Nelly Noel & Cartea Mediatorului

Cartea Mediatorului

Partea 2: Triskell

"Faptele au devenit legende, iar legendele au devenit mituri", parcă asta spunea Tolkien. Dar cine mai crede azi în mituri? Nu sunt decât povești...

- De ce să scriu toate astea? bombăni Nelly Noel.

- Pentru că omenirea trebuie să cunoască adevărul, spuse calm Mediatorul.

- Ce treabă am eu cu omenirea? N-am grija ei, cum nici ea nu are grija mea. De secole nu mai sunt om.

- Așa este. Dar scriind, e ca și cum ai întoarce timpul înapoi. Nu uita, oamenii n-au altă metodă să retrăiască trecutul decât citindu-și istoria și legendele. Iar timpul e meseria ta, nu asta spui mereu?

Nelly își lăsă în jos ochii liliachii. Desigur, Mediatorul avea dreptate. Voia sau nu, Nelly trebuia să rupă tăcerea...

Cap 22 Povestea Giovannei

-Ai încredere în biletul ăla?

-E scrisul lui, nu încape nici o îndoială!

-Da, dar poate fi o cursă. Îți riști viața dacă te duci la întâlnirea aceea. Îl iubești încă, după atâția ani, atât de mult încât să merite riscul?

Giovanna rămase cu ochii în gol, învârtind între degete micul petec de hârtie. Serafina o privea îngrijorată. Ședeau amândouă în biroul Serafinei, locul pe care îl adorau toți fanii muntelui din institut. Dragostea pentru munte a Serafinei crease un decor fastuos, iar colegii își petreceau uneori timpul certându-se pe tema al cui birou e mai frumos. Peruggio avea susținătorii lui, care iubeau spațiul acela elegant, albastru-închis, cu oglinzi și flăcări și aspect de nemărginire cosmică (Serafina era unul din fani!), în timp ce toți iubitorii muntelui ar fi fost gata să bage mâna în foc că biroul Serafinei e, pe departe, cel mai frumos. Pe toată lungimea peretelui opus ușii se desfășura o fotografie panoramică luata de pe un vârf din Alpi. In prim-plan era vârful acoperit cu zăpadă, în timp ce în planuri din ce în ce mai îndepărtate se zăreau crestele fără număr ale Alpilor, în lumina unui răsărit de soare strălucitor. Fotografia se continua sub podeaua de sticlă, dând celor slabi de înger o senzație uluitoare de vertij. Era destul de straniu să deschizi o ușă și să te pomenești stând deodată pe un vârf de munte și având norișori alb-roz sub picioare, iar printre nori să întrezărești, sub propriile tălpi, luminile aprinse ale așezărilor din valea cuprinsă încă de negura nopții. Cei familiarizați cu încăperea și iubitorii de munte găseau senzația de plutire dată de priveliște încântătoare, ceilalți își duceau mâna la stomac. Cei doi pereți laterali care nu fuseseră decorați astfel erau - unul - îmbrăcat în lemn de plută, iar celălalt - plin de geamuri acoperite cu jaluzele verticale, din tavan până în podea, în spatele cărora se ghicea spațiul întunecat de afară. Ușa se deschidea la rândul ei într-un perete îmbrăcat în plută, care folosea și ca afișier, pentru că Serafina prinsese în pioneze colorate tot felul de hârtii pe care le considera importante, cam de-a valma și fără nici o ordine. Fetele ședeau pe niște perne groase, în huse crem, aruncate pe podeaua aceea

spectaculoasă. Se mai găseau și câteva fotolii și o grămadă de scaune pliante, toate închise, pe lângă geamuri, dar ele le ignorau cu desăvârșire. De când fusese angajată la institut printr-un interviu pe care îl susținuse stând turcește pe perne aruncate pe pământ, într-o casă neterminată, se pare că Serafina făcuse o pasiune pentru modul acesta de a ședea și găsise destui colegi care îi împărtășeau opinia particulară despre confort.

Erau singure în încăpere și purtau genul de discuție potrivit numai pentru urechile unor femei: îl luaseră la purecat pe Dario, fostul prieten din facultate al Giovannei, care hotărâse să se despartă de ea fără o explicație temeinică, după o relație cu adevărat toridă. Serafina știa că Dario nu acționase așa de capul lui, ci presat de tatăl Giovannei, care voise să-și mărite fata cu cineva din clanul calabrez, iar „presat" nu era aici expresia potrivită. De fapt bietul Dario scăpase viu numai după ce acceptase să-i scrie Giovannei că rupe relația, un acolit al domnului Reni dictându-i textul și un altul ținându-i pistolul la ceafă, ca să fie mai convingător. Acest aspect îl aflase însă numai Serafina, după investigațiile lui Peruggio - Giovanna nu știa nimic, pierduse urma lui Dario de mai bine de cinci ani. O vreme încercase să se descurce la Roma, până când Peruggio o găsise și îi propusese munca la institut. De când venise Giovanna la Napoli, Serafina nu știa ca ea să fi pus ochii la modul serios pe cineva, deși la petrecerile de la institut nu se plictisea niciodată - asta pentru că arăta foarte bine și dansa excepțional. Giovanna avusese de multe ori ocazia să înceapă o altă legătură sentimentală, dar ea evitase mereu, cu destul de multă dibăcie, ca să nu supere pe nimeni. Textul obișnuit era amuzant și totuși în stare să dea oricui fiori reci și să blocheze orice inițiativă mai îndrăzneață.

-Dragule, îmi placi tare mult (sau ești nemaipomenit, sau altele de soiul ăsta), obișnuia să spună Giovanna, dar tata a umplut deja în Calabria un cimitir cu băieți drăguți de soiul tău și-acum a cumpărat teren pentru al doilea. Știi, a trebuit să mă cert o vreme cu el ca măcar să-i îngroape după ce dă ordin să fie împușcați, ani de zile mi-i lăsa pur și simplu în fața ușii - urâte maniere - numai pentru că se uitau la mine sau mă invitau la dans sau la o plimbare.

Metoda de a-și descuraja pretendenții funcționa de minune și Serafina se întreba dacă Giovanna chiar îl iubise atât de mult pe

Dario sau se temea de „atențiile" domnului Reni, ca să vorbească astfel.

Acum, după ani de tăcere, Dario se hotărâse în fine să trimită bilețelul pe care tocmai îl citise Giovanna. „Dragă Giovanna, am aflat din ziare că lucrezi la institutul din Napoli al domului Sorriente. Eu voi trece prin acest oraș pe douăzeci, luna asta, și mi-ar plăcea să ieșim la o cofetărie ca să putem povesti de una, de alta. Dacă nu te superi, te voi aștepta la ieșirea de la serviciu, în parcarea institutului. Al tău sincer, Dario".

-Nu înțeleg, nu înțeleg și pace biletul ăsta după atâta vreme și după cel dinainte: „Nu te mai iubesc, să mergem fiecare pe drumurile noastre" și tot ce-a mai putut scrie acolo.

Serafina înregistră amănuntul că Giovanna memorase precedentul bilet al lui Dario ca pe Tatăl Nostru.

-Păi, iartă-mă, eu vad lucrurile din exterior, dar biletul de acum lasă loc la toate interpretările posibile de pe fața pământului. Eu dacă aș vrea să-mi scot la cafea un fost coleg de facultate nu aș scrie altfel, fără ca asta să însemne o relație mai apropiată cu persoana respectivă.

N-avea rost ca Serafina să insiste asupra cuvântului "cofetărie", care însemna că autorul biletului voia să-i intre în grații Giovannei, o amatoare înrăită de prăjituri cu ciocolată și înghețate cu multă frișcă.

Giovanna rămase pe gânduri.

-Haide, fetițo, gândește-te. Ați fost colegi la chimie industrială, el e chimist ca și tine și tu lucrezi într-un loc invidiat de cam toată lumea care are meseria noastră. Crezi că n-ar vrea să te descoase? Sau să se laude cu ce-a mai făcut el în toți anii ăștia? Poate vrea să-ți povestească de nevastă-sa și să-ți arate pozele copilașilor.

Giovanna se strâmbă ca și cum ar fi fost obligată să bea suc de lămâie neîndulcit pe stomacul gol. Evident nu se gândise la o astfel de posibilitate.

-Știi, nu cred că mi-ar plăcea. A zis el că vrea ca fiecare să mergem pe drumul nostru, numai că eu nu l-am crezut. Prea m-am obișnuit că îmi aparține, că e acolo pentru mine. Ideea că poate are pe altcineva și mă compară cu ființa aceea mă înnebunește.

-Îl mai iubești așa de mult?

-Nu știu, nici măcar dacă l-am iubit atunci. Dar era al meu, înțelegi? Era un bun câștigat și deodată n-a mai fost.

-Sincer, Giovanna, ești cam posesivă. Dar dacă omul s-a săturat într-adevăr de relația voastră? De ce nu vrei să crezi că așa ceva ar fi posibil?

-Pentru că mereu credeam că simt amestecul tatei în toată problema. Îl cred în stare pe Dario să nu reziste presiunilor și să mă abandoneze, lașul!

-Judeci foarte aspru, atât timp cât nu știi ce fel de presiuni a trebuit să îndure. Și-apoi îi ceri să facă sacrificii pentru tine, dar ce ai făcut tu pentru el? Ai riscat să discuți cu tatăl tău și să-i ceri să nu se amestece? Ai riscat să te dezmoștenească și să începi o viață alături de Dario, fără averea imensă a familiei Reni în spatele tău?

Giovanna îi aruncă o privire de loc amicală.

-Știi bine că până la urmă am făcut și asta, că m-am lăsat dezmoștenită!

-Da, ca să-ți profesezi meseria. O chestie făcută iarăși pentru tine, nu pentru altcineva. De fapt nu cred că mai are rost să despicăm firul în patru. Ai hotărât oricum să te vezi cu el. Dacă e cu altă femeie, nu vei putea decât să accepți decizia lui. Iar dacă nu - ei bine, în cazul ăsta vei alege după cum te taie capul.

Serafina era convinsă că în această variantă Giovanna va ateriza după nici jumătate de oră în brațele lui Dario și de acolo în patul lui.

-Azi e deja marți, observă Peruggio. Când trebuia să aibă loc întâlnirea?

-Vinerea trecută, răspunse Serafina. Mașina Giovannei e și acum în parcarea institutului, deci a plecat cu el. Pe-acasă n-a mai trecut, doar stăm pe același coridor și aș fi auzit ușa deschizându-se.

-Da, că tu ședzi pe-acasă o grămadă de vreme ca să auzi cine vine și cine pleacă!

Peruggio surâse. Giovanna avea un apartament în institut, în aceeași clădire de locuințe de serviciu unde stătea Serafina.

Un lucru era sigur: oricât de temperamentală sau de nebunatică era, Giovanna nu lipsise nici o singură oră de la serviciu, niciodată. Iar acum, de două zile, n-o mai văzuse nimeni.

-Cred că ar trebui să anunțăm Poliția, reflectă Peruggio. Nu-l cunosc pe Dario ăsta, dar ceva îmi spune că nu e genul de om obișnuit să simtă dacă e urmărit și tare mi-e teamă că i-au pus pielea-n băț domnul Reni și acoliții lui.

Serafina clătină sceptică din cap.

-Îți vor spune de la poliție că porumbeii au șters-o ca să poată sta singurei. Poze de-ale Giovannei avem, dar ar trebui să anunți și dispariția lui Dario, iar despre el nu știm nici cum arată, nici numele de familie. Găsește acul în carul cu fân!

-Nu uita că am prieteni la poliție și când vor auzi cine e tatăl porumbiței vor lua toată treaba cum nu se poate mai serios. Pe domnul Reni se străduiesc să-l înfunde cam de multișor, numai că el scapă de fiecare dată, cu avocații pe care-i are... Iar dacă e mâna lui aici, probabil penele porumbeilor nu mai sunt chiar intacte.

-Și dacă nici poliția nu descoperă nimic?

-Scumpo, am de predat două articole și o carte săptămâna asta și chiar sunt aglomerat, dar dacă până vineri poliția nu dă de un fir, îți promit că ne ocupam noi. Crede-mă că sunt tot atât de îngrijorat de soarta Giovannei ca și tine.

-Crezi că vechile cunoștințe ale tatălui meu ne-ar putea ajuta?

-Nu știu, dar primul loc unde voi suna va fi biroul comisarului Pedrini.

Serafina oftă. Ar fi vrut să n-aibă presimțirile acelea rele, dar nu-i putea porunci propriei voci interioare să tacă.

-Peruggio, n-ai putea să...știi tu?

-Să mă concentrez un pic? În cazul lui Dario n-ar ajuta la nimic, pentru că nu-l cunosc și sunt mii de oameni cu numele ăsta, nu pot citi gândurile tuturor. Cât despre Giovanna, am încercat s-o contactez și m-a îngrozit: n-am simțit atâta ură și gânduri atât de violente niciodată, la nimeni.

-Și pe cine urăște cu așa o înverșunare?

-Nu știu, nu simt nimic clar acolo. Pur și simplu o percep ca pe o ființă care se chinuiește în flăcările iadului. Ceva arde în interiorul

ei - o răutate de care nu o credeam în stare nici pe ea, nici pe nimeni altcineva.

-Sângele apă nu se face, observă Serafina. Este o Reni, în fond.

-Da, dar ce anume putea s-o aducă în halul ăla?

Serafina se concentră intens.

-Eu una cred că știu. Dacă cineva te-ar lua de lângă mine, aș fi în stare să distrug lumea toată.

-Să sperăm că nu va fi niciodată nevoie de așa ceva, zise Peruggio sumbru.

Comisarul Pedrini se ocupa de Mafie de peste două decenii. Uneori spunea că Mafia îi va da pensia, sau locul de veci, după toanele de moment. Făcuse parte din aceeași echipă cu Dumitrescu, echipă care descoperise laboratorul clandestin de fabricat droguri, în urma denunțului lui Peruggio. Prietenia lor data din anii aceia, așa că nu se miră că Peruggio îl căutase ca să-i spună că fata lui Reni, mafiotul, dispăruse.

-Ți-am zis că n-ar fi trebuit s-o angajezi pe fie-sa, mormăi Pedrini. Ți-ai luat o grijă în plus și Mafia calabreză e tot ce-ți trebuie ca să-ți facă viața mai palpitantă.

-Comisare, Giovanna e excepțională în meseria ei. Trebuia să-i dau o șansă, indiferent de cine îi e tată.

-Bine, dar să nu mi te plângi. Preferam să colecționezi soldăței de plumb decât specialiști de soiul fetei ăleia.

-De ce, plumbul e toxic, făcu Peruggio mucalit. Apoi îi povesti din fir în păr tot ce aflase de la Serafina despre bilețelul lui Dario și plecarea la întâlnire a Giovannei.

-Și despre Dario ăsta ce știm? întrebă Pedrini.

-Nu mare lucru. Au fost prieteni în facultate, după care el s-a dus să lucreze la o firmă din nord. Familia lui e de lângă Roma, din câte spunea Giovanna.

-Altceva?

-Păi, eu am vrut să știu ce fel de om e, dacă Giovannei îi plăcea așa de mult. Mă gândeam dacă n-ar prezenta interes pentru

institut, dar din păcate era genul de tocilar clasic, mult sub valoarea Giovannei. Îi lipsea curajul și sclipirea aceea de geniu pe care ea le are. Așa că m-am decis, în cazul în care ar fi reluat relația, să apelez la un prieten pentru o slujbă la Napoli, ceva în genul a ceea ce face acum, adică teste de coloranți pentru industria auto.

-Omule, astea sunt date după care poliția să-ți caute pe cineva? Nu-mi spui dacă e blond sau brunet, înalt sau scund, gras sau slab, ci modul in care gândește și ce are în tărtăcuță! Zău, Peruggio, să te mai înțeleagă cineva și pe tine...

-Ah, scuze, eu îți ziceau ceea ce mi se părea important mie. Nu am semnalmentele tipului, Giovanna zicea numai că e frumos și că e un amant perfect.

-Vezi, asta e o trăsătură care ne ajută foarte mult! Pedrini râse înveselit. O să-ți aduc pe toți cei care se potrivesc descrierii date și să te văd atunci cum îl identifici.

-Păi, ajungi la vorba mea, făcu Peruggio calm. Îi scanezi creierul și-ți dai seama după tiparul gândirii și după undele cerebrale.

-Mulțumesc, zise Pedrini pe un ton ușor sarcastic. Asta faci tu, nu noi, oamenii. Oricum ar fi, să știi că s-ar putea să-ți cer într-o zi un serviciu. Vreau și eu, înainte de mor, să aflu cum gândește un ticălos de calibrul lui Reni.

-Ai o curiozitate morbidă, îl tachină Peruggio.

Dar Pedrini se dovedi un polițist conștiincios și eficace. Nu trecuseră decât două zile, că telefonul lui Peruggio începu să sune. Numărul era al lui Pedrini.

-Îmi ești dator vândut. Ți-am găsit-o pe Giovanna!

Peruggio rămase uimit.

-Unde? Cum?

-A fost văzută de un polițist la barul unde iese taică-su de obicei, acasă în Calabria. Era cu el și cu gorilele lui. Omul nostru a zis că mai bine n-ar fi văzut-o!

-De ce?

-Părea sedată sau cam așa ceva. Abia o susțineau, mergea în transă, avea fața plină de vânătăi și brațele bandajate la încheieturi. Părul îi era nepieptănat, privirea absentă, asta în contrast cu faptul că era elegantă foc, de parcă taică-su tocmai se pregătea s-o expună într-o vitrină. A, și a cerut un coniac, dar nu un pahar, ci o

sticlă pe care a dus-o la gură și a băut-o toată. După aia au trebuit s-o care afară, pentru că îi tot venea să vomite. Cred că s-a îmbătat criță. Giovanna era băutoare?

-Din câte știu eu, n-a băut niciodată mai mult de un pahar de vin la petrecerile noastre. Nu se atingea de tărie.

-Hm, mă întreb ce a făcut-o să se schimbe în halul ăsta? Era atât de dezorientată încât omul nostru n-a putut să spună dacă era de bună voie acolo sau taică-su o răpise și o ținea cu forța. Crezi c-ar trebui să mergem în Calabria și să vedem?

Peruggio reflectă la întrebare.

-Nu-i o idee rea. Dar vin și eu, poate amintirea institutului s-o mai pună pe picioare. Orice s-ar spune, Giovanna a fost mereu un angajat model. Și cred că vine și Serafina cu noi, ele două au fost mereu bune prietene.

Serafina veni, dar puse o condiție: voia s-o vadă pe Giovanna fără prezența lui Pedrini.

-Tu ești polițist, te știu toți. Eu sunt o amică inofensivă și cred că mie mi se va destăinui mai ușor.

Așa că în seara următoare Serafina ședea cu un gin tonic în față, uitându-se cine vine și pleacă în barul acela. Cei patru își făcură apariția ca și în zilele precedente: domnul Reni, cu aerul lui sigur și arogant, Giovanna elegantă dar pierdută și cele două gorile care practic o țineau pe Giovanna. Când trecură pe lângă masa Serafinei, aceasta o țintui cu privirea pe Giovanna. Ceva păru să se întâmple în dosul ochilor acelora opaci și lipsiți de viață, pentru că Giovanna începu să clipească des, ca și cum i-ar fi intrat ceva în ochi. Peruggio deveni brusc interesat de un ziar sportiv (Serafina trebui să-l verifice că nu-l ține invers) ca să-și ascundă privirile. După ce trecură, Peruggio vorbi în șoaptă:

-N-am putut citi nimic în mintea Giovannei. E în mod clar drogată, dar rău de tot. Taică-su se gândește la bani - la ce altceva? Iar gorilele inspiră și expiră, asta le solicită întreg intelectul. Majoritatea clienților oscilează între compătimire față de Giovanna și frică, iar barmanul crede că uciderea domului Reni ar fi o faptă creștinească. Iar tipa care a intrat după ei și s-a așezat la masa din spatele lor e psihiatră și se întreabă dacă n-a mărit prea mult doza

de sedative a Giovannei și dacă nu se va curăța în felul ăsta. Și tu mai crezi că va putea să stea de vorbă cu tine?

-E singura șansă, murmură Serafina. Dacă nu ne spune ea ce s-a întâmplat, crezi că tatăl ei o va face?

-Dar tu ce crezi? Ochii lui Peruggio sclipiră argintii, dar îi fixă din nou asupra ziarului.

-Cred că domnul Reni l-a ucis pe Dario, șopti Serafina imperceptibil la urechea lui Peruggio. Uită-te la încheieturile ei - probabil a încercat să-și taie venele.

Peruggio îngheță. O clipă ochii argintii i se fixară asupra Giovannei apoi, vrând să nu atragă atenția, se lipi de Serafina și începu să-i sărute lobul urechii. În mintea tulbure a Giovannei se petrecu ceva, pentru că scena tandră din fața ei părea să-i accentueze suferința. Se ridică, clătinându-se, și se duse drept la masa celor doi tineri, cu pasul bățos al bețivului care vrea să demonstreze că se ține încă pe picioare. Până când gorilele se mișcară, Giovanna ședea deja lângă Serafina.

-Vai, tu, fată, nu te-am văzut de o grămadă de vreme, turui Serafina. N-ai mai trecut pe la Roma, nu, de când te-ai mutat la Napoli? Și vărul meu care se tot așteaptă să-i scrii... în fine, Dario a fost mereu mai pămpălău, cred că nu ești prima care-i dă papucii.

Pe sub masă, mâna Serafinei strânse cu putere mâna lui Peruggio. Intuiția lui funcționa repede și fără greș: Serafina ascunsese cu abilitate apartenența ei la institut și adusese în discuție în mod aparent inofensiv numele lui Dario.

Peruggio notă instantaneu mai multe reacții: domnul Reni și psihiatra se priviră îngrijorați, în bar toate discuțiile încetară, barmanul strânse atât de tare paharul pe care-l ștergea că îl făcu țăndări, iar în mintea începătoșată a Giovannei cuvântul "Dario" răsună ca un gong, cu un sunet funest. Apoi, treptat, ochii Giovannei se mai limpeziră, iar Peruggio simți furia aceea fără limite, ca un foc care pârjolește totul în cale, inundând-o. Fata ardea pe dinăuntru, iar furia goni într-o clipă ceața din mintea ei și efectele sedativelor dispărură. Giovanna se ridică țeapănă în picioare și zise cu o voce extrem de limpede și de puternică:

-Indiferent că îmi pierd sau nu sufletul blestemând, tată te blestem. Și eu, și toată averea clanului Reni va reveni aceluia care

te va ucide!

Priveliștea era șocantă. Gorilele și psihiatra se repeziră să o recupereze, dar Giovanna, puternică datorită furiei, apucă cu ambele mâini gâtul psihiatrei și începu să o sugrume. Gorilele nu mai puteau face un pas, pentru că dădură cu nasul de ecranul invizibil pe care-l ridicase Peruggio dintr-o fluturare argintie a mâinii. Numai domnul Reni își păstrase calmul, vorbind cu o voce domoală:

-Fata mea e așa de surmenată că are din nou halucinații. A trebuit s-o iau cu forța de la blestematul ei de serviciu, altfel ar fi ucis-o. Și-acum își imaginează tot felul de lucruri șocante și-mi plătește zi de zi bunătatea cu asemenea scene.

Serafina înlemni. Era prea de tot!

Peruggio se aplecă la urechea Giovannei. O clipă ochii îi luciră argintii, apoi fata își descleștă mâinile de la gâtul psihiatrei, care începu să horcăie disperată în timp ce urmele degetelor Giovannei i se conturau pe piele.

Serafina se ridică brusc și se duse la domnul Reni, toată un zâmbet.

-Vai, îmi pare rău că a trebuit s-o văd astfel pe biata noastră Giovanna. Cred că v-a vorbit de mine - sunt verișoara unui fost coleg de-al ei de facultate și am trecut pe-aici într-o excursie, cu logodnicul. De fapt o căutam - vărul meu m-a rugat să-i transmit salutările lui.

-Din păcate ai picat prost, domnișoară. Fiica mea a suferit o cădere nervoasă.

-În cazul ăsta... Serafina juca bine rolul de fâstâcită. Ei bine, n-o să-i spun lui Dario că am văzut-o și gata!

Una din gorile holbă ochii la Serafina.

-Eu pe fata asta am mai văzut-o pe un post TV.

-Vaaai, nu-i frumos să spui asta, istețule! Îmi înfurii logodnicul, ce naiba! În fine, după ce ne luăm, n-o să mai prezint lenjerie, asta e sigur.

Tatăl Giovannei se foi pe scaun.

-Și când îl vei revedea pe verișorul dumitale?

Serafina începu să murmure ceva socotind pe degete:

-Una, ba nu, două - de mâine în două săptămâni, la aniversarea unei prietene.

-Transmite-i în acest caz salutările mele, murmură domnul Reni.

-Desigur, domnule!

-N-are cum, făcu Giovanna cu o voce tunătoare. Dario e mort și tata l-a ucis!

Domnul Reni duse o mână la frunte, cu o privire deznădăjduită. Era convingător în durerea lui, indiferent că juca teatru sau nu.

-Ar trebui s-o ducem de aici, prea se holbează lumea. Doamnă, nu știți o cofetărie bună prin zonă? Ar fi mai potrivită decât barul ăsta, și pentru Giovanna și pentru logodnica mea. Peruggio îi surâdea psihiatrei cu aerul cel mai inocent pe care-l putea afișa. Veniți și dumneavoastră, desigur. Va fi o șuetă între doamne, eu voi fi acolo numai ca să achit consumația. Giovanna, du-te și sărută-l de rămas-bun pe tatăl tău!

Psihiatra șușotea ceva cu domnul Reni, aparent îl liniștea. Giovanna veni supusă și-și sărută tatăl pe obraz. Părea un robot. În sală se auziră exclamații de uimire. Nu se știa ce-i făcuse Peruggio, dar avea un efect fabulos asupra ei: toată furia de mai înainte parcă se evaporase.

Psihiatra termină discuția în șoaptă și se îndreptă spre ușă, urmată de Giovanna, încă docilă, și de Serafina, zâmbăreață. Alaiul îl încheia Peruggio, cu un surâs indescifrabil pe buze.

Cofetăria era peste drum. Se așezară la o masă și-i comandară Giovannei un munte de prăjituri.

-Ea va uita totul, pentru că îi voi șterge memoria.

Peruggio privi spre psihiatră. Glasul lui continuă, în mintea Serafinei și a Giovannei: „Așa că, fetelor, puteți discuta liniștite aici. Oricine ascultă și ne incomodează va uita instantaneu".

Aproape de masa lor se așeză un bărbat mătăhălos și aparent mare amator de dulciuri, pentru că ceru imediat un diplomat cu multă frișcă. Apoi comisarul Pedrini făcu un semn cu ochiul spre Peruggio și își porni discret reportofonul.

Giovanna era uimitor de calmă și părea cu totul lucidă.

-Ne-am întâlnit vinerea trecută și m-a dus la cofetărie. Mi-a spus că e tot singur, că nu m-a putut uita deși a recunoscut că a avut mai multe aventuri, dar spunea că au fost numai încercări disperate de a nu se mai gândi la mine. Apoi mi-a mărturisit cum a obținut tatăl

meu scrisoarea prin care îmi spunea că rupe relația. În fine, după o oră de discuții și amintiri am hotărât că tot e sfârșit de săptămână și că plecăm împreună la munte.

-N-ai putut să mă anunți? Serafina o privea dojenitor. Măcar să fi încercat să avem grijă de voi!

-Nu ni se putea întâmpla nimic rău, făcu Giovanna visătoare. Eram atât de fericiți...

-Și totuși s-a întâmplat ceva. Altfel n-ai arăta în halul în care ești!

Giovanna începu să plângă.

-Duminică dimineață ne-am adunat bagajele să ne întoarcem la Napoli. N-am remarcat că într-una din mașinile din parcarea hotelului erau patru indivizi. Dario punea valiza mea în portbagaj când au deschis focul. Aveau arme cu amortizor de sunet. Dario a murit pe loc. Apoi au venit și mi-au recuperat valiza și au împins mașina lui într-o prăpastie. A explodat acolo, nimeni nu putea ști că n-a fost un accident. Apoi...apoi...

Giovanna se înecă. Serafina împinse spre ea un pahar cu apă.

-M-au tras de păr în mașina lor, au curățat de sânge fața lui Dario și ne-au pus pe amândoi pe bancheta din spate, despărțită printr-un geam fumuriu de șofer. Mi-au spus că dacă ne oprește cineva trebuie să dau impresia că Dario a adormit în brațele mele și eu îl mângâi. Au zis că tatăl meu a cerut asta. Așa am călătorit până acasă. O a doua mașină ne-a escortat pe tot drumul până în Calabria.

Peruggio și Serafina se înfiorară. Până și comisarul Pedrini schiță un gest de om oripilat. Numai psihiatra zise pragmatic:

-Asta n-o să vă ajute cu nimic. Sunt gata să declar oricui ce doze imense de stupefiante i-am dat, deci e complet irelevant tot ce spune acum.

-Tu să taci, scorpie, sau o s-o pățești mai rău decât ai crede, șuieră Serafina. Apoi își puse mâna pe brațul Giovannei.

-Continuă, draga mea. Nimeni n-o să-ți mai facă vreun rău.

Giovanna plângea molcom.

-Apoi, când am ajuns acasă, tata a dat ordin ca Dario „să dispară definitiv", știți care sunt metodele Mafiei pentru asta - tata deține inclusiv o fabrică de conserve pentru animale. Pe mine m-a

închis într-o odaie cu geamuri zăbrelite și a venit năroada asta să-mi dea nu știu ce injecții. Dar eu mi-am trecut mâna printre zăbrele, am spart geamul exterior și cu un ciob de sticlă am încercat să fac asta. Își arătă încheieturile bandajate.

-Rău ai făcut! În locul tău ceream să vorbesc cu domnul Reni și i-aș fi pus ciobul ăla la gât, zise Serafina cu ochii aprinși.

Giovanna plângea acum în hohote.

Un băiat intră în cofetărie cu un plic în mână.

-Este aici un domn comisar Pedrini?

Vădit deranjat, acesta făcu un semn din cap. Băiatul îi lăsă plicul pe masă.

-Din partea domnului Reni. Vă urează lectură plăcută.

Pedrini desfăcu plicul cu mâinile agitate. Din plic căzură câteva fotografii ale unei fete zăcând într-o baltă de sânge, decapitată. Pe spatele lor se găsea un mesaj scris cu litere decupate din ziare: „Precum și noi iertăm greșiților noștri..."

Pedrini înlemni. Serafina i se uită îngrozită peste umăr.

-O cunoșteai?

-Era fiica mea!

-Tata trebuie să moara, clatină din cap Giovanna.

-Trebuie, zise si Pedrini. Dar niciodată n-am fost în stare să strângem dovezi pe care avocații lui să nu le spulbere.

Psihiatra se prelingea încet către ieșire. Peruggio o opri într-o clipită.

-Unde te grăbești?

-Înapoi la sanatoriu!

-Prea bine, dar te vei duce acolo ca pacient, nu ca medic. Asta te va pune pe gânduri cui să-i oferi serviciile tale de acum încolo.

Peruggio ridică o mână cu palma strălucitoare. În ochii femeii se citea o groază fără sfârșit. Când o lăsă să plece, ea părea cu douăzeci de ani mai bătrână și avea o privire pierdută. Peruggio se întoarse la masa lui Pedrini, unde veniseră acum și Serafina și Giovanna.

-Se pare că nici o lege omenească nu-l poate opri pe acest om.

-Om? Nu e om, e un monstru, răbufni Giovanna.

-Îți menții hotărârea? Vrei să-l vezi mort?

-Neîndoios. Averea și viața mea aparțin celui care mi-l răzbună pe Dario.

Peruggio se întoarse către comisar,.

-De acord cu Giovanna.

-Dar tu, Serafina?

-Mi-a nenorocit cea mai bună prietenă. Îl urăsc, deși dintre toți eu am cele mai puține motive să-i vreau moartea.

-Sunt trei voturi contra lui, numără Peruggio. Dacă legea oamenilor nu găsește o pedeapsă pentru el, mă voi ocupa de el în legea noastră. Tot e cazul să aflu dacă sunt un adevărat fiu al luminii sau doar un surogat.

Serafina sări în picioare.

-Adică? Ce vrei să spui cu asta?

-Faptul că în Cartea Străbunilor se povestește despre ceea ce ți-a spus ție omul strălucitor: ochii fiilor luminii puteau ucide.

-Peruggio, nu fii absurd! Cum se potrivește asta cu tot ce mi-ai spus despre civilizația aceea avansată, cu un simț estetic atât de puternic și o moralitate mai presus de orice îndoială? Și-acum îmi spui că nu erau decât niște criminali de rând?

-Câtuși de puțin!

Peruggio începu să explice, cu o voce domoală:

-De fapt nu ucideau așa, pur și simplu. Victima putea să-și aleagă sentința. Totul se rezuma la abilitatea de dialog mental. Dacă cineva, orice vietate dotată cu conștiință și inteligență era bănuită de fapte în contradicție cu legile străbunilor, orice fiu al luminii avea dreptul să-i adreseze o întrebare, ceva simplu de genul „ești sau nu răspunzător de faptele care ți se impută?". Nu era necesar ca cel întrebat să răspundă cu voce tare, ajungea să gândească răspunsul. Dacă era nevinovat sau dacă era vinovat și-și recunoștea vina, urma să fie achitat sau judecat conform legilor speciei din care făcea parte. Dacă însă era vinovat și mințea, ei bine, lucrurile luau o întorsătură nefericită pentru el. Gândește-te că interogatoriul era luat de un fiu al luminii, care te privea țintă în ochi și care nu putea fi mințit. Se pare că cel întrebat făcea un efort mental atât de însemnat ca să mintă încât creierul lui pur și simplu nu rezista. Moartea survenea la câteva ore după aceea, întotdeauna la apusul soarelui, pentru că fiii luminii n-ar fi permis ca astrul strălucitor al zilei să vadă

un astfel de sfârșit. Fiii luminii erau singurii care puteau face acest lucru, nici o altă făptură din Univers.

Giovanna asculta cu gura căscată - încetase până și să plângă. Deci era adevărat - șeful ei era altfel! Poveștile pe care le șopteau pe ascuns colegii de la institut nu erau simple fabulații. Fiul Lucreziei se născuse ca om și devenise în timp ...altceva.

-Un singur lucru nu înțeleg, făcu Serafina: ideea de apus în accepțiunea fiilor luminii. Soarele apune atunci când sunt doi sori pe cer?

-Ai reținut bine povestea omului strălucitor. Știi, acum înțeleg de ce Jupiter eliberează mai multă energie decât primește de la soare. Din păcate încercarea Arianei de a-l transforma în a doua stea a sistemului solar a eșuat, pentru că nu l-a putut aduce la masa critică, așa cum voia. Asta ar fi făcut ca Pământul să fie echivalentul propriei lor planete distruse și Jupiter să fie astrul nopții, nu Luna - un al doilea soare, mai puțin strălucitor decât primul, făcând ca nopțile să nu fie niciodată complet întunecate, ci doar mai puțin strălucitoare decât zilele. Fiii luminii considerau momentul cel mai întunecos al zilei, când astrul principal dispărea după linia orizontului, ca fiind apusul. După scurt timp cerul se lumina din nou, din cauza celui de-al doilea soare și începea „noaptea" lor, aproape la fel de luminoasă ca și ziua.

-Și ce ai de gând să afli de la domnul Reni?

-Dacă el a dispus uciderea lui Dario sau nu.

-El a fost, cu siguranță, murmură Giovanna care începuse din nou să plângă.

-Spre binele lui, ar trebui să recunoască acest lucru și Pedrini să-l aresteze. Dacă nu...

Perugio nu mai continuă, dar Serafina reluă firul ideii:

-Dacă nu, Giovanna, ar fi bine să te gândești ce vei face cu averea Reni.

-Tata m-a dezmoștenit și...

-Până diseară își va schimba testamentul, zise Peruggio cu convingere.

-Sunt bani murdari, sunt stropiți cu sânge. Nu am nevoie de ei.

-Oh, dar Mafia calabreza sigur va avea nevoie. Acum e momentul să te gândești ce vei face cu ei ca să nu mai slujească

niciodată gunoaielor ălora. Sunt atâtea fundații de caritate cinstite care se vor bucura de ei. Și-apoi, dacă nu vei putea recupera niciodată trupul lui Dario ca să-l înmormântezi creștinește, ai putea ridica un monument în amintirea lui într-una din bisericile din Roma sau de aici din Calabria.

Giovanna veni s-o îmbrățișeze pe Serafina cu ochii umezi.

-Minunată idee, mulțumesc!

"Ocupă-i mintea unui potențial sinucigaș și sigur l-ai scăpat de la moarte" gândi Serafina așa ca Peruggio să-i poată citi gândul.

Domnul Reni nici nu clipi din ochi când cei trei intrară în bar. Giovanna se așeză cuminte lângă tatăl ei, cu chipul de piatră, în timp ce Peruggio și Serafina se așezară la o altă masă. Comisarul Pedrini veni și el la masa tinerilor. Reni îi zâmbi ironic, în timp ce cu degetele desena un dreptunghi prin aer.

„Plicul", gândi Serafina. „Cât de sarcastic poate să fie!". Pedrini voi să se ridice, spumegând de furie, dar Peruggio îi apucă mâna și-l obligă să stea pe loc.

-Iată un tânăr înțelept, făcu domnul Reni vesel.

Peruggio se ridică, cu gesturi lente și studiate, și se îndreptă spre masa lui Reni.

-Cred că ai râs destul de ceilalți, domnule Reni.

-Băieți, ia vedeți ce vrea copilul ăsta!

Barmanul și cei câțiva clienți încremeniră, în timp ce gorilele lui Reni se ridicară în picioare. Erau de două ori cât Peruggio și-și suflecaseră mânecile ca să-și arate brațele musculoase. O flacără țâșni din ochii argintii ai lui Peruggio și arse la un pas în fața celor două gorile care, speriate, făcură un pas înapoi.

-Ușor, băieți, ușor. E numai un preludiu la flăcările iadului și dacă stați cuminți la locurile voastre veți mai face umbră Pământului degeaba mulți ani de acum încolo.

Apoi Peruggio se strecură cu mișcări elegante, unduitoare, prin perdeaua de foc și se postă în fața domnului Reni.

-N-am eu treabă cu ăștia doi! Pentru dumneata am venit, domnule Reni.

-Nu...tu nu ești logodnicul verișoarei lui Dario, ești Peruggio Sorriente, făcu Reni îngrozit.

-Da' văd că te dă intuiția afară din casă! Sunt un fiu al luminii și am o singură întrebare pentru dumneata: ai dispus sau nu uciderea prietenului fiicei tale, Dario?

-N-oi fi prost să spun da! Și degeaba l-ai cărat după tine pe comisarul Pedrini, nu aveți nici o dovadă împotriva mea.

-Nu caut dovezi și nu te judec după legile omenești. Veni cu un pas mai aproape și-și înfipse privirile argintii în ochii lui Reni, care își ascunse terifiat fața în palme. Peruggio îi dădu mâinile la o parte de pe față, cu un gest dur. Gorilele nu îl opriră, erau pur și simplu împietrite. Preț de câteva clipe, ochii argintii priviră în ochii îngroziți ai domnului Reni, apoi Peruggio se întoarse impasibil la locul său, murmurând:

-Desigur, știam că așa s-a întâmplat.

Flăcările se stinseră. Clienții fugiră din bar, care încotro.

-Să plecam, zise Peruggio calm. Ne întoarcem la Napoli. Giovanna, dacă vrei poți veni cu noi. Nimeni nu-ți va cere să asiști la funeraliile tatălui tău, având în vedere tot ce a făcut pentru tine. Zâmbetul lui Peruggio îți dădea fiori reci pe spate!

Giovanna se ridică de la masă și îi urmă, fără ca cineva să încerce s-o împiedice.

Goneau spre Napoli, cu Serafina la volan.

-Nu înțeleg! Reni părea speriat, dar când l-ai părăsit acolo la bar era mai viu ca oricând!

-Da, și soarele era pe cer. Așteaptă până mâine dimineață!

` Nu-și mai vorbiră tot drumul. În spate, Giovanna și Pedrini erau cufundați fiecare în durerea lui, Peruggio nu simțea nevoia să spună ceva, iar Serafina se concentra la drum.

A doua zi ziarele anunțau cu litere mari că nașul mafiei calabreze fusese găsit mort în zori, în vila lui, în urma unei hemoragii cerebrale și că toată averea revenea Giovannei, unicul copil pe care domnul Reni păruse că vrea să-l dezmoștenească cu ceva timp în urmă.

-Da, hemoragie cerebrală, murmură Peruggio. N-aș vrea să fiu eu legistul care să-i facă autopsia.

-De ce, e ceva vizibil? Eu nu cred oricum că va fi o autopsie, doar a murit acasă, de moarte naturală, nu?

-Ar fi bine să nu fie. În locul creierului s-ar găsi o masă gelatinoasă, nestructurată, fără nici un neuron intact, chiar dacă nu e nici un semn exterior pe cadavru.

Serafina se înfioră.

-A fost alegerea lui, zise rece Peruggio. Nu te apuci să spui minciuni unui fiu al luminii!

Cap 23 Căutări zadarnice

Serafina închise ușa biroului în urma ei și părăsi clădirea principală a institutului. Pe drumul spre micul ei apartament, Peruggio o prinse din urmă. Îi simți degetele împletindu-se cu ale ei și zâmbi, apoi se lăsă cuprinsă tandru în brațe. În timp ce mergeau cu pași înceți prin parcul institutului, lămpile se aprinseră și Serafina își strânse eșarfa de mătase peste brațele goale. În aer plutea deja un miros de toamnă și de frunze uscate, deși zilele erau încă însorite. Vara trecuse pe neobservate - nu plecaseră nicăieri în vacanță. Peruggio explorase mental toată informația disponibilă prin bibliotecile publice de pe fața Pământului (Serafina ar fi putut băga mâna în foc că nu numai de acolo!) și tot nu era mulțumit, deși lucrase ca un apucat. Serafina îl ajuta pe cât putea s-o facă, dar simțea că Peruggio o luase pe un drum greșit.

-Dacă „zeii" n-au fost învinși niciodată aici pe Pământ, cum crezi că vei găsi descrierea armei care le va distruge nava? Și ce vrei să faci?

Peruggio nu răspunse. Clătină doar din cap, cu scepticism. Parcursese de sute de ori, în original, toate vechile texte referitoare la bătăliile între zei, de la poemele lui Homer și până la Ramayana, dar degeaba, ideea salvatoare refuza să apară. Iar jumătate din timpul estimat de ciudatul mesager cu șase degete din sistemul planetar al stelei Sirius se scursese deja... Serafina parcurgea zilnic ziarele și comunicatele agențiilor de presă, căutând un semn că omenirea conștientiza pericolul. Zadarnic. Politicienii își vedeau de reuniunile lor aparent fără scop și fără rezultat, în timp ce oamenii simpli munceau ca întotdeauna. Nimic nu se schimbase, decât poate nervozitatea din gesturile lui Peruggio, care își trecea de pe o mână pe cealaltă și înapoi inelul cu clepsidra. Timpul...Bijuteria aceea simplă luase în mintea lui forma unui prădător gata de atac, cu ghearele ascuțite, rupând în fiecare zi care trecea câte o bucată din viață - dar nu numai din viața lor, ci din a tuturor făpturilor de pe fața Pământului. Amenințarea plutea deasupra capetelor tuturor, deși nu existau decât doi oameni (sau, în fine, un om și o altă persoană) care să înțeleagă. Iar ei doi erau demult în gura presei, așa că trebuiau să se comporte ca și cum nu s-ar petrece nimic. Zâmbeau calm, dădeau interviuri, vorbeau despre munca lor la institut - Serafina simțea că genul acela de prefăcătorie îi toacă nervii sistematic. Între timp minutele se transformau în ore, orele în zile, zilele în săptămâni...

Serafina găsea că acele evadări în textele vechi erau lipsite de rost. Dacă vreodată avusese loc pe Pământ o confruntare între două civilizații mai evoluate decât cea umană, acest lucru trebuia să fi lăsat semne mult mai puternice decât un text din cine știe ce scriere străveche. În plus, părea evident că o ripostă armată din partea pământenilor în fața unei civilizații războinice, vechi de sute de mii - poate chiar milioane de ani - era o prostie fără margini.

Nu, trebuia să existe o altă metodă de a-i înfrânge, nu metoda armelor. Dar care? Serafina se concentra zadarnic privind în ochii argintii ai prietenului ei. Moartea domnului Reni îi alungase definitiv din cap ideea că delicatul Peruggio era o ființă slabă. Se convinsese deja de puterea devastatoare a acelei priviri de foc, numai că Peruggio îi tăiase repede elanul.

-Dacă metoda de a scăpa de „ceilalți zei" ar fi fost atât de simplă, nu crezi că fiii luminii ar fi folosit-o?

-Poate că îi împiedica morala lor să o facă!

-Nu, nu cred. Cartea Străbunilor vorbește de câteva dispute din istoria noastră care s-au soluționat astfel, iar cei din vechime nu păreau contra acestei metode de a face ceea ce ei numeau „să se împlinească legea". Simțul lor moral nu era revoltat de pedepsirea celor vinovați în modul acesta. Numai că nu se potrivește deloc pentru ce avem noi de făcut acum.

-De ce nu, dacă nu dispunem de alte arme?

-Pentru că ce am făcut eu cu domnul Reni seamănă cumva cu duelurile cavalerești din poemele medievale: doi combatanți, luptând singuri unul împotriva celuilalt până la biruința uneia din părți. Dacă vrei, o luptă corectă. Pe când acum... în mod sigur vor veni cu o navă mare, posibil capabilă să distrugă singură Pământul. Probabil nava aceasta are un echipaj numeros - deci nu mai e vorba de o luptă unu la unu, ci de un război cu arme de distrugere în masă, un masacru în adevăratul sens al cuvântului.

-N-ar putea folosi roboți?

Peruggio surâse.

-Asta te-ar face mai fericită, să mă vezi distrugând fierărie și nu ființe vii? Vor avea și roboți, asta-i sigur, dar e tot atât de sigur că nu se vor baza numai pe aceștia. Gândește-te că vor explora o planetă pe care au părăsit-o cu multe milenii în urmă, despre care știu că e locuită de niște făpturi care le-au mai făcut surprize neplăcute. Deci vor trimite încoace entități capabile să reacționeze spontan la situații neașteptate - adică ființe vii. În fond Cartea Străbunilor vorbește despre modul de a călători în spațiu al „celorlalți zei" - aveau colonii enorme formate din generații întregi de indivizi - se năștea, se înmulțeau și mureau pe navă, fără să vadă niciodată altceva decât pereții navei și nemărginirea cosmosului. Nu uita că erau extrem de disciplinați - asta li se ceruse să facă, asta făceau. Trăiau ca niște mecanisme, împingând tot mai departe în Univers limitele stăpânirii lor, limite sinonime cu distrugerea și moartea celorlalte specii.

-Și ce crezi că vin să facă acum? Să ne extermine?

Peruggio își plecă ochii, gânditor.

-Asta nu pot ști. Fiii luminii le puteau uneori citi mintea, dar în mod sigur nu de la distanța astronomică la care se găsesc acum de noi. Un lucru e sigur: planul inițial rezervat Pământului, de sursă de hrană și materii prime, a fost dat peste cap de Ariana. Poate încearcă să-l reia, sau poate vor să distrugă Pământul așa cum au distrus lumea noastră, printr-o explozie controlată a întregii planete.

Serafina se înfioră.

-Nu știu dacă sunt capabili să facă acest lucru cu o singură navă, continuă Peruggio. Cel din Sirius vorbea de o navă-spion care urma probabil să evalueze progresele făcute de pământeni de la ultima lor vizită aici. Nu s-ar expune dacă omenirea poate riposta și nu uita că oamenii au fost creați folosind în mare parte sângele lor, așa că abilitatea de a fabrica arme sofisticate s-a transmis bine de la o specie la alta. Dacă nu sunt destul de puternici să atace, se vor întoarce în lumea lor ca să revină mai târziu cu o flotă mult mai puternică. Nu putem însă ști cât de târziu - ei măsoară mileniile așa cum noi măsurăm anii.

Serafina oftă.

-Chiar dacă vom scăpa acum, mă întreb ce impact va avea asupra oamenilor să vadă o navă extraterestră aterizând așa, în plină stradă. Mă gândesc la o isterie în masă, ar fi la fel de periculoasă ca și o armă, făcu fata.

-Aici chiar nu am nimic de spus, pentru că nu putem prevedea comportamentul lor. Dacă ne cred destul de puternici, se vor feri să fie văzuți. Dacă nu...

Peruggio lăsă ideea neterminată. Ajunseră la apartamentul Serafinei și aceasta scoase legitimația de serviciu din poșetă ca să intre în locuință. Ca de obicei, Peruggio se opri politicos în prag și, tot ca de obicei, Serafina îl invită înăuntru. La adăpost de orice privire indiscretă, se aruncară cu disperare unul în brațele celuilalt.

La drept vorbind Serafina avusese ezitări în a-l atinge după moartea tatălui Giovannei. Îl mai văzuse și altă dată trimițând flăcări din vârfurile degetelor sau controlând elementele naturii. Dar uciderea unui om cu o simplă privire făcu asupra ei o impresie extrem de puternică. Peruggio ascundea în spatele aparentei fragilități fizice o forță a voinței și a minții halucinante și nimic nu scotea în evidență mai mult acest lucru decât modul în care murise

domnul Reni. Serafina se temuse de el, dar dragostea ei învinsese teama: ființa aceea capabilă să stăpânească energiile nebănuite ale Universului era prietenul ei dintotdeauna, neschimbat la înfățișare după tot ce se întâmplase: micuț de statură, cu o alură mai degrabă delicată, cu mișcări grațioase și o gingășie înnăscută a gesturilor și a purtării. Și tot el era persoana asupra căreia nu era bine să-ți ridici privirea cu prea multă îndrăzneală, asta dacă nu voiai să ai parte de un sfârșit groaznic. Cumva, cele două aspecte nu se potriveau deloc. Spre norocul Serafinei, Peruggio îi citise gândul și o liniști - rămăsese același admirator modest și la locul lui. „Prea modest" își spuse fata, visând la îmbrățișări ceva mai hotărâte din partea lui, dar sfârși prin a se mulțumi cu ceea ce el îi dăruia, mereu grijuliu să nu meargă prea departe. Legile sângelui argintiu erau implacabile și Serafina se legase să le respecte, așa că se obișnuise să nu insiste atunci când mângâierile lui foarte tandre se terminau brusc. Ofta doar și-și punea mâna în mâna lui, cu grijă să nu-i atingă mai mult decât vârfurile degetelor, privind doar cum ochii mari și negri deveneau cu totul argintii. Și totuși, în ciuda restricțiilor, Serafina simțea că-l iubește cu fiecare zi mai mult, deși uneori se întreba cum e posibil ca mâine să-l dorească mai mult decât astăzi.

Peruggio nu găsea refugiu decât în brațele ei din fața eternei întrebări care îi chinuia într-una mintea: cum putea veni de hac navei extraterestre? Se simțea dezorientat și slab, deși Serafina îi repeta mereu că puterile lui paranormale vor fi în stare să învingă orice obstacol. Așa că-și petreceau cât de mult timp puteau împreună, iar ritualul condusului acasă al Serafinei se transformase într-o rutină zilnică.

Odată ușa închisă pe dinăuntru, Serafina se întindea să-i ajungă la gură și se lăsau amândoi în voia sărutărilor fără număr, sorbind fiecare dulceața clipei de pe buzele celuilalt. Serafina se simțea uneori panicată - în aceste clipe minunate își aducea brusc aminte de curgerea nemiloasă a timpului și de faptul că undeva, în întunericul cosmic, moartea străbătea în fiecare clipa mii și mii de kilometri. Iar ei trebuiau s-o oprească și nu aveau nici cea mai aproximativă idee în ce mod să facă asta.

Serafina ar fi vrut uneori să strige „oameni, treziți-vă", dar Peruggio o oprise de fiecare dată: nu avea nici un rost să alarmeze

niște făpturi nevinovate, care oricum n-ar fi putut face nimic util. Așa că masca neștiinței trebuia purtată zi de zi printre colegi și prieteni, ceea ce Serafinei i se părea extrem de stânjenitor. Giovanna știa firește câte ceva, la fel Giorgio și Marina, dar restul consiliului, al institutului, al orașului Napoli și al lumii întregi ignora cumplita realitate.

După toate întâmplările prin care trecuse, Serafina se apropiase și mai mult de Giovanna, care împărțise în stânga și-n dreapta averea Reni, fără ca măcar să-și cumpere o casă decentă în oraș. Miluise o grămadă de biserici, crease o bursă pentru tinerii săraci și împărțise sume fabuloase fundațiilor de cercetare a tot felul de boli, dar locuia tot în apartamentul de serviciu, pe același coridor cu garsoniera Serafinei. Își găsise liniștea în muncă, dar Peruggio și Serafina trebuiau să evite orice îmbrățișare sau gest de tandrețe pe coridor, pentru că Giovannei, dacă trecea întâmplător prin zonă, o simplă atingere a mâinilor îi aducea lacrimi în ochi și crize de depresie. Iubirea pierdută a lui Dario ardea în ea ca o flacără. Devenise închisă în sine, aparent rece și nemiloasă. Uneori vorbele ei tăiau mai rău ca un cuțit.

Peruggio știa că fetele plâng uneori una în brațele celeilalte - Giovanna, după dragostea pierdută pentru totdeauna, iar Serafina din cauza iubirii în veci neîmplinite, care nopțile o chinuia cu vise tulburi. Așa că nu putea face decât s-o țină delicat în brațe, s-o mângâie și s-o sărute, sperând că poate într-o zi...care zi? Orice referire la timp îl întorcea cu duritate cu picioarele pe pământ. Ce aștepta să se mai întâmple după sfârșitul lumii? Nava dușmană se apropia și el n-avea nici o soluție.

Peruggio abandonă pentru a suta oară pe ziua aceea gândul la atacul iminent și se concentră să-și alunge din minte orice idee neplăcută. Își lăsă mâinile să alunece în părul ca arama veche al fetei, apoi își coborî un braț pe talia ei, trăgând-o atât de aproape încât îi simțea, prin rochia subțire, de vară, fiecare detaliu al corpului. Știa că și ea îl percepe în același mod și roși până la rădăcina părului negru ca noaptea. Ochii îi deveniră brusc argintii în timp ce buzele fetei îi căutau lacome gura.

Ceasul deșteptător țârâi insistent pe noptieră. Serafina avea talentul rar de a fi gata să iasă din casă în câteva clipe. Fugi la duș, își descâlci părul lung și buclat, apoi ieși pe terasă în pijama. Aerul dimineții era răcoros. Mai mult ca niciodată, ar fi vrut să rețină vara care-și trăia ultimele clipe. „Ultima vară a omenirii?" se întrebă fata și-și puse necăjită un pulover călduros peste cămașa subțire, cu mâneci scurte, alungând ideea absurdă. Trebuia să fie mai încrezătoare! Coborî în grabă scările pe cărarea care ducea la clădirea principală a institutului și deschise ușa propriului birou. Peruggio era deja acolo, așezat direct pe podeaua luminată, părând că plutește pe un norișor pe suprafața fotografiei mărețe care reprezenta răsăritul pe munte. Serafina încremeni. De obicei Peruggio nu dădea buzna de dimineață în birourile colaboratorilor săi, mai ales dacă aceștia nu erau acolo, cu toate că legitimația lui, cu numărul 1, deschidea toate ușile din institut. Dar Peruggio nu se folosise niciodată de acest lucru, așa că prezența lui o surprinse. Probabil se întâmplase ceva grav. Serafina își aruncă ochii în jur - nu mai erau și alții în încăpere – așa că se așeză lângă el și-și puse o mână în mâna lui. Peruggio i-o strânse cu putere, apoi o sărută hotărât pe buze. Serafina plutea de fericire...și totuși, îl simțea îngândurat, îngrijorat, nu atât de absorbit de vârtejul de senzații al sărutului pe cât era de obicei. Se așeză decent pe podea lângă el, rezistând tentației de a i se așeza în poală.

-Ce-i, ce te frământă?

-Asta!

Peruggio îi întinse două plicuri mari, din care unul desfăcut. Serafina scoase din plic o hârtie-pergament cu antet elegant. Era o invitație oficială adresată domnului Peruggio Sorriente, laureat al premiului Nobel pentru chimie. I se solicita să țină câteva prelegeri la prestigioase universități americane. Serafina ridică mirată din sprâncene.

-Ai mai primit așa ceva și întotdeauna s-au dus în locul tău Giorgio, Marina, Giovanna sau alții. A ieșit foarte bine de fiecare dată. De ce acum ar fi altfel?

Peruggio nu zise nimic dar arătă spre al doilea plic. Acesta era nedesfăcut și adresat Serafinei, care luă de pe birou un cuțit de tăiat

hârtie.

-Uau, îmi place! Voi ține un discurs la congresul european de astronomie și astrofizică de la Pleumeur-Boudou, luna viitoare!

-Știi unde e asta? Ai mai fost?

-Da, de două ori, numai că de fiecare dată doar pe câteva ore. E un complex de observatoare astronomice și antene-satelit în nord-vestul Franței, în Bretania. Acum chiar mi-ar plăcea să stau mai mult, ca să pot face niște poze pe siturile cu megaliți. E fabulos toamna, cu cețurile gri-închis și cu toți copacii aceia aurii. Aș vrea să vii și tu cu mine. Știi, în afara sezonului turistic, ghizii te lasă să te plimbi printre megaliți. Vara nu e voie, pentru că s-ar toci iarba și pietrele ar fi în pericol să se răstoarne. Dar am fost într-o iarnă și am observat ceva extrem de ciudat - bine, eu nu am abilitățile tale extrasenzoriale, dar cred că am simțit temperaturi diferite în diferite puncte ale câmpului de megaliți, ca și cum ar fi linii energetice ale Pământului. Mi-ar plăcea să merg odată cu tine, sigur ai găsi ceva interesant acolo. Civilizația care a ridicat șirurile de megaliți e foarte veche și enigmatică, numai bună pentru ipoteze interesante.

-Da, dar megaliții nu sunt la Pleumeur-Boudou, ci la Carnac, argumentă Peruggio.

-Păi, e o oră și jumătate cu mașina între locații. Și mai e și uriașul monolit de la Locmariaquer, ăla sigur merită o vizită.

Peruggio privea îngândurat în zare.

-Hm, Carnac. Ciudat cum numele ăsta se repetă în Egipt și în Bretania. În limba fiilor luminii "Kar Nak" însemna "casa zeilor", știai?

Serafina trăsari.

-Nu, nu am discutata niciodată despre asta. Deci, vii?

-Oh, cum aș putea rezista unei priviri așa de rugătoare?

Ca să fie și mai convingătoare, Serafina adăugase ochilor ei turcoaz și buzele catifelate, care își făceau de lucru pe gâtul tânărului, topindu-l de tot. Peruggio era gata să cedeze rugăminții astfel prezentate, când ochii îi căzură pe propriul plic.

-Ia stai, se suprapun astea două. N-am cum să ajung în Franța decât dacă de la ultima prelegere plec direct la aeroport și zbor toată după-masa. Seara târziu pot fi la Paris, iar de acolo voi găsi o cale să ajung cât mai repede în Bretania.

-Deci ai de gând să pleci în State? De ce?

Chipul lui Peruggio se înnegură. O trase în brațele lui și-i șopti la ureche:

-E o poveste dureroasă, dintr-un vis al meu. Mai bine zis nu cred că am visat, pentru că era dimineață și eu eram deja pe jumătate treaz. S-a întâmplat după ce am citit Cartea Străbunilor. M-am văzut în propria-mi minte privind chipul cenușiu, păstrat în formol, al unei creaturi stranii, într-un loc dintr-o zona deșertică.

-Roswell, murmura Serafina. Chiar mă întrebam când ai de gând să ajungi și acolo, deși nu prea înțeleg rostul unui asemenea demers. Nu uita că fiii unchiului Sam nu se-ncurcă atunci când e vorba de controlul actelor la vamă. Iar tu ai o poză cam contrafăcută în toate hârtiile tale oficiale.

Peruggio surâse.

-Eufemistic vorbind, da. Mă întreb însă ce ar zice Poliția de un tip care nu poate fi fotografiat și uneori are ochii argintii.

-Și, merită să-ți asumi riscul? În ideea că la Roswell chiar a eșuat o navă extraterestră, ocupanții ei sunt morți demult, tehnologia copiată de oameni și toate informațiile întoarse pe o față și pe cealaltă. În plus, nu cred că ocupanții acestei ipotetice nave sunt reprezentanții „celorlalți zei" pe care noi îi așteptăm. Pur și simplu nu-mi închipui civilizația aceea cumplită ca fiind atât de vulnerabilă. Adică, nu-i cred în stare să li se strice nava, să eșueze aici și apoi să moară pe Pământ.

-Nu, categoric nu, întări Peruggio. Dacă tot ce am citit eu despre Roswell e adevărat, descrierea creaturilor acelora nu se potrivește de loc cu ceea ce „Cartea Străbunilor" dădea ca descriere a „celorlalți zei". Numai că, indiferent cine sau ce ar fi fost entitățile moarte la Roswell, au călătorit prin spațiul interstelar și poate că în memoria lor s-au imprimat lucruri care ne-ar putea ajuta pe noi. Cine știe ce au văzut în noaptea cosmică și ce creaturi le-au tăiat calea?

-Dar sunt morți, Peruggio! Amintirile lor au murit odată cu ei. N-ai cum să le scanezi mintea după atâta vreme.

-Teoretic nu, ai dreptate. Dar nu pot ști până nu încerc. Peruggio oftă. Ce bun ne-ar fi acum Mediatorul, a cărui minte putea trece de la un Univers paralel la altul și căruia îi erau accesibile în aceeași măsură și în același timp lumea celor vii și lumea morților!

-Dacă nu există un Mediator în vremurile noastre, înseamnă că nu există nici o primejdie reală, zise cu convingere Serafina.

-Ești prea optimistă! Nu uita că pentru ca un Mediator să existe, trebuie să fie undeva în Univers o comunitate a fiilor luminii, pentru că niciodată Mediatorul nu a făcut parte din vreo altă civilizație. După câte știu, sunt singur și sunt ultimul dintre ai mei. Și poate că omenirea nu figurează în lista de civilizații a Celui Veșnic, așa că o intervenție salvatoare în cazul omenirii nu are de unde să vină.

-Știu, noi am fost creați ca sursă de hrană pentru alte entități, care se pretindeau evoluate, civilizate și inteligente, făcu Serafina cu sarcasm.

-Dacă n-ar fi intervenit Ariana...

-Te concentrezi prea mult asupra Arianei. Bun, ea poate fi considerată mama omenirii. Dar Ariana a murit aici pe Pământ, ca om, și spiritul ei nu are cum să vină să ne ajute. Acum suntem singuri și trebuie să ne descurcăm așa cum ne taie capul. Și, mă crezi sau nu, simt că vom fi capabili să o facem!

Peruggio surâse trist.

-Deci să merg să țin blestematele alea de prelegeri, fără tine alături pentru că vei fi ocupată în altă parte. Deja coincidența asta de date mi se pare ceva suspect și nu-mi place. E ciudat că eu am fost invitat în Statele Unite tocmai atunci când tu trebuie să vorbești la congresul de astronomie. Nu-mi place să fim despărțiți astfel!

-Dar nu vom fi despărțiți, protestă fata. Tu știi că nu putem fi despărțiți niciodată, de nimeni. Ne rămâne contactul mental dintre noi, despre care mi-ai spus că poate funcționa la distanțe foarte mari. Nu crezi că ar fi potrivit să testăm acest lucru?

-Oh, ba da, desigur. Numai că, în afara contactului mental, care e un lucru foarte bun, m-ai obișnuit cu atingerea pielii tale moi și calde, cu mirosul discret al parfumului tău, cu senzația fantastică pe care mi-o dau buzele tale...O să-mi lipsească toate astea în mod chinuitor și mi se pare că o săptămână fără tine va trece îngrozitor de-a dreptul, acum când ne-a rămas atât de puțin timp...

Serafina se lipi de el.

-Îmi pare rău că vei suferi - de fapt că vom suferi, pentru că și eu simt la fel ca tine. Dar mă bucură ce aud și nu mă îndoiesc că e adevărat.

Râseră amândoi.

-Ei, da, îi șopti Peruggio. Micul avantaj al fiilor luminii privind sinceritatea. Dar e cazul să mă confrunt și cu propriile temeri legate de locul acela, Roswell, și să-mi testez limitele privind comunicarea la distanță. Până acum n-am avut ocazia să-ți citesc mintea decât de la vreo 2000 de kilometri, când tu erai la bunica ta în munți și eu la institut, la Napoli. A fost destul de ușor atunci, ar trebui să fie și de data aceasta, dar nu strică să experimentăm ca să fim siguri. Și-apoi, ar trebui să știu dacă am cumva abilitatea de a recupera informații din mintea celor morți, deși mă îndoiesc că asta e posibil. Nu uita, până și deciziile Mediatorului erau valabile în lumea vie și nu-i includeau pe cei morți. Deci ce drept aș avea să cred că am acces la amintirile ființelor acelora de la Roswell?

-Drept nu, dar poți să încerci, sugeră Serafina. Cât despre absența mea fizică de lângă tine, vom trăi fiecare în acest timp cu amintirile noastre comune, așa că nu-ți pot sugera decât să-ți faci rezerve serioase de amintiri pentru zile negre și eu promit să te ajut în demersul tău.

Zâmbind, își strecură mâna cu îndemânare pe sub cămașa lui, mângâindu-i pieptul cald cu mișcări delicate. Peruggio se îmbujoră și gemu ușor, apoi își îngropă bazele în părul ei, lăsându-se purtat în lumea viselor de parfumul care se răspândea din buclele ei ca arama veche. Rămaseră îmbrățișați câteva clipe, apoi se ridicară de pe podeaua încăperii și Serafina îi închise nasturii cămășii, verificându-și ea însăși ținuta, care trebuia să arate impecabil, potrivită pentru o nouă zi de muncă.

-Avem multe de făcut, pregătirea celor două călătorii e prea importantă ca s-o las pe seama secretariatului. Și desigur discursurile noastre trebuie să rupă gura târgului, așa că nu putem lăsa nici asta pe ultima clipă, zise Peruggio. Mă găsești în biroul meu, adăugă din prag și ieși grăbit pe ușă, nu înainte de a-i face cu ochiul. Irisurile imense aveau bineînțeles un cerc argintiu pe margini.

Serafina își porni calculatorul și se așeză în fața monitorului, zâmbind. Îi observase strălucirea privirii și nu-și putea reține surâsul de încântare. Peruggio, care era extrem de stăpân pe sine, nu reușea să-și ascundă totuși focul din priviri - singurul semn vizibil al intensității cu care o dorea. Îi spusese odată că, potrivit „Cărții

străbunilor", nici măcar regulile stricte ale fiilor luminii nu interziceau această exprimare a afecțiunii, chiar în public, așa că Serafina se bucura de fiecare dată când îl vedea privind-o astfel. Se bucura și se întrista în același timp - știa că amândoi ar fi dorit mai mult decât o privire și niște sărutări fugare, dar se legase să respecte promisiunea că niciodată nu va forța trecerea peste anumite limite. Oftă și se apucă să-și pregătească discursul.

Cap 24 Roswell

Peruggio coborî din avion cu spasme de emoție în stomac. Nu mai fusese niciodată în Statele Unite și îl îngrijorau actele lui, cu poza editată. Știa - i se spusese și altă dată - că totul era perfect, trecuse deja prin numeroase controale de frontieră în diverse părți ale lumii și totuși senzația de îngrijorare persista. Nu călătorise în viața lui într-o țară atât de întinsă, atât de populată și cei câțiva prieteni pe care-i avea acolo i se păreau acum o picătură într-un ocean. Serafina nu era cu el - un motiv în plus de stres. Și, pe lângă toate, urma să închirieze probabil o mașină - alta decât micul lui Fiat 500, deosebit de familiar, o mașină mare și puternică, făcută pentru cu totul alt stil de șofer decât el. Își recuperă bagajul de pe banda rulantă, scapă cu bine de controlul vamal și se îndreptă spre ieșirea din aeroport, când își văzu numele scris cu litere mari, foarte vizibile, pe o pancartă. O parte din îngrijorare dispăru - măcar era așteptat de cineva, ceea ce era un semn bun. Se răsuci imediat spre purtătorul pancartei, un bărbat înalt și puternic, de vârstă mijlocie, într-un elegant costum gri de om de afaceri. Înainte de-a ajunge la

el, Peruggio observă că omul se detașa cumva dintr-un grup de alte trei persoane. Doi erau de-a dreptul mătăhăloși - gorile, desigur - iar al treilea un ochelarist mic de statură, cu aer de șoarece de bibliotecă. Dacă primul individ reprezenta autoritatea, cel mic era desigur pericolul. Peruggio nu parcurse decât câțiva pași spre micul grup, dar imaginea mentală a celor patru îi era perfect clară: cei doi uriași nu prezentau nici un interes, ca și cum craniile lor fuseseră umplute cu polistiren expandat. Personajul cu pancarta își apăra cu deosebită dibăcie gândurile, activând un scut mental remarcabil, cu abilitatea celui deprins să facă așa ceva în mod curent. Iar mititelul îi atacă furibund mintea, deși aparent își ținea ochii plecați, cu un aer modest. Peruggio se duse țintă la el și-i apucă o mână. Erau de aceeași înălțime și se priviră în ochi. Ochii căprui speriați din spatele ochelarilor cu sticlă groasă întâlniră irisurile argintii strălucind puternic.

-Domnule Brown, vă rog să încetați jocul care v-a fost impus. Vocea lui Peruggio era calmă și abia șoptită. Gorilele aflate cu un pas în urmă sigur n-ar fi auzit nici o vorbă. Dacă mă obligați să-mi activez propria protecție mentală sau să intru în mintea dumneavoastră, dispun de arme atât de puternice încât nici un om nu le poate rezista. V-aș pune inutil viața în pericol, iar noi doi nu trebuie să ne facem rău unul celuilalt.

Individul înalt, cu pancarta, îi puse o mână pe braț. Judecând după cât era tipul de înalt și solid, atingerea îi era deosebit de delicată.

-Băieți, plecați vă rog. Totul e în ordine, domnul Sorriente e de aceeași parte a baricadei. Ne vom descurca singuri.

Cele două gorile și ochelaristul dispărură în aglomerația din aeroport, luând și pancarta cu ei.

-Sunt John Smith, la dispoziția dumneavoastră, domnule Sorriente. Vă voi fi ghid și însoțitor pe timpul șederi dumneavoastră aici.

-Deci Smith, John Smith, repetă Peruggio zâmbind în timp ce-și strângeau mâinile. Modul în care o spusese și zâmbetul malițios trimiteau imediat la celebra replică „sunt Bond, James Bond". Celălalt prinse ideea, pentru că răspunse imediat:

-Nu sunt 007, deci nu am aceeași autoritate ca el. Sper totuși să mă achit onorabil de misiunea de a vă face șederea aici plăcută și sigură.

-Bine, atunci de-ajuns cu „domnule Sorriente". Sunt simplu Peruggio și nu vreau să atrag atenția mai mult decât e necesar.

-Iar eu sunt John.

Își strânseră încă o dată mâinile, cu căldură. De astă dată nu mai era o strângere formală și John avu grijă să nu apese prea puternic degetele subțiri ale interlocutorului.

-Bine, John, așa te-ai prezentat, așa îți voi spune. Îți respect inteligența și abilitatea de a-ți proteja gândurile. E plăcut să am de-a face cu un asemenea ghid. Dar te rog să faci la fel - se pare că fiecare dintre noi avem aici propria misiune și propriile taine.

John râse destins, dezvelindu-și dantura perfectă.

-Păi, în tainele tale ar fi cam greu să pătrund. Nu sunt decât om, așa că mintea mea nu e structurată la același nivel de complexitate.

Ochii argintii ai lui Peruggio sclipiră.

-Deci știi?

-Desigur. Doar n-aș fi primit cea mai bună echipă să te protejez dacă n-ai fi deosebit de prețios pentru noi.

-O echipă pe care tocmai ai concediat-o...

-Da, pentru că nici măcar ei nu trebuie să audă unele lucruri. Deocamdată te instalez la un un hotel bun și apoi știu un loc unde putem vorbi liniștiți.

Peruggio îl privi în ochi, ridicându-și mult capul spre individul înalt. Aerul sigur de sine al acestuia persista, în timp ce se lăsa cercetat fără jenă.

-Deci e adevărat ce mi s-a spus. Ochii tăi chiar sunt ca argintul.

-Da, e adevărat, recunoscu Peruggio. Omul din fața lui îi inspira încredere. Îl urmă fără să întrebe unde mergeau, până într-o parcare uriașă, unde John se duse fără ezitare la cea mai spectaculoasă dintre mașini, un Cadillac negru, puternic, cu geamuri fumurii.

-E blindată, făcu el văzând că Peruggio examinează curios mașina. Știi, în cazul că bestiile alea se țin iar după tine...

-Ah, scuze, nu eram atent. Eu am acasă un Fiat 500.

-Ești nebun, omule? Iartă-mă, ai două premii Nobel deci probabil nu ești nebun deloc, dar chiar nu ții la viața ta? Fiat 500 este o jucărie. N-aș cumpăra-o decât cel mult pentru un puști de vreo zece ani.

Peruggio deveni brusc foarte atent.

-Ia stai, despre ce bestii vorbeai adineauri? Eu nu știu nimic iar tu se pare că ești deosebit de bine informat.

-Să fiu informat e meseria mea, făcu liniștit John Smith, în timp ce demara. Ți-am spus că vom avea un loc unde să discutăm în tihnă, acolo poți să mă întrebi tot ce-ți trece prin cap.

Peruggio înțelese și-și ținu gândurile pentru el. Parbrizul era spălat de o ploaie măruntă și deasă, așa că nu văzu decât șoseaua gri și udă și la mare distanță, în față, zgârie-norii unui oraș.

-E cumplită toamna asta pe Coasta de Est. Anul ăsta plouă prea mult, zise John ca pentru sine. Apoi trecu de fapt la ceea ce-l interesa. Spune-mi, cum te descurci cu vremea ploioasă? Nu ai neapărat nevoie de soare ca să trăiești?

Peruggio făcu ochii mari, deși la el asta era un fel de-a spune, pentru că avea ochii imenși tot timpul.

-Deci știi și asta! Pot trăi mult și bine fără soare, atât că-mi influențează starea de spirit. Devin foarte apatic și deprimat pe vreme ploioasă, dar după aceea îmi trece. Așa că să nu mă acuzi, voi fi un pasager insuportabil în mașina asta grozavă, dacă cerul continuă să rămână tot cenușiu.

-Și, în caz că te duc la restaurant...

-Păi, va trebui să-mi găsești unul italienesc, cu multe paste și salate mediteraneene. Mai ales acum, când plouă, adăugă Peruggio râzând și studiindu-și interlocutorul cu coada ochiului.

Acesta îl privi perplex.

-Cum, pe vreme însorită nu mănânci deloc?

-Ce nevoie am de hrană, când lumina soarelui îmi furnizează toată energia de care am nevoie? Dar un suc proaspăt de portocale accept oricând. Sau o cafea și o înghețată ca la mama acasă, de astea nu mă satur niciodată.

-Bine, să mă informez deci care e cea mai bună gelaterie din oraș. Bănuiesc că mama ta, ca orice italiancă, face înghețate excelente.

-Ba nu, întâi să te informezi de o prognoză meteo cât mai exactă, ca să știi cât timp mă vei suporta în varianta de tip ursuz și prost dispus.

John Smith vorbi, scoțând din buzunar un mic cartonaș tipărit elegant.

-Doar n-o să stai tot timpul în Bostonul ăsta mohorât. Aici ai programul conferințelor tale, detaliat pe orașe, ore și locuri de desfășurare. Vom merge și spre sud, bănuiesc că asta îți va face mai multă plăcere.

-Rămâi ghidul meu pentru toată săptămâna? Mă însoțești în toate orașele?

-Da, așa s-a hotărât. E mai puțin stresant și pentru tine să nu tot schimbi persoana în fiecare oraș.

-Atunci n-are rost să te întreb salariatul cărei universități ești de fapt, trase Peruggio concluzia cu voce șoptită.

-Să spunem că actualmente am o catedră de psihologie la Harvard. Ei cel puțin asta știu.

-Sună impresionant, zise Peruggio. Harvard!

-Și tu ai fi putut preda acolo, ți s-a propus după primul Nobel.

-Da, dar eu am institutul! Și prea îmi place să rămân în Europa. Mi se pare cumva mică și extrem de familiară, indiferent în ce țară m-aș afla. Dar spune-mi, chiar ai absolvit psihologia?

John își dezveli dinții într-un zâmbet ca o reclamă la o pastă de dinți.

-Desigur, printre altele și psihologia. Nu uita că oamenii sunt domeniul meu de activitate.

-Oamenii și informațiile, făcu Peruggio. Psihologia, printre altele...Omule, mă faci să mă simt prost cu biata mea diplomă de inginer chimist și cam atât.

John se înveseli.

-Biata ta diplomă! Știi ce, mai lasă-mă! Ar fi fost caraghios să ai o diplomă în fiecare domeniu pe care îl stăpânești, pentru că ți-ar fi trebuit mai mult de o sută de ani pentru toate. Mulțumește-te să știi atât de multe. Și chiar mă întrebam cum poți să pozezi într-un tip așa de modest, la puterea și autoritatea pe care le ai. Nu te tentează așa, uneori, să faci paradă de ceea ce știi și de ceea ce ești?

-Văd că nu mă iei pe ocolite și-mi place asta, răspunse Peruggio cu sinceritate. Uneori, în copilărie, mi-ar fi plăcut să mă dau mare pentru că eram atât de informat și aveam proprietăți telepatice. Măcar așa, să sperii lumea și să nu mai aud cuvintele alea penibile de milă că sunt mic și slab. Apoi mi-am dat seama că am o realitate periculoasă de ascuns. Aș fi devenit obiect de studiu pentru tot felul de savanți, iar natura mea adevărată ar fi fost dezvăluită. Crezi că omenirea e pregătită să afle?

John privea calm banda cenușie a drumului, părând concentrat.

-De asta am fost trimis eu: să-ți protejez viața și identitatea de curiozitatea presei.

-Mulțumesc, zise Peruggio simplu. Am încredere în tine.

John îl instală într-un hotel somptuos, după care plecară din nou. Peruggio se pomeni între zidurile de cărămidă roșie ale unui vechi campus universitar.

-Prima ta locație, zise John. Azi după-masă la cinci ai planificată prima prelegere, în amfiteatrul mare. Vei avea cel puțin o mie de auditori, plus un post de radio.

-Îmi place locul, făcu Peruggio privind în jur. Zidurile astea, cu aspect de vechi inspiră calm. Și te rog fără televiziuni, da?

-Fără televiziuni, răspunse John. Dacă ai ști cât efort am depus cu băieții de la vamă, să nu fie prea zeloși cu pașaportul tău! Și totul fără să le dezvălui nimic, nici despre natura ta, nici despre serviciul meu.

-Ești o dulceață de om, râse Peruggio.

-Păi, nu chiar. Voi sta în spatele tău în timpul prelegerii, puțin ascuns îndărătul unui zid, și voi supraveghea auditoriul. Să știi că, dacă va fi nevoie, îmi voi folosi arma din dotare. Nu trebuie să-ți spun că mă pot măsura lejer cu orice campion la tir.

-Oh, n-am nici o îndoială că ești foarte bun. Dar chiar trebuie?

John făcu semn cu capul spre o ușă micuță de lemn. Peruggio apăsă pe clanță și intră într-o încăpere mică, cu un singur geam, zăbrelit, dând spre o curte interioară plină de vegetație. Încăperea, văruită simplu în alb, nu conținea decât o masă și câteva scaune desperecheate. Părea încremenită în trecut, nu se vedea nici o urmă de tehnică modernă, nici măcar o priză în perete sau vreun aparat telefonic. Dacă n-ar fi fost candelabrul masiv cu trei becuri, locul ar fi făcut impresia de ev mediu. John își trase un scaun și se așeză calm, lăsându-i timp lui Peruggio să inspecteze minuțios sălița.

-Nu e nici un microfon pe aici, nu te strădui să cauți. E locul unde ți-am promis că putem vorbi nestingheriți. Poți să-mi pui orice întrebare vrei, dar am dreptul să nu răspund la cele care privesc natura serviciului meu.

Peruggio surâse.

-Ce nevoie aș avea să știu? Mi-ai confirmat deja că ești ceva mai mult decât 007 și asta-mi ajunge. Întrebarea pe care ți-am pus-o însă înainte să intrăm aici a rămas tot fără răspuns: chiar e nevoie să mă aperi cu arma în mână în timpul discursului meu?

-Da, din păcate. S-ar putea să fii atât de atent la ceea ce spui încât să scapi sala din ochi o clipă. La Baalbek și la Cairo ai avut noroc, dar nu vreau să ne bazăm numai pe asta. Ești totuși o ființa vie deloc imună la gloanțe.

-Deci tu știi ce anume...

-Da. Sunt o organizație extrem de veche și atât de atenți în a-și apăra secretele încât nici unul dintre ai noștri n-a trăit mai mult de câteva luni ca membru al ei, înainte de a fi prins și executat. Știm că se folosesc, ca acoperire, de terorismul islamic, dar că de fapt nu sunt islamiști. Misiunea lor nu vine de la profetul Mahomed, ci de undeva de mai demult, din noaptea de la începuturile umanității. Ei cred că au fost creați de zei pentru a-i anihila pe cei ca tine. Și din moment ce ești singurul de felul tău de pe Pământ, se pare că au reușit de minune până acum.

-Deci nu sunt pământeni? întrebă Peruggio curios.

-Ba da, sunt. Numai că milenii de îndoctrinare fanatică i-au făcut capabili să îndure privațiunile și durerea cu singurul scop de a-și îndeplini misiunea: dispariția totală și definitivă a oricărei urme a

acelei civilizații avansate care cândva a vizitat Pământul, schimbând ireversibil soarta rezervată omenirii.

-Ai mei, șopti Peruggio. Fiii luminii...

John înclină din cap.

-Bine, dar de unde știi asta? Credeam că sunt singurul posesor al unui document al strămoșilor mei, „Cartea străbunilor". Sau voi ați găsit cumva „Cartea Mediatorului" și ați descifrat-o?

-Nu știu despre ce vorbești. Noi am început cercetările odată cu primul tău premiu Nobel. Erai prea șocant, prea inteligent pentru un om, indiferent cât de mult sau de repede ai fi citit. Apoi am început să adunăm informații despre tine: faptul că nu puteai fi fotografiat, strălucirea ochilor, sângele argintiu. Am pus o grămadă de oameni la lucru și mitologiile vechilor civilizații au început deodată sa aibă sens. Am trimis reporteri pe urmele tale și am văzut vindecările miraculoase de la Cairo și apoi modul în care ai dispărut din locul acela. Încet-încet, piesele disparate din mozaic începeau să se lege unele de altele. Când totul a prins contur și eram deja convinși că nu ești unul de-al nostru, am încercat să te aducem încoace.

-Ca să mă răpiți? De asta am primit invitații eu aici și Serafina în Franța, ca să ne puteți separa mai ușor? Asta nu va funcționa - comunicăm telepatic oricum.

-Îmi protejez bine mintea, dacă nu mi-ai citit-o până acum, zise John Smith satisfăcut. Nu, nu e ce crezi. Nu ești aici ca să te răpesc, ci ca să te ajut. N-ai observat că ai o zi liberă în programul de prelegeri? În această zi am primit ordin să te însoțesc oriunde vei voi. Pot deschide toate ușile pentru tine, de la ușile Casei Albe și până la cele ale reactoarelor nucleare. Se pare că cine a decis astfel crede că ne-ai putea apăra într-o bună zi de o amenințare venită din cer și e bine să știi în acest caz că nici noi nu stăm cu brațele încrucișate.

-Nu vreau să văd nimic din ce e armament sau tehnică de luptă, vorbi Peruggio. Tot ce mă interesează e un mic orășel pierdut la marginea deșertului.

-Ți-am zis eu că n-o să stăm tot timpul în Bostonul ăsta ploios! S-a făcut, peste trei zile plecăm la Roswell.

Peruggio zâmbi. El, unul, nu pronunțase nici un nume de localitate, dar John se pare că avea o intuiție excelentă.

Cadillac-ul negru (iarăși Cadillac negru blindat? John oare nu cunoștea alt soi de limuzină?) era oprit pe marginea unui drum prăfos de țară. Cât vedeai cu ochii se întindea pământul semi-deșertic. Ici-colo linia plană a orizontului era întreruptă de un cactus. Nu se zărea nici țipenie de om și nici o altă vietate, cu excepția lor.

-Aici a fost, făcu John coborând din mașină. Dar s-a întâmplat în 1947, a trecut o grămadă de vreme de atunci. Fragmentele rămase au fost recuperate cu mare atenție, până la cea mai mică bucățică. Râse. Cred că terenul ăsta e cel mai bine arat loc de pe fața Pământului. Fiecare palmă de pământ a fost examinată de sute, dacă nu de mii de ori. Așa că nu cred că poți găsi ceva interesant aici.

Peruggio nu părea descurajat deloc. Înaintă câțiva pași pe pământul arid, apoi se ghemui și luă în palmă un bulgare din solul acela prăfos și închise ochii, concentrându-se. O cută îi apăru între sprâncenele negre, perfect desenate pe pielea lui albă, dându-i o expresie încordată. Puse într-un târziu bulgărele jos și-și ținu palma argintie la mică distanță de sol. Din ea se răspândea lumină și o ușoară vibrație, făcând aerul să tremure pe o rază de câțiva metri ca într-o zi prea fierbinte de vară. Vibrația se amplifica și se extindea, ca cercurile de la suprafața unei ape calme, în care cineva ar fi aruncat o piatră. Acum zona aceea stăpânită de ciudata energie revărsată din palma lui Peruggio era mai mare de un stadion, și continua să se extindă. Îl cuprinsese deja pe John, care privea uimit scena, simțind ușoare furnicături în tot corpul. Mici vârtejuri de praf se ridicau în absența oricărei pale de vânt. Praful era argintiu, cu sclipiri ciudate, ca niște străfulgerări de lumină. Apoi întreaga suprafață vibrantă fu inundată de o lumină argintie. Părea că razele soarelui care luminau câmpia nu erau decât un soi de bec chior în noapte față de lumina aceea. Siluete stranii prindeau contur fantomatic pe câmpul pustiu. Acum se vedea clar obiectul misterios, circular, cu lumini sclipitoare, care se depusese pe sol într-o rână,

părând ușor dezechilibrat. Era evident o structură metalică, construită de entități inteligente. John văzuse destule filme științifico-fantastice, fără să fie însă un fan al acestora. Dar ceea ce vedea acum în fața ochilor nu se compara cu nimic - era real, deși scena își păstra aerul fantomatic.

În partea inferioară a uriașului disc de metal argintiu se deschise fără zgomot o trapă. O ființă micuță, cât un copil de cel mult opt-zece ani, cu pielea gri-verzuie și capul disproporționat de mare față de restul corpului, cobora ezitant, parcă împleticindu-se și venea spre ei.

John înlemni. O sudoare rece i se scurgea de pe gât pe spate, pătându-i cămașa impecabilă. Mintea lui se străduia să dea o comandă corpului înghețat, care încremenise și nu-l mai asculta. Știa că are un telefon pentru situații de urgență în buzunarul sacoului, știa că trebuie să-l ia de acolo și să sune la numărul care se forma automat, de cum atingea orice tastă, și totuși era incapabil să-și miște brațele. Iar ființa aceea ciudată se apropia de el, pas cu pas, până când aproape îl putea atinge. „Siguranța națională" și „agresiune din spațiu" erau cuvintele pe care mintea lui le striga, forțând corpul să se supună unor ordine învățate de mult, care constituiau deja a doua lui natură. Numai că el stătea tot nemișcat, neputincios și înmărmurit. Apoi văzu un fel de tornadă argintie care înainta ștergând imaginea cu totul. Când îl atinse părea un vânt plăcut și nu foarte puternic, dar extrem de uscat și de cald - sub haină, cămașa transpirată i se uscase aproape instantaneu. Acum stătea singur în mijlocul câmpului arid, care nu mai vibra deloc, în soarele încă puternic al toamnei, cu cactușii profilându-se pe linia orizontului. Corpul lui ieși din starea aceea ciudată, se putea din nou mișca și era stăpân pe brațele și picioarele sale, care începură automat să alerge spre un punct aflat pe pământ, diferit colorat de restul solului bej-gălbui. Ajunse la punctul acela rapid, dar îl identificase deja în timp ce se îndrepta spre el. Peruggio era întins pe jos, rece și imobil. Părea că murise. John își trecu fără ezitare brațele pe sub corpul lui ușor și firav, pregătindu-se să-l ridice, când Peruggio deschise ochii. Parcă toată lumina stranie care inundase câmpul mai înainte se retrăsese și se concentra acum în ochii aceia imenși.

-Să nu faci asta, murmură Peruggio cu un glas slab și extrem de obosit. Nu am nevoie decât de soare.

John avea intuiție. Alergă de îndată la mașină, scoase o pătură din portbagaj și se întoarse la Peruggio, punându-i-o sub cap. Îi răsfiră pletele negre pe perina astfel improvizată, lăsându-i fața descoperită în lumina puternică a soarelui, după care se apucă să-i descheie cămașa, expunându-i pieptul alb razelor solare. Peruggio murmură un „mulțumesc" slab.

John se așeză liniștit pe pământ, fără să-i pese de costumul elegant, și aștepta. Privea curios corpul nemișcat al lui Peruggio, care încet-încet prindea cumva un pic de culoare - începea să nu mai arate chiar ca un spectru. John își spuse că în ciuda aerului fragil, Peruggio era totuși un tip frumos, cu proporții ideale și trăsături de efeb din antichitatea greacă. Pe pielea palidă nu se vedea nici un fir de păr, cu excepția buclelor lungi care-i încadrau fața, a sprâncenelor cu arcul lor perfect și a genelor extrem de lungi, răsucite, care-i acopereau ochii închiși. Și toate astea erau negre, contrastând dramatic cu pielea foarte palidă. Atenția îi fu atrasă de medalionul prins cu un lanț de argint pe gâtul lui Peruggio, care acum i se odihnea pe piept, ridicându-se și coborând în ritmul domol al respirației. Părea o clepsidră din onix, complet neagră. Curios lucru, pe măsură ce obrajii lui Peruggio se colorau în rozaliu, părând că prind viață, o parte a clepsidrei de pe piept trecea din negru într-un alb strălucitor, ca și cum vidul fusese umplut cu lumină. Stătură așa, nemișcați, vreo jumătate de oră. John simțea că ia foc de la dogoarea nemiloasă a soarelui, dar lui Peruggio căldura părea să-i facă plăcere.

-Du-te în mașină și dă drumul la aerul condiționat, înainte să ți se facă rău, zise Peruggio deschizând ochii. John observă că vocea nu-i mai suna obosită, iar ochii îi redeveniseră negri.

-Nu te las aici. Aștept să-ți revii și după aceea plecăm împreună.

Mai stătură tăcuți câteva minute în plin soare - Peruggio se îmbujorase de-a binelea. Apoi se ridică, își scutură praful și nisipul din păr și-și închise cămașa.

-Mulțumesc, a fost grozav ce ai făcut.

-Da, dar ce-a fost asta? Ce ai făcut tu, de fapt?

Se îndreptau spre mașină, mergând agale. John scutură pătura și o aruncă înapoi în portbagaj. Peruggio îi puse o mână mică pe braț și vorbi în șoaptă:

-Am creat o buclă temporală. Am fost amândoi la Roswell, dar în anul 1947 - pe când nu te-ai născut încă, nici tu și nici eu. Numai că treaba asta e deosebit de epuizantă, pentru că îți poate lua o doză mare de energie. Noroc cu soarele de pe cer, m-a ajutat să mă refac rapid. Acum măcar știm cum arată ceea ce căutăm de fapt.

-Nu trebuie să căutăm - eu știu unde se află și pot să te duc acolo, zise John calm.

-Mulțumesc. Peruggio zâmbi. Știu că ardeai de dorință să-ți suni superiorii și să anunți invazia extraterestră, dar vezi tu, în 1947 nu existau încă telefoane mobile, așa că ai fi distrus bucla temporală cu un obiect venit din alt timp. Scuză-mă că a trebuit să te blochez la faza asta.

John ridică mirat din sprâncene. Avea ceva forță mititelul, dacă făcuse asta...

Se așezară în mașină și John porni aerul condiționat, care i se păru o binecuvântare.

-Te simți bine, Peruggio? Ți-ai revenit?

-Da, dar dacă găsim o benzinărie unde se poate bea o cafea bună, n-aș avea nimic împotrivă.

-O cafea și înghețată, completă John.

-Înghețată și pentru tine, fu de acord Peruggio. Dacă nu te tratezi acum, sigur vei face insolație.

-Adică să-mi torn înghețata pe cap?

Râseră amândoi, dar John studia deja șoseaua în căutarea benzinăriei salvatoare.

Opriră la mare distanță de gardul de sârmă ghimpată care înconjura o veche bază militară, ce părea părăsită. John își scoase revolverul, dar Peruggio îi puse o mână pe braț. Ochii imenși se opriră pe figura încordată și serioasă a lui John

-Ai de gând să ucizi ca să intrăm?

-Păi, va fi nevoie. Ca secretul să poată fi păstrat cât mai bine, nici ei nu știu ce păzesc. Paznicii, cel puțin. Odată ajunși înăuntru, de la un anumit nivel în sus, legitimația mea va face minuni și vom fi lăsați să vedem totul. Dar până atunci trebuie să înlăturăm orice piedică din calea noastră.

-Dar nu în felul acesta! Nu pot îngădui așa ceva!

-Știi o metodă mai bună? Trebuie să intram acolo cu orice preț!

Ochii lui Peruggio deveniră iarăși argintii.

-Tu șofează numai, de restul mă ocup eu. Ne vor lăsa să trecem, după care ne vor uita instantaneu. Nu-i mai bine așa?

-E sigură metoda ta?

-Absolut sigură. Mititelul domn Brown probabil se plictisește, așa că ai putea să-l pui să le verifice mintea după ce noi vom pleca de aici. Fii convins că nu va găsi nici o amintire interesantă, dar măcar ne-am asigurat că am făcut ceea ce trebuie și nici el nu se va putea plânge de inactivitate.

-Cum de l-ai citit așa de repede pe Brown? E cel mai bun dintre ai noștri și știe să-și țină gândurile numai pentru el.

-L-am simțit de cum am intrat în aeroport, la Boston. Era evident că tipul e telepat. Dar nu-ți mai bate capul cu asta, e un lucru simplu. Concentrează-te acum să zâmbești frumos tipilor care vor ieși din spatele porților ălora, spune-le că ai venit să-ți vizitezi mătușa din provincie, iar eu între timp mă voi îngriji să vadă elefănței roz zburând pe cer sau altă aiureală similară. Crede-mă, vor fi atât de încântați încât ne vor lăsa să trecem fără nici o problemă.

John conducea aparent liniștit, dar stomacul i se strânsese ghem. Porțile grele se deschiseră, iar paznicii în uniforme militare salutară fără să-i mai întrebe de sănătate. John tresări privindu-i: aveau ochii goi și se mișcau ca niște automate. Intrară într-o parcare aflată lângă un hangar imens, apoi pătrunseră în clădire fără ca cineva să le spună vreo vorbă. Câteva siluete se mișcau mecanic încoace și încolo, dar oamenii păreau să nu-i fi văzut. Ochii lor lipsiți de expresie treceau peste John și peste Peruggio ca și cum aceștia ar fi fost invizibili. John voise să o ia înainte, dar aparent Peruggio nu trebuia condus - se descurca prin labirintul de coridoare ca și cum ar fi lucrat în acel loc timp de ani de zile.

-Am văzut asta în visele mele, explică el simplu. O luăm pe culoarul din dreapta, mai deschidem două uși și ajungem la navă.

Peruggio își punea numai palma cu reflexe argintii în dreptul dispozitivelor de identificare de la uși, iar acestea se deschideau instantaneu. Ajunseră într-un spațiu întunecat. Pardoseala era brăzdată de o rețea de mici lumini de veghe, dar acestea nu puteau alunga întunericul din încăperea imensă.

-Știu că e aici, făcu John. Am mai văzut asta. Dar trebuie să aprindem cumva lumina.

-Întrerupătorul e pe peretele din stânga, la o jumătate de metru de degetele tale, răspunse calm Peruggio.

John găsi întrerupătorul. Se auzi un declic și încăperea fu scăldată într-o puternică lumină albă.

Nava se afla în mijlocul sălii, arătând exact așa cum o văzuseră în bucla temporală de pe câmp. Metalul gri-argintiu de la exterior, luminile acum stinse, trapa deschisă – toate erau identice.

-Vrei să vii cu mine?

-Aș vrea, desigur. N-am mai fost niciodată înăuntru.

John intră emoționat, dar Peruggio era ciudat de familiarizat cu locul acela. Nici o tresărire nu se vedea pe chipul lui palid și serios. Inspectă cu grijă nava, dar părea să nu-i dea cine știe ce importanță. Trecea repede de la un obiect la altul, fără ca ceva să-l intereseze în mod deosebit. Privi însă atent un grup de semne ce păreau să alcătuiască o scriere, aflate pe un perete în ceea ce părea să fie camera de comandă a navei.

-Ați descifrat asta?

-Nu, n-am reușit.

-Nici nu merită, zise Peruggio. Nimic altceva decât instrucțiuni de utilizare a aparaturii de pe-aici.

-Credeam că te interesează mai mult, dar tu pari insensibil la toate astea. În timp ce eu găsesc totul fabulos și nu contenesc să mă minunez, făcu John.

-Dar e atât de simplu! Gândește-te la mine ca la un tip dintr-o civilizație non-tehnologică. N-o să fac niciodată o pasiune pentru butoane, telecomenzi, ecrane, așa cum nu mă pasionează automobilele. Mă folosesc de ele pentru că din întâmplare m-am născut într-o epocă dominată de așa ceva, scriu mailuri și jonglez cu

fișiere executabile, dar la fel de bine aș fi putut să mă nasc în Evul Mediu, când nu existau toate astea, și m-aș fi simțit perfect. Ceea ce vezi aici e produsul unei civilizații de aceeași natură cu cea terestră. În mare, modul lor de a gândi și de a rezolva o problemă e același cu al vostru . Dacă nu vă veți pierde vremea în războaie stupide și inutile, în cel mult două-trei sute de ani veți fi în stare să construiți ceva identic, dacă nu chiar mai bun. În fond n-au nici măcar motoare super-luminice!

John își simți gura uscată și înghiți în sec. Peruggio vorbea despre călătorii peste viteza luminii, sau ce?

-M-am lămurit cum stau lucrurile aici, zise acesta scrutând ultima oară din priviri aparatura din camera de comandă. Dacă „ceilalți zei" ne fac o vizită, tot ce se găsește aici e la fel de inutil ca și armele terestre, pentru că tot ce e în plus aici sunt două-trei secole de evoluție tehnică, nimic mai mult. Cu asta nu poți opri o civilizație capabilă să distrugă planete întregi, încă de acum milioane de ani. Pe undeva sunt nițel dezamăgit, pentru că am sperat la ceva mai mult de la vizita asta. Doar dacă...dar nu, ar fi imposibil.

-Doar dacă ce? deveni John curios.

-Dacă ați păstrat cadavrele astronauților într-o stare cât de cât bună de conservare.

-Sunt în camera frigorifică, doi dintre ei. Al treilea e în formol, e cel mai degradat dintre toți. Nu e ceva plăcut la vedere, dar dacă insiști...

-Nu știu...Peruggio părea ezitant. S-ar putea să nu pot recupera nici o informație din creierele lor, având în vedere că sunt morți de atâta vreme. Bănuiesc că au fost autopsiați, așa că probabil multe din legăturile neuronale sunt tăiate. Iar la lumea celor nevii nu avea acces decât Mediatorul, iar eu nu sunt Mediator nici pe departe. Așa că slabe șanse să mai aflu câte ceva. În plus s-ar putea să necesite foarte multă energie, caz în care următorul extraterestru pe care îl veți autopsia voi fi chiar eu și n-am chef deloc de asta. Zău, nu știu ce să fac. Poate c-ar merita să-i văd totuși. Deși memoria mea îmi aruncă în față scene de coșmar, de câte ori mă gândesc la pielea lor cenușie și solzoasă de reptilă.

John stinse lumina și ieșiră din hala centrală a hangarului, după care o luă pe o scară metalică ce cobora în încăperile de sub nivelul

solului. Coridoarele de aici păreau pustii - nu se vedea nici țipenie de om. În plus era și liniște, o liniște perfectă, grea, apăsătoare. La acest nivel legitimația lui John deschidea într-adevăr ușile. Senzorii de prezență piuiau ori de câte ori își trecea micuța cartelă magnetică prin dreptul lor, dar nici măcar acest sunet slab nu putea înlătura senzația neplăcută de prea liniște. Pătrunseră într-o cameră aflată foarte adânc sub pământ, inundată de aceeași lumină albă. În încăpere nu se vedeau decât pereții faianțați în alb, o masă cu eprubete și microscoape, în genul celor atât de familiare lui Peruggio dintr-un laborator de chimie, un perete metalic prevăzut cu sertare mari, închise, și o masă centrală pe care se zărea ceva mare acoperit cu o pânză albă. John smulse pânza de pe forma rectangulară și se pomeniră în fața unui container transparent, ermetic închis, în care un corp gri-verzui plutea într-un lichid translucid.

-Ăsta-i primul, zise John. Dacă deschizi sertarele din perete, îi găsești și pe ceilalți doi, dar va fi foarte rece aici.

Peruggio se cutremură. Deja îi era frig. John văzu tresărirea lui și modul în care își strânse brațele pe lângă corp și se strecură înapoi la ușă. În spatele acesteia, pe un cuier, se găseau mai multe halate albe dintr-un material izolant, foarte gros și extrem de pufos.

-Ia asta. Bine, o să-ți fie un pic prea mare dar e oricum cel mai mic pe care l-am găsit. N-ai decât să-i ridici mânecile și va fi în ordine.

Peruggio își puse halatul și-și strânse cordonul pe talia lui subțire. Deja se simțea mai bine. Înaintă cu ochii mari, atenți, spre containerul care domina întreaga încăpere, examinându-i curios conținutul. Corpul nu se păstrase prea bine. Pielea prezenta numeroase leziuni vizibile. Avea o nuanță mai apropiată de gri-cenușiu decât de orice altă culoare cunoscută, era solzoasă și părea destul de groasă și de rezistentă. Solzii, perfect lipiți unii de alții, deveneau tot mai mici pe gât, ca să dispară de tot pe față, deși chiar și aici pielea era la fel de cenușie, cu același aspect dur. Entitatea avea un cap disproporționat de mare, cu un craniu uriaș, foarte bombat. Nu avea gene sau sprâncene, ci doar pleoape albicioase lăsate peste ochii închiși, care îi ocupau jumătatea superioară a figurii în întregime.

-Măi să fie, unu' cu ochii mai mari decât ai mei. Și nici nu mi se pare prea frumușel, dacă e să fiu sincer. Seamănă cel mai mult cu un șarpe mort pe care l-am văzut odată pe când eram în munți cu prietena mea.

Peruggio avea dreptate. Fața plată aducea cumva cu cea de șarpe. Entitatea nu avea nas, ci doar două fante micuțe deasupra a ceea ce părea gura, mică și lipsită de buze.

-Autopsia noastră zice că a murit înainte de aterizare. Posibil nava s-a defectat sau s-a lovit de ceva, pentru că înăuntru s-au găsit câteva recipiente sparte, din care cursese un lichid care probabil l-a otrăvit. Creierul lui are doua emisfere ca și al nostru dar mult mai mari, unite la bază de un lob care la noi nu există. Nu știm cum funcționa, nu avem nici cel mai mic indiciu.

-Pe mine lobul ăla mă interesează, murmura Peruggio calm. Dacă e ce cred eu, poate avem o șansă.

-La ăsta în nici un caz. Partea din spate a craniului era complet zdrobită când l-am găsit, dar la unul din ceilalți doi e intactă. Autopsia creierului s-a făcut numai asupra unuia din ei, tocmai ca să nu distrugem lucruri pe care nu le-am fi putut înțelege decât într-o fază ulterioară a dezvoltării noastre.

-Genial, făcu Peruggio. Bine gândit, într-adevăr.

John trase un sertar din perete. Un frig înțepător se răspândi în încăpere, urmat de aburi albi.

-Ai nevoie de un bisturiu sau ceva de genul?

-Nu, mulțumesc! Dacă mai e ceva acolo, metodele ne-invazive ar trebui să ajungă.

Peruggio se aplecă asupra chipului încremenit a celei de-a doua făpturi și ridică palma lui micuță și argintie. Nu atinse pielea aceea cenușie, dar își lăsă palma să plutească la numai câțiva milimetri de suprafața ei. O cută îi apăru pe fruntea netedă, în timp ce ochii îi deveniră argintii, strălucitori. Rămase așa, în tăcere, câteva minute. John abia respira. Chipul frumos al lui Peruggio devenea cu fiecare clipă tot mai suferind și mai cenușiu, până când între pielea lui fină și pielea rece și solzoasă a entității diferența de culoare deveni insesizabilă. Peruggio se clătină pe picioare câteva momente, dar John veni iute în spatele lui și-l susținu, apoi, văzându-i paloarea, închise hotărât sertarul acela macabru,

îndepărtându-i mâna de fața entității. Era și timpul. Peruggio se întinse fără suflare pe podeaua încăperii. John privi uimit scena: era ca un film derulat cu încetinitorul. Peruggio nu căzu, ci pluti spre sol, ca o pană sau o frunză uscată, în derivă. John se aplecă speriat - Peruggio trebuia menținut în viață cu orice preț, iar el nu părea să mai respire. A doua oară într-o singură zi! Era prea de tot! Îi pipăi gâtul și simți un puls extrem de slab și de rapid. Slavă Domnului, măcar atât! John trase un alt sertar din peretele metalic. De astă dată nu se mai ivi nici un cadavru, ci doar o pungă plină de cuburi de gheață. Rupse nervos punga și-i răsfiră conținutul peste fața lui Peruggio, care se mișcă ușor. Era tot alb-cenușiu, dar măcar își mișcă mâna, dând gheața la o parte de pe față.

-Bezmeticule, nu asta îmi trebuie. Dacă vrei să-mi faci un bine, torni peste mine apă fierbinte, mă scoți la soare sau aprinzi toate becurile cu putință!

Se trezise, dar era clar mai rău: acum chipul i se învinețea și pulsul i se simțea tot mai slab. John se opinti să-l ridice pe umăr și să-l scoată de acolo în soarele deșertului, se aplecă să-l ia de pe podea, cu mâinile întinse înainte și se pomeni căzând pe spate. Peruggio surâse apatic.

-Trebuia să mă întrebi. Ți-aș fi spus că nu cântăresc decât foarte puțin. La ce-ți trebuie să-ți încordezi mușchii, ca să ridici o foaie de hârtie de pe jos?

John și-l aruncă pur și simplu pe umeri. Avea oare greutatea unui nou-născut? Sau chiar mai puțin? Peruggio nu opuse rezistență. John o luă la goană spre ieșire. În câteva minute erau la mașină și John demară în direcția porții metalice. Apăsă furibund accelerația până la podea, după care trecu de-a dreptul prin poartă, smulgând una din aripi din balamale. Se auziră câteva focuri de armă în spatele lor, dar caroseria blindată a Cadillac-ului le făcu față fără nici o problemă. Se îndreptă spre cea mai aglomerată autostradă, cu gândul să-și piardă urma. După câțiva kilometri o luă pe un drum lateral, ascunse mașina într-un pâlc compact de vegetație și-l întinse pe Peruggio la soare. Peruggio rămase nemișcat o bună bucată de vreme, în timp ce John, cu revolverul în mână, arunca priviri iscoditoare spre fiecare element al peisajului.

-Suntem protejați de tufele astea, cineva aflat pe autostradă nu ne-ar vedea. Dacă însă ne caută cu elicopterul...

Peruggio părea să-și revină cu fiecare minut care trecea. Începea chiar să se îmbujoreze și deschise ochii.

-Păi, sună-ți șefii și spune-le ce a trebuit să faci. Vor găsi ei o cale să-i oprească.

-Tocmai asta trebuie să evit. N-am voie să-i dau de gol.

-Aha, înțeleg! Atunci mai stăm un pic să-mi revin de tot, apoi întoarcem.

-Ai înnebunit? Abia am scăpat, rupându-le poarta, și tu vrei înapoi?

Peruggio zâmbi vag.

-Ți-am promis că le voi șterge memoria și îmi ia mult mai multă energie să fac asta de la distanță.

John nu zise nimic, dar în clipa în care Peruggio se ridică, el era gata să demareze. Găsi o intrare pe autostradă în sens opus cu câteva mile mai încolo, la marginea unui oraș, și luă calea înapoi în deșert.

Poarta zăcea tot smulsă când opriră la ceva distanță de ea. Automobilul negru se umpluse atât de tare de praf încât abia se mai vedea de la distanță cu ochiul liber. Peruggio coborî și se cuibări într-o adâncitură a solului, trăgându-și picioarele sub el. Îmbujorarea îi revenise în obraji, iar clepsidra de pe piept strălucea mai mult albă decât neagră. Întoarse palmele în sus, în lumina soarelui, în timp ce ochii îi deveniră strălucitori. Șezu așa ceva vreme, apoi se ridică și se întoarse la mașină. John își ștergea sudoarea cu o batistă mare - pentru el soarele deșertului, care lui Peruggio îi făcea atât de mult bine, era îngrozitor.

-Plecăm?

-Nu, ia-o înainte. Verificăm.

Lui John i se strânse stomacul. Peruggio era tot calm.

Înainte să ajungă la poartă, un individ în uniformă de paznic le ieși înainte, fără să fie înarmat.

-Bună ziua. Nu vă supărați, îmi caut un prieten. Peruggio vorbea o engleză puțin cântată, cu voit accent italian. Știți, ultima scrisoare de la el a fost expediată de aici, era pe atunci în armată.

Apoi eu am plecat pe câțiva ani în Italia, la studii, și nu mai știu nimic de el de ceva vreme.

Paznicul se scărpină în cap cu un aer încurcat.

-Locul ăsta a fost dezafectat de mult, probabil prietenul tău a fost printre ultimii care au plecat. Îmi pare rău, nu te pot ajuta, locul ăsta e complet părăsit.

-Da, se vede, cu poarta aia scoasă din balamale...

-Aia e recentă, făcu paznicul. Avem un băiat care ne aprovizionează pe cei câțiva rămași aici, un camionagiu din zonă. Dar îi cam place să facă pe grozavul, azi dimineață a intrat prin poartă cu camionul, nici n-am apucat încă s-o reparăm.

-Un camion negru cumva? întrebă Peruggio inocent.

-Da, însemnă că e tare zevzec, dacă și străinii îl știu...

Peruggio ridică din umeri.

-Bine, dacă nu e nimic aici, ne scuzați de deranj. Noi plecăm, la revedere.

Paznicul le făcu un semn cu mâna.

-Părăsit, la dracu'. Dacă n-am fi fost aici acum două ore! John se strâmbă furios.

-Stai liniștit, bănuiesc că ăsta e textul oficial pentru cei rătăciți în zonă. Important e că n-a recunoscut mașina și chiar crede că un camionagiu neîndemânatic i-a demolat poarta. Și ca el cred toți cei dinăuntru. Sper ca nimeni să nu facă analiza chimică a urmelor de vopsea neagră de pe poartă!

-N-au cum să fie urme, zise John. Am controlat deja mașina, nu e nici o zgârietură pe caroserie. Deci nici vopsea neagră n-are cum să fie pe poartă!

-Oh, ba da, dar nu de la tine. În parcarea de lângă hangar am văzut azi-dimineață un camion negru puțin șifonat, care ar fi putut lăsa semne pe poartă. Numai că n-ar fi putut s-o scoată din loc, deci roagă-te să nu facă nimeni nici un fel de expertiză.

John fluieră.

-Ai spirit de observație, nu glumă. Și știi să improvizezi! Chestia cu prietenul și scrisoarea e bine ticluită.

Peruggio îl țintui cu privirea lui argintie.

-John, eu nu pot minți. Scrisoarea există. Atât că destinatarul nu eram eu, la mine informația a ajuns pe căi ocolite. Scrisoarea e

de la tine și ai scris-o acum zece ani, când erai ofițer aici. Pe atunci aveai alt chip și alt nume, dar scrisoarea există și tu îmi ești cu adevărat prieten, deci n-am mințit.

John înmărmuri. Peruggio continuă liniștit:

-Să nu-ți cobori scutul mental nici măcar atunci când par inconștient sau mi-e rău. Îmi pot detașa mintea de trup și pot judeca perfect limpede chiar și când nu-mi controlez corpul. Văzând încurcătura lui John, Peruggio îl prinse de mână. Crezi că nu m-am întrebat cum de cunoști așa de bine locul acesta? Mi-era clar de azi dimineață că ai mai fost aici. Dar nu-ți fie teamă, nu ți-am scanat decât amintirile despre acest loc. Restul sunt numai ale tale, îți aparțin. Și oricum nu te-aș trăda nimănui, indiferent că mi-ai salvat azi viața de două ori sau nu. Îmi ești prieten, iar fiii luminii nu-i pot trăda pe cei apropiați. Crede-mă, sunt sincer când spun asta!

-Prieten, murmură John. Ce naiba făcuse mititelul de-l impresionase așa? Îi venea aproape să plângă. Dacă tot îmi spui că-mi ești prieten, ai și niște explicații pentru mine?

-Depinde ce vrei să știi. Unele lucruri nu-mi sunt clare nici măcar mie.

-Ca de exemplu?

Peruggio se încruntă.

-Ca de exemplu faptul că ce am făcut acum contrazice „Cartea străbunilor". Nu trebuia să pot face asta.

-Poate mă lămurești, dacă nu ți-e peste mână, făcu John, ușor sarcastic.

Peruggio îl privi grav.

-Cât ești de dispus să accepți existența altor lumi locuite de ființe inteligente în afara Pământului și a ființelor pe care le-am văzut la Roswell?

-Dacă am lucrat la Roswell, acest lucru nu mai reprezintă o problemă pentru mine. Bănuiesc că și tu ești o astfel de ființă extraterestră.

-Da și nu, răspunse Peruggio gânditor. Adică m-am născut pe Pământ, iar mama mea e pământeancă get-beget. Tata însă...Trebuie să știi că provine dintr-o veche civilizație care își spunea sieși „fiii luminii" și ai cărei reprezentanți au fost aduși pe Pământ, în prizonierat, de niște entități agresive care le-au cucerit și

apoi distrus planeta. Aceste entități au transformat pe fiii luminii în echivalentul pământenilor de astăzi, adică le-au distrus simțurile suplimentare care le permiteau să pătrundă în sfera a ceea ce voi numiți experiențe extrasenzoriale. Metoda prin care au făcut acest lucru nu am găsit-o descrisă nicăieri, dar se pare că ea funcționa pe o perioadă limitată de timp. Așa că m-am născut om și am devenit în cursul vieții fiu al luminii, capabil adică să interacționez direct și puternic cu creierul altor ființe vii și inteligente, fără intermediul limbajului sau al gesturilor. Fiii luminii au scris o carte în care și-au descris civilizația, de la originile ei, numită „cartea străbunilor", pe care am găsit-o și am reușit s-o citesc. Mă urmărești până aici?

-Da, nu pare cine știe ce greu, deși e foarte exotic ce povestești.

-Bine, acum urmează partea pe care tu o numești exotică. Fiii luminii dispuneau de o entitate muritoare, provenită din rândul lor, numită Mediator. Acestei ființe i se supunea tot ce e viu în Universul cunoscut, și, ceea ce e cel mai curios, se pare că Mediatorul putea interacționa cumva cu ființele nevii, fără ca acestea să fie nevoite să i se supună.

-Cum dracu?

-Nici eu nu înțeleg prea bine. Se pare că ei credeau într-un suflet nemuritor, care după moartea trupului trecea într-un Univers paralel până când era chemat înapoi în lumea aceasta. Mediatorul era ființa capabilă să facă o punte între aceste lumi paralele - putea trăi în interiorul mai multor realități în același timp. Ce mai trebuie să știi e că omenirea e cea mai tânără civilizație cunoscută, deci nu are încă o memorie prea dezvoltată a acțiunilor ei colective, pentru că voi abia acum începeți să acționați ca un întreg. Pentru civilizațiile mai vechi, memoria colectivă era atât de importantă încât aveau un organ special pentru asta, un lob dedicat al creierului care unea cele două emisfere cerebrale. În acest fel memoria colectivă interacționa egal cu ambele emisfere și asta asigura ca amintirile speciei să fie aceleași pentru toți reprezentanții ei, indiferent de sexul acestora. Și la alte civilizații existau diferențe între creierul femeilor și al bărbaților, dar zona memoriei colective era identică. Aceasta prelua informația istorică a propriei specii, dar și interacțiunile cu alte civilizații. Așa că am putut vedea în memoria entităților de la Roswell

cum arată dușmanii noștri sau cum a fost distrusă lumea mea, pentru că ei, sau alții pe care i-au întâlnit în drumurile lor printre stele, au avut acces la această informație.

-Fascinant, recunoscu John. Și totuși, ce anume nu înțelegi?

-Faptul că am văzut toate acestea, în mințile unor ființe moarte de mult. Eu nu sunt Mediatorul și nu trebuia să am acces la realitatea asta.

-Și te supără că ai văzut ceva ce nu trebuia să vezi?

-Nu, nu mă simt ca și cum m-aș fi uitat pe gaura cheii. În fond era singurul mod de a culege niște informații vitale pentru noi. Dar sunt unele lucruri contradictorii, greu de explicat până și pentru mine.

-Te pot ajuta?

Buzele lui Peruggio conturau deja un "nu", când se răzgândi brusc.

-În fond, de ce să nu încercăm? Dacă accepți...Îmi trebuie numai un loc liniștit, unde să mă pot concentra.

John opri într-o parcare despărțită de autostradă printr-un pâlc de copaci. Locul era într-adevăr liniștit. Nu era nimeni altcineva în parcare și în afară de zgomotele îndepărtate de pe drum nu se auzea decât foșnetul vântului printre frunzele copacilor, niște palmieri frumoși care mai înviorau cumva peisajul cu o pată de verdeață. John întinse mâna la cererea lui Peruggio. Acesta își ținu palma peste mâna lui John, fără s-o atingă. Din nou, era luminată de scânteieri argintii.

-Încearcă să te relaxezi și nu te gândi la nimic. Îți voi transmite imaginile pe care le-am văzut în mintea lor, e mai simplu și mai rapid decât să mă apuc să-ți povestesc. Să-mi spui când ești gata.

-Chiar acum, dădu John din cap aprobator. Parcarea îi dispăru din fața ochilor, care acum explorau o sală imensă, în formă de amfiteatru, luminată de soare prin niște geamuri mari. Acestea lăsau să se vadă petece de cer, de o nuanță neobișnuită: cerul era turcoaz, lumina de o nuanță caldă, aurie. În amfiteatrul alb, elegant decorat, nu se afla nimeni cu excepția unei femei . John își spuse că nu văzuse niciodată o femeie mai frumoasă ca aceea. Părul blond-pai, buclat, îi ajungea până pe șolduri, revărsându-se peste umerii și spatele ei și acoperindu-i rochia simplă, albă, lungă până la pământ. În părul femeii erau împletite mulțime de flori. John simți că plutește

mai aproape de ea și se minună - florile nu erau din mătase, cum s-ar fi așteptat, ci naturale. Le simțea mireasma - un miros divin, deși n-ar fi putut spune cu ce semăna. Nu mai simțise așa ceva niciodată, la fel cum nu mai văzuse flori din soiul acela, în toată viața lui. Femeia mergea spre ieșire, cu pași care păreau să nu atingă solul.

-Pare un înger, murmură John.

Femeia întoarse capul și privi peste umăr, ca și cum ceva i-ar fi atras atenția în direcția aceea. Acum își arătă ovalul perfect al feței, cu pielea albă, mai fină decât porțelanul. Ceea ce părea surprinzător erau sprâncenele și ochii. Te-ai fi așteptat la sprâncene deschise la culoare, asemenea părului, dar acestea erau negre ca noaptea, subțiri și arcuite elegant. Ochii îi erau la fel de negri, imenși, surâzători și calzi.

-Îți seamănă, făcu John. Are ochii tăi.

-E din specia mea, răspunse Peruggio. Poate de aceea...

Dar nu numai ochii semănau cu cei ai lui Peruggio, ci și linia buzelor, bărbia și nasul drept, micuț. John se mulțumi să înregistreze, fără nici un comentariu.

Din locul spre care privea femeia se ivi silueta unui bărbat, care-i șopti ceva. John nu înțelese limba aceea melodioasă și cântată, dar sesiză aerul de îngrijorare de pe fața frumoasă a femeii. Aceasta răspunse ceva, apoi își atinse cu o mână fruntea și partea stângă a pieptului, în dreptul inimii. Bărbatul făcu la fel, apoi dispăru cu o înclinare a capului. Atitudinea lui părea mai plină de respect decât cea a magilor din vechile tablouri creștine, care o reprezentau pe Fecioara Maria. Femeia ieși la rândul ei din încăpere, pe o terasă însorită de unde se zăreau în depărtare casele unei așezări. Pe terasă se jucau trei copii mici, având toți părul auriu ca al femeii. Aceasta îi strânse în brațe, le șopti ceva apoi intră din nou în amfiteatru. Zece persoane o așteptau, iar John rămase năuc. Erau oamenii cei mai frumoși din câți existaseră vreodată. Tineri sau mai în vârstă, femei sau bărbați, toți aveau trăsături perfecte, pielea alb-sidefie și privirile acelea neobișnuit de adânci, cu ochii uriași. Salutară pe rând, fără o vorbă, ducându-și mâna la frunte și la inimă, iar femeia le răspunse în final tuturor în același mod. Le făcu un semn cu mâna și plutiră cu toții spre o ușiță mică, pe care femeia o deschise. John remarcă feroneria complicată a balamalelor și a

clanței, o încrengătură uluitoare de liane și flori stilizate, care păreau din argint. Singura mobilă a încăperii era o masă circulară, lucrată într-un singur cristal transparent, strălucitor. Sala era luminată de boluri de cristal așezate de-a lungul pereților, pline cu flăcări galbene și albastre care se înălțau sau coborau la o simplă fluturare de mână. Femeia și însoțitorii ei se așezară în liniște. Nu se auzea nici măcar zgomotul scaunelor trase pe pardoseală, ci doar clipocitul îndepărtat al unei ape. În mijlocul mesei se afla un buchet de flori care ar fi făcut de rușine orice expoziție de aranjamente florale.

Femeia începu să vorbească, urmărită respectuos de cei zece tovarăși ai ei. John nu înțelegea cuvintele, dar pe măsură ce ea vorbea, în sală părea să se facă tot mai frig, lumina, din aurie, deveni rece, iar fețele vesele își schimbară expresia într-una din ce în ce mai îngrijorată, cu toate că până și așa își păstrau frumusețea ireală. Peste toată adunarea plutea o tristețe sfâșietoare și John simți în gură un gust amar. Femeia ciripi ceva cu vocea ei divină, pe un ton întrebător, și din cei zece tovarăși, opt ridicară câte o mână. Chipul frumos al femeii deveni de piatră – își strânse buzele dezaprobator, sprâncenele negre i se încruntară. John simți tensiunea în aer și se întrebă cât de fierbinte fusese situația de fapt, dacă și acum, după atâta timp și trecând prin memoria imperfectă a atâtor ființe, tensiunea aceea se mai simțea în încăpere.

Dacă John simțea încordarea mental, se pare că frumoasa femeie o trăia la modul fizic: pe brațele ei dezgolite începură să apară flăcări albastre, care i se prelingeau pe pielea palidă fără s-o ardă. Ea se ridică și făcu câțiva pași prin încăpere, urmărită de ochii celor zece persoane de la masă, care nu păreau deloc îngrijorate de scena din fața ochilor. Găseau oare normal ca din corpul femeii să izbucnească lumină și foc, fără ca vreunul să încerce să intervină? Ea se întoarse la masă, duse o mână la frunte și la inimă, apoi flăcările îi înghițiră silueta cu totul și dispăru din câmpul vizual, atât al celor zece cât și al lui John și Peruggio. Acesta din urmă își ridică mâna. Lumina din palma lui se stinse. John căscă gura mirat, așteptând explicații.

Peruggio vorbi pe un ton moale, aproape șoptit. Până și vocea semăna cu cea a femeii blonde.

-Ființa pe care tocmai ai văzut-o a fost Ariana, ultimul Mediator.

-O femeie? tresări John.

-Da. Majoritatea Mediatorilor au fost femei, dacă ne luăm după povestirile și legendele din „cartea străbunilor".

-Ai înțeles ce vorbeau?

Peruggio dădu din cap afirmativ și continuă:

-Bărbatul pe care l-ai văzut prima oară era soțul ei, iar cei trei - copiii lor. Ariana convocase consiliul celor zece - un fel de sfat al înțelepților, guvern sau cum vrei să-i spui - pentru că dușmanul se apropia, iar soțul ei i-a spus că aveau mai puțin timp la dispoziție decât speraseră.

-Și consiliul acesta a votat ceva?

-Ai intuit bine. Ariana le-a cerut să aleagă - aveau să accepte pasivi moartea sau aveau să lupte?

-Nu părea încântată de rezultat, observă John.

-Nu, pentru că ei au ales prima opțiune, iar Ariana ar fi preferat lupta. Dar având votul consiliului, a trebuit să se supună.

John rămase înmărmurit.

-Cum adică? Au ales să nu riposteze? Deloc?

-Ca să înțelegi trebuie să le cunoști filozofia. Pentru ei moartea era un incident minor, care ducea la reîncarnare. Nu-i apăsa grija neantului, își trăiau toată viața în lumină și nu-și puteau imagina întunericul. Dacă ar fi ripostat, acesta era un genocid, pentru că trebuiau să-și ucidă toți dușmanii. Nu exista cale de mijloc, era încleștarea finală dintre două civilizații mereu antagonice, din care una trebuia să piară. Ei credeau că această crimă colectivă le-ar fi condamnat pentru totdeauna sufletele la întuneric, făcând reîncarnarea imposibilă. Sau, mai rău, făcându-i să se întoarcă sub formă de demoni - cel puțin așa știau ființele de la Roswell. Deci din punctul lor de vedere au ales răul cel mai mic.

-Dacă ăsta a fost răul cel mai mic, de ce a vrut Ariana altfel?

-Pentru că ea putea trece și în lumea celor nevii și știa de la ei că de astă dată consiliul greșea. Ea vedea viitorul altfel decât ei.

-Dar s-a supus?

-Da. Ochii lui Peruggio priviră triști în gol. S-a supus și uite ce s-a întâmplat în continuare.

John își întinse automat mâna, cu palma în sus. Acum se afla în fața unui hublou imens, pe un fel de punte de comandă. În

depărtare se zărea o planetă albastră, dar configurația pământului nu-i aducea nicicum aminte de continentele cunoscute. Două făpturi aflate pe punte mormăiră ceva și sunetul atrase atenția lui John asupra lor. Primul șoc era teribil...abia le ajungea mai sus de genunchi – ființele acelea aveau cel puțin patru metri în înălțime. Corpul lor era acoperit cu un păr negru, încâlcit și des, care le intra în ochi și le ascundea fețele. Purtau un soi de haine de piele care le înveleau bine torsul, lăsând brațele și picioarele descoperite. Mâinile lungi le ajungeau până aproape de genunchi. John își aduse aminte de filmele cu monștri din copilărie. Păreau un soi de gorile uriașe, cu trăsăturile mult mai respingătoare, dar cu ochii ageri și inteligenți. Miroseau îngrozitor și picioarele lor uriașe, încălțate într-un soi de sandale, se terminau cu degete butucănoase ale căror unghii erau inimaginabil de murdare. John simți că se îngrețoșează, atât de la duhoarea insuportabilă cât și de la aspectul creaturilor. În sală intrară mai multe ființe de același soi, care începură se pare o gâlceavă, pentru că țipau amenințător unii la ceilalți. De la urlete se trecu rapid la înghionteli și apoi la bătaie. Aparent bătaia le făcea o plăcere imensă. În scurt timp toată încăperea deveni un câmp de luptă. Bestiile săreau unele la gâtul celorlalte, se sugrumau și-și rupeau oasele cu trosnituri înfiorătoare, urlau sălbatic și-i călcau în picioare pe cei căzuți. La mirosul și așa cumplit se adăuga acum miasma sângelui lor gros și aproape negru, care mânjea podeaua și pereții, și un iz înțepător de transpirație. Scena care lui John îi strângea stomacul, iar lui Peruggio îi dădea frisoane, avea un efect excitant asupra participanților la bătaie. Cei care scăpaseră până atunci întregi urlau triumfător, își arătau hlizindu-se dinții galbeni, de forma unor lopeți, iar unii își mânjeau corpurile și fețele cu sângele celor învinși. După ce-i călcară în picioare pe cei morți sau răniți, făcură o stivă de leșuri într-un colț al încăperii, apoi o matahală din tabăra victorioasă urlă scurt câteva ordine și vacarmul se potoli mai repede decât începuse. Leșurile fură târâte afară din sală sub privirile strălucitoare ale învingătorilor. Unii stăteau cu gurile căscate, cu balele curgându-le, sau își lingeau pofticios buzele groase.

-Sunt cumva canibali? întrebă John cu stomacul făcut ghem.

-Da.

Oare de ce răspunsul lui Peruggio nu-l mira deloc?

-Ai înțeles ce-și spuneau?

-Nu le înțeleg limba, dar le pot scana mințile. Tocmai au hotărât cum să distrugă planeta aflată în fața hubloului.

John se foi nerăbdător pe scaunul șoferului.

-Așteaptă și vei vedea – deși amintirile pe care le-am putut recupera devin din ce în ce mai confuze...

John văzu un ghidaj de cercuri concentrice desenându-se pe hublou. Apărură două axe, orizontală și verticală, marcate cu cifre, apoi un întreg caroiaj din linii roșii, strălucitoare, se suprapuse peste imaginea planetei turcoaz-albăstrui, care devenea tot mai mare pe măsură ce se apropiau de ea. Una din făpturi mormăi ceva, apoi ridică o mână. John observă pe brațul gros un soi de banderolă din piele, garnisită cu plăcuțe metalice sclipitoare. Părea că nava încetinește, apoi se opri de tot. Imaginea deveni complet statică. Singurul lucru în mișcare care se mai vedea prin hublou era o capsulă mica și neagră, cu vârful ascuțit ca al unei săgeți, îndreptându-se rapid spre planetă. „O armă", gândi John. După care imaginea văzută prin hublou deveni tot mai puțin clară și-și pierdu o bună parte din detalii.

-Au ridicat un scut, murmură Peruggio. Acum vor întoarce.

Și, într-adevăr, nava se îndepărta sau imaginea din hublou devenea tot mai mică.

Apoi se întâmplă ceva neașteptat, cel puțin pentru John, fiindcă se pare că monștrii erau pregătiți. Aceștia își strânseră pleoapele la timp ca lumina revărsată prin hublou să nu-i orbească, dar John o primi de-a dreptul în față. Văzu globul acela albastru dezintegrându-se, fiind pulverizat pur și simplu într-o explozie uriașă. Mici bucăți de rocă se răspândeau cu repeziciune în spațiu, în timp ce nava părăsea în viteză locul acela fatidic. Orbit de lumina exploziei, John nu mai vedea decât cercuri colorate în fața ochilor, dar restul simțurilor îi rămăseseră treze. În timp ce vederea îi fusese anesteziată, auzul transmitea urletele victorioase ale creaturilor de pe navă. Pe piele simțea vârtejuri de aer fierbinte și, mai presus de orice altă senzație, în gură avea un gust atât de amar cum nu mai simțise vreodată. Apoi, urechea îi prinse un cântec divin și nespus de trist, al unei voci cristaline. Se gândi imediat la femeia frumoasă pe care o văzuse în viziunea anterioară. Încet, ochii păreau să i se

întoarcă la viață. Pierduse din vedere nava și hubloul ei imens, plutea printre stele îndepărtate în spațiul întunecat. Căuta lumina și ceva îi spunea că lumina dispăruse pentru totdeauna și că va căuta zadarnic prin vid până la capătul timpurilor. Senzația de tristețe se accentuă, poate și datorită liniștii. Cântecul frumos se terminase, acum nu mai rămăseseră decât întunericul și tăcerea apăsătoare. Apoi, brusc, o mână albă apăru din neant, ținând între degetele subțiri o carte neagră, neagră ca noaptea veșnică, fără nici un semn pe copertă. John nu înțelese acest mesaj, dar mâna ținând cartea dispăru și în locul ei se iviră doi ochi negri, imenși - ochii femeii cu părul de aur. Senzația care se răspândi acum era frica - o frică înghețată, paralizantă, nemiloasă, care părea să strângă inima oricărei vietăți într-o menghină de gheață. Frica de ceva care nu putea fi evitat - frica de o soartă care fusese pecetluită.

John își rezemă capul pe tetieră și-și șterse cu o batistă sudoarea de pe față.

-La dracu, ce-a fost asta? Frica asta îngrozitoare sau ce naiba...

-Deci ai simțit-o și tu, veni vocea calmă a lui Peruggio de undeva din depărtare. Mă bucur că nu e numai impresia mea. Deci chiar există. Se pare că mai avem o șansă, deși nu înțeleg de ce anume le-a putut fi teamă în halul acesta.

Cap 25 Triskell

Sala izbucni în aplauze furtunoase. Peruggio se obișnuise deja cu mulțimile entuziaste, așa că făcu un semn cu mâna și ieși grăbit, urmat de John care era omniprezent, stând mereu în spatele lui ca o umbră. Se îndreptau spre hotel, unde urmau să continue discuțiile, ca în fiecare seară. Sejurul american se apropia rapid de sfârșit, iar ei mai aveau atât de multe de discutat... Călătoria fusese un succes, deși Peruggio se străduia din greu să clasifice mulțimea de informații

aflate și uneori avea senzația că nu prea știe ce să facă cu ele. Poate de aceea părea destul de obosit, sau poate datorită zilelor mai mult cenușii decât însorite. Ceea ce John nu putea să bănuiască era că Peruggio se trezea în fiecare dimineață la ore foarte mici, ca să poată reflecta în tăcerea zorilor și să ia legătura mental cu Serafina, pentru care ceasul arăta aproape amiază. Serafina fusese pusă la curent cu straniile amintiri ale entităților de la Roswell, dar se ferise să le comenteze.

"Ar fi prea obositor pentru amândoi, așa că lasă-mă să cuget în liniște până când ne vom revedea și vom discuta după aceea".

Imaginea fetei se evaporă din mintea lui Peruggio, lăsându-i un gol dureros. De mult nu mai fuseseră despărțiți atâta vreme și dorul de ea deveni chinuitor. În fiecare minut când era singur, Peruggio scotea cu grijă dintre actele și hârtiile lui o mapă plină cu fotografii de-ale ei, alese dintre cele mai reușite, le privea cu drag și-și plimba mâinile peste hârtia lucioasă, închipuindu-și că o mângâie. Uneori își apropia câte o fotografie de buze, dar numai după ce verifica ușa, să fie bine închisă - nu voia să-l surprindă cineva. Era o copilărie, desigur, și nu-i alina nicicum dorul mistuitor, dar era tot ce putea face ca să se simtă aproape de ea. Era prea ocupat ca să-și poată petrece toată ziua la calculator, trimițându-i scrisori fierbinți, așa că se mulțumea să-i expedieze fotografii ale locurilor pe care le vizita, făcute în goană cu un aparat nepretențios, de amatori. Talentul lui de fotograf și ochiul experimentat compensau cumva absența Hasselblad-ului îndrăgit, care zăcea acasă la institut, în cutia lui tapetată cu catifea.

Se auzi un ciocănit discret în ușă. Peruggio ascunse grăbit fotografiile Serafinei, trecu pe lângă oglindă (era cazul să deschidă ușa în halul acela de îmbujorare?), apoi merse rapid în întâmpinarea lui John, care stătea în prag. Acesta, de cum intră, începu să vorbească pe un ton șoptit:

-Am pus astăzi unele întrebări pe ici și colo. Singura explicație care mi s-a furnizat pentru capsula neagră capabilă să arunce în aer

un corp ceresc a fost antimateria. Evident că cei cu care am discutat s-au arătat îngroziți de așa ceva.

-La antimaterie m-am gândit și eu, murmură Peruggio. E unica explicație logică pentru ce s-a întâmplat acolo. Dar dacă au nevoie de ceva de pe Pământ, se vor abține să o folosească, pentru că ar distruge totul.

-Oricum suntem descoperiți, făcu John amar. Nici vorbă să dispunem de armele necesare pentru o luptă cu ei. Unde mai pui că sunt respingători și uriași!

-De fapt nu știm cât sunt de mari, gândi Peruggio cu voce tare. Ce am văzut noi au fost amintirile unei alte specii, care le ajungea până la genunchi. Dacă sunt amintirile celor de la Roswell, ăia n-au decât un metru și 40 de centimetri, cel mult. Dar de fapt nu știm ale cui amintiri sunt acelea, așa că n-avem nici o idee despre cât pot fi de înalți. Te-ai gândit însă că în toate poveștile popoarelor din vechime găsim mitul uriașilor și că nici o poveste nu-i prezintă altfel decât fiind cruzi și sălbatici?

-Crezi că de-acolo vine mitul?

-Nu mă îndoiesc, zise Peruggio. După cum asta ar putea să explice și unele din vechile construcții megalitice.

-Poate ai dreptate, murmură John. Dar dacă tot discutăm, spune-mi, m-am înșelat sau tu chiar nu ai greutatea unui om normal? Te-am aruncat pe umăr la Roswell și am fugit cu tine ca și cum nu cântăreai nimic. Sau mi s-a părut?

Peruggio surâse.

-Măcar un lucru pe care ți-l pot explica. Tu ai auzit de teoria celor 21 de grame?

-Da, dar nu-i mai mult decât o teorie. Nimeni nu știe cât cântărește sufletul omului.

-Dar admiți că omul se compune dintr-o parte materială și o parte care nu este materială, despre care știm încă prea puțin?

John rămase gânditor.

-Pare corect ce spui, sau cel puțin rezonabil.

-Păi atunci e simplu să pricepi. În cazul fiilor luminii raportul dintre partea materială a corpului și... în fine, cealaltă parte, e nițel diferit. De asta putem trăi atât de mult fără hrană, în schimb ne

îmbolnăvim dacă nu citim o carte bună sau dacă nu oferim creierului nostru suficientă informație de procesat.

-Vă îmbolnăviți pe bune? John își ridică sprâncenele a mirare.

-Oh, da, pe bune. Am experimentat personal asta și știu cum e. Senzația ta a fost cât se poate de corectă - trupul meu chiar cântărește extrem de puțin.

John înregistră informația - altă curiozitate a lui Peruggio, desigur. Dar asta tot nu lămurea partea finală a viziunii, la care se întorcea iar și iar discuția lor. Căzuseră deja de acord că au văzut și au simțit amândoi același lucru - mâna albă ținând cartea, urmată de senzația fizică de teamă, o teamă de-a dreptul paralizantă.

-Mâna aceea ar putea avea o semnificație, zise Peruggio. Mi s-a părut a fi mâna Arianei și știu că ea a supraviețuit distrugerii lumii noastre, ca prizonieră pe nava învingătorilor.

John se înfioră. Și-o imagina pe femeia aceea minunată în ghearele monștrilor și simți că i se face rău.

-Dacă era mâna Arianei, cartea aceea nu putea fi decât „Cartea Mediatorului", cugetă Peruggio. Deși, la drept vorbind, mi-o închipuiam altfel - cu coperte de aur sau altceva la fel de spectaculos, având în vedere că era un document de-al nostru. Dar asta tot nu explică teama. Sunt două întrebări aici: cine se temea și de ce?

-La prima întrebare am eu răspunsul, făcu John sigur de sine. Ariana, văzând că lumea voastră a fost distrusă, era înfricoșată. În mod sigur am simțit teama ei.

-Nu!

Peruggio negase extrem de hotărât.

-Înțelege că instinctul de autoconservare nu era o componentă prea puternică în viața fiilor luminii. Erau alcătuiți dintr-o cantitate neînsemnată de materie, care prin moarte nu făcea decât să fie primenită, și din imens de mult spirit, care e nemuritor. Așa că teama de moarte le era practic necunoscută. Tot ce a simțit Ariana a fost o imensă tristețe, dar i-am auzit cântecul, s-a descătușat prin el și a dat drumul tristeții. În nici un caz nu avea pentru ce să fie îngrozită. În viziune existau două grupuri de personaje: pe de o parte Ariana, de partea cealaltă „ceilalți zei". Dacă Ariana nu se temea, înseamnă că frica venea în mod necesar de la ceilalți.

-Niște monștri de patru metri înălțime, dotați cu cel mai sofisticat armament din Univers, care tocmai câștigaseră un război și care se sperie îngrozitor din motive necunoscute? Fii, Peruggio, serios!

-Dar sunt serios! Ariana voia să lupte, deci poseda probabil o armă suficient de puternică. Ce fel de armă? Numai cartea neagră ne-ar putea spune! Cred că monștrii se temeau de cartea Mediatorului.

John oftă.

-Ce folos să știm asta, din moment ce tu cauți de mult cartea aceea și nu poți da de ea?

-E undeva pe Pământ, se încăpățână Peruggio. Trebuie să o găsesc!

-Nimeni nu te împiedică să cauți, dar crezi că mai ai vreo șansă? Câte milenii au trecut de când mâna Arianei ținea obiectul acela? Zeci, sute? Milenii de ignoranță și sălbăticie, nu uita, în care oricine putea s-o distrugă. Omenirea a fost mereu mai interesată de aur decât de informație, iar copertele alea negre nu păreau cine știe ce atrăgătoare pentru un popor primitiv pornit pe jaf.

-Ai dreptate. Și totuși „Cartea Mediatorului" era cea mai de preț comoară a unei civilizații extrem de avansate, care se folosea în mod constant de magie. Cred că au găsit o metodă să protejeze cartea de distrugere sau de privirea unor ochi neaveniți.

John ridică din umeri.

-Nu sunt deloc convins, dar până mâine toată Biblioteca Congresului va fi scanată în căutarea oricărei urme de informație care te-ar putea pune pe drumul cel bun.

Peruggio îi mulțumi cu căldură.

-Nici nu știi ce ajutor reprezintă asta pentru mine!

Peruggio nu mințise, John chiar nu știa: ajutorul acela era zero. Era prea bun și prea sensibil ca să-l dezamăgească pe John. Să-i fi spus că în jumătatea de oră în care acesta îi arătase Biblioteca Congresului, mintea lui parcursese milioanele de cărți, sălile și coridoarele, în căutarea magiei? Ar fi însemnat să ia și ultima rază de speranță unui prieten, așa că își mușcă limba și privi în gol cu un aer obosit.

-Cred că am stat iarăși treji până târziu. E noapte, iar mâine prelegerea ta e programată înainte de prânz și trebuie să ne trezim în zori ca să-ți faci și bagajele, asta dacă nu vrei să ratezi avionul.

Peruggio îl privi înțelegător. Se despărțiră urându-și noapte bună, deși știau că nici unul din ei nu va adormi prea curând. John avea de trimis obișnuitele rapoarte șefilor lui, iar Peruggio scoase dintr-un sertar al comodei fotografia Serafinei.

Își punea problema cum se descurca ea cu singurătatea. El măcar avea fotografiile, dar ea? Se simțea vinovat că nu putea fi fotografiat. Până acum nu-i prea păsase de asta, dar acum se gândea la Serafina, care nu putea nici măcar să-i privească portretul cât el se afla departe. Sentimentul de vinovăție deveni covârșitor. Bine, laptopul cu camera video era pe masă, conexiunea la Internet activă, dar ce folos? Serafina n-ar fi văzut decât o lumină albă, strălucitoare. El ar fi putut să se delecteze cu imaginea ei, desigur, dar i se părea nedrept ca unul din ei să aibă ceea ce celălalt nu putea avea. Îi era dor de vocea ei – telefonul era acolo, dar privi la ceas și-și spuse că în Europa tocmai se crăpa de ziuă. Știa cât de mult îi plăcea ei somnul de dimineață – era o cruzime să o trezească acum. Și-o imagina ghemuită, cu părul revărsat pe perina albă, cu ochii închiși, visând fără grijă. Își văzu brusc propriul chip și înțelese – se gândise atât de intens la ea, încât pătrunsese în visele ei. Zâmbi, conștient că în clipa aceea ea îl visa, că legătura dintre ei era atât de puternică încât anula distanța și timpul. Vedea clar fiecare imagine, ca și cum ar fi fost împreună la cinematograf și s-ar fi uitat la același film. În mintea Serafinei era o zi însorită, atât de diferită de zilele cenușii pe care el tocmai le trăise în ultima vreme! Recunoscu în vis casa bunicii de pe deal, gardul proprietății pe lângă care creșteau flori sălbatice, drumul șerpuit prin curtea imensă, dulceața miresmei mirișții cosite, aroma de tei înfloriți, susurul pârâului care trecea pe lângă casă. Se plimbau pe drum, desculți în roua dimineții, iar Serafina se pregătea să înfrunte căldura dogoritoare a zilei de vară într-o rochie subțire de in, albă. Soarele se ridicase pe boltă luminându-i pieziș silueta și dând transparențe de voal inului strălucitor de alb. Serafina roși - Peruggio o luă în brațe, lipind-o de corpul lui și îmbrățișând-o strâns. Serafina își împleti mâinile în părul

lui. Buzele ei începeau să-i dezmierde urechea, îi coborau pe gât, în timp ce o mână i se strecură pe sub cămașă.

Peruggio își spuse că ar fi bine să întrerupă legătura mentală. În camera lui de hotel aerul devenise irespirabil de fierbinte . O dorea prea mult și nu-l ajuta deloc să continue să privească visul ei, pentru că bănuia că mintea Serafinei, scăpată în somn de autocontrolul riguros, îi va oferi mai mult decât scena unui simplu sărut. Peruggio ar fi murit de plăcere și curiozitate să afle continuarea visului, dar ceva îl trăgea înapoi. Ce făcea acum i se părea spionaj în mintea ei – privea lucruri pe care mintea ei le-ar fi cenzurat, fără îndoială. Ar fi trebuit să se abțină de la asta, dar era imposibil să întrerupă legătura mentală atunci când Serafina tocmai îi scotea cămașa, rămânând în continuare strâns lipită de el.

Peruggio își auzea ritmul respirației – era clar, asta nu era răsuflarea lui normală, liniștită. Trebuia să-i pună capăt, iar voința îi fusese complet paralizată. Tot ce știa e că prezența ei îl înnebunea de-a binelea, făcându-l să nu mai poată judeca ce e bine și ce e rău. Conștientul îi cerea să-și ridice privirea spre ochii fetei – ochii ei inteligenți erau poarta unei minți raționale care n-ar fi scăpat niciodată lucrurile de sub control. O prinse de bărbie și-i ridică fața, așteptând să se cufunde în apele limpezi ale celor două lacuri de munte de pe fața ei, care aveau darul să-i răcorească simțurile înfierbântate. În loc de asta, dădu de două oceane de smoală în care ardeau flăcări. Se retrase îngrozit, cu o senzație de arsură persistentă în creier. Silueta subțire a Serafinei rămase nemișcată, doar părul i se deschidea la culoare, din arămiu în blond ca aurul. Iar în părul acesta se împletea o cunună de flori stranii și străine... Ariana îl țintui locului cu privirea și visul se transformă abrupt în cel mai cumplit dintre coșmaruri. Peruggio tresări dureros și rupse legătura cu mintea fetei, dar nu avea nici o îndoială că Serafina prinsese ultimele imagini. Se trânti extenuat într-un fotoliu, cu sudoarea șiroindu-i pe față.

John îl conduse posac la scara avionului. Bineînțeles căutarea în Biblioteca Congresului fusese zadarnică, iar două apeluri primite

pe celularul personal, de la două surse diferite de informație, îi întăreau convingerea că o civilizație extrem de agresivă, posibil foarte interesată de Pământ, se descurca să folosească antimateria ca armă. Așa că burnița măruntă de toamnă era tocmai potrivită cu starea de spirit a lui John. Peruggio nu trăda decât oboseală, dar turneul de conferințe mersese foarte bine. Peruggio considera drumul până la Roswell un succes, dar starea de mulțumire pe care o simțea nu reușea să se transmită lui John. În afară de asta, Peruggio n-ar fi mărturisit pentru nimic în lume că buna lui dispoziție, mult mai puțin influențată de ploaie ca altă dată, se datora gândului la Serafina, care-i promisese să-l aștepte pe aeroportul din Paris.

Îi strânse zâmbind mâna lui John, care-l privi încurcat.

-Amice, te-am apărat și te-am ținut în viață, dar restul a fost un rateu. Nu suntem cu nimic mai aproape de posibilitatea de a salva Pământul de o invazie extraterestră, decât atunci când ai venit încoace.

Peruggio îl privi recunoscător. Citise în mintea lui John, într-un moment de neatenție al acestuia, că cele două gorile și micul ochelarist pe care-i văzuse la venire lichidaseră pe parcursul unei singure săptămâni o duzină de asasini plătiți de misterioasa grupare care-i voia moartea. Dar nu-i zise nimic – John avea dreptul să fie obosit după săptămâna aceea de alergătură nebună și să-și protejeze creierul cu mai puțină eficacitate. Sau poate era încrederea în el cea care-l făcuse să-și coboare scutul? Peruggio îi arăta o simpatie evidentă, iar John învățase să nu-și mai ferească privirea de imensitatea ochilor negri, iscoditori.

John îl bătu pentru ultima oară pe umăr, cu atenție, apoi Peruggio urcă scara și aproape imediat avionul se puse în mișcare cu zgomot.

Aeroportul Charles de Gaulle era aglomerat ca întotdeauna, chiar dacă seara coborâse de mult peste Paris. În puzderia de oameni, Peruggio nu o căuta decât pe Serafina, a cărei prezență o simțise deja din avion. Pe la jumătatea cursei, când ceilalți pasageri moțăiau sau citeau ziare, prin fața ochilor începură să i se perinde

imagini ale Parisului luminat de un soare blând, de toamnă. Serafina îi arăta ce vedea ea în acel moment și simțea bucurie și uimire în mintea ei. Evitase cu bună știință muzeele pe care le cunoștea deja pe de rost și descoperea fascinația cotloanelor pitorești din orașul vechi. Dar ce simțea Peruggio cel mai mult, senzația copleșitoare care o stăpânea pe ea, era o nerăbdare intensă amestecată cu fiori de dorință. Peruggio zâmbi fericit. Știa sigur că el e cauza nerăbdării fetei și-i transmise imaginea lor, îmbrățișați. Apoi își privi nervos ceasul. Pe geam se vedeau aceleași formațiuni de nori, de un sfert de oră, dând impresia că avionul stă pe loc. Știa că nu-i așa și-și impuse să-și controleze mintea și nerăbdarea – dar de astă dată tânjea prea mult după ea ca acest lucru să-i reușească mulțumitor. Așa că momentul în care ochii li se întâlniră îi produse un sentiment de bucurie fără limite. Părea că toată sala de așteptare imensă se luminase de zâmbetele lor. Alergară unul spre celălalt, apoi îi simți gestul familiar – brațele ei înfășurate în jurul gâtului lui, mângâindu-i părul, și simți că o fericire nemărginită pune stăpânire pe el. Dar își ridică iute privirea și într-o clipă prinse fiecare mișcare și fiecare zgomot al celor din jur. Băgarea de seamă înainte de toate! Neobișnuința de a-și arăta sentimentele în public îl făcu să se dea cu un pas în spate.

-Nu te teme, nimeni nu ne vrea răul aici, îi murmură Serafina în ureche. Am avut vreme să-i iau pe toți la ochi cu atenție, sunt oameni pașnici. Îl trase spre ea și-i șopti în continuare:

-Ăsta e orașul îndrăgostiților, așa că toată lumea se sărută pe aici – n-am atrage atenția prin nimic.

Peruggio se destinse și-și atinse buzele de gura ei. Nu credea că poate să existe ceva mai minunat decât clipa aceea, în care ea se lipi de el, îmbrățișându-l cu gingășie. Ieșiră din aeroport, ea cu mâna pe talia lui, el înconjurându-i umerii cu brațul și căutară mașina pe care Serafina o închiriase pe perioada sejurului ei.

-Nu zburăm în continuare?

Serafina privi cerul negru al nopții.

-Nici o șansă, ultimul avion spre Brest a plecat acum o jumătate de oră. Dar în cinci ore suntem la hotel cu mașina asta dacă mă grăbesc cu șofatul.

-Nu ești obosită?

-Cu tine alături? Serafina râse.

Aruncă mica valiză a lui Peruggio în portbagaj și demară în trombă. În scurt timp luminile aeroportului rămaseră în urmă, circulația, frenetică în apropiere de Paris, deveni tot mai rară și liniștea întunecată a câmpiei îi învălui cu totul. Peruggio căută un post de radio cu muzică – n-avea intenția să-și povestească sejurul american în mașină, ca să nu distragă atenția Serafinei de la șofat. Ea oricum aflase majoritatea lucrurilor direct din mintea lui, imediat după ce se întâmplaseră.

-Ți-e somn?

Serafina șofa de două ore când îi auzi întrebarea. Sigur că era obosită și că îi era și somn, dar n-ar fi recunoscut asta pentru nimic în lume.

-Preiau eu șofatul zise Peruggio calm. Tu încearcă să ațipești un pic.

Serafina protestă – neconvingător – dar el îi ridică bărbia obligând-o să îl privească în ochi. Fata simți că se înmoaie deodată. Peruggio o așeză adormită pe scaunul din dreapta, unde ea se chirci într-o poziție cât mai comodă.

Se trezi în noaptea neagră, derutată. O lumină nepământeană scălda habitaclul. Îl văzu șezând liniștit pe scaunul șoferului, cu mâinile în poală. În întunericul de afară era greu de spus cu ce viteză mergeau, sau dacă mergeau. Își aruncă ochii pe ceasul de bord – nu dormise decât o jumătate de oră, dar deja se simțea odihnită.

-Șofez eu de aici, zise întinzându-se leneș.

Peruggio îi zâmbi.

-Ar fi cazul! Nu cunosc zona și n-am habar unde naiba e blestematul de hotel în care ai făcut tu rezervările.

Serafina rămase cu gura căscată.

-Dar e prea devreme să fi ajuns! Tu șofezi mai încet decât mine!

-Păi tocmai! Dacă sunt un șofer așa de neîndemânatic, ideea e să scap de corvoada asta cât mai repede cu putință. Așa că mi-am pus mâinile în poală și mi-am încordat voința ca să ajungem acolo unde trebuie, fără să-mi fi bătut capul cu comenzile mașinii.

Serafina fluieră admirativ.

-Oare de ce nu mă mir? Trebuia să-mi fi închipuit una ca asta. Acum hai să găsim odată hotelul ăla!

Trecu la volan și se pierdură pe străduțele înguste ale orășelului Lannion, care se ivise în fața lor. Noaptea, în afara centrului, restul era slab luminat, așa că Peruggio făcu ochii mari când trecură pe lângă un gard viu și opriră în fața unei clădiri cufundate în întuneric. Serafina avea însă codul de acces și-l conduse într-o încăpere primitoare, cu un imens șemineu de piatră. Pe un perete se afla un suport de chei, pe care nu se zăreau decât două chei. Serafina le desprinse cu ușurință.

-Ceilalți oaspeți probabil dorm prin camerele lor, hotelul e plin. Avem camere alăturate, așa cum am cerut.

Îl conduse pe un coridor întortocheat la etaj și-i arătă o ușă. Ea se simțea deja acasă – stătea acolo de două zile. Ușa dădea într-o anticameră cu mobilă veche, bătrânească. Aerul plăcut și familiar se simțea și aici, ca și la parter. De o parte și de alta a anticamerei se deschideau două uși solide de lemn.

-Eu stau acolo, zise Serafina arătând spre ușa din dreapta. Îi puse o cheie în mână. Iar dincolo e camera ta.

Peruggio o prinse în brațe.

-Tot ce-ți cer e un sărut de noapte-bună, să fie clar că nu scapi fără acest lucru!

-De ce crezi că aș vrea să scap?

Peruggio deschise ochii în lumina palidă și albăstruie a zorilor. Dădu la o parte draperiile și rămase perplex. Ar fi vrut să contemple peisajul, să se obișnuiască cu locul acela nou, dar în loc de asta părea că se uită în interiorul unui pahar cu lapte, plin. O ceață albă, compactă și deasă ca o țesătură învăluia tot ce se găsea la exteriorul geamului. Deschise fereastra și se aplecă afară. Se afla la primul etaj – hotelul nu avea decât două niveluri și câteva camere mici la mansardă, nu destule cât să formeze propriu-zis un al doilea etaj – dar ceața era destul de deasă ca să nu se vadă pământul decât cu aproximație. Peruggio se dădu bătut – în felul ăsta nu putea aduna nici o informație despre locul în care se aflau. Serafina zisese

parcă ceva despre mic-dejun, așa că-și puse buclele rebele în ordine, se îmbrăcă și ieși din cameră. Ezită un moment în fața ușii Serafinei. Poate ea plecase deja la conferință? Era ultima zi a întâlnirii astronomilor și astrofizicienilor și lucrările trebuiau să înceapă în jurul orei nouă. Nu era decât opt, dar n-avea idee la ce distanță de hotel era câmpul de radiotelescoape unde avea loc conferința. Se hotărî să scaneze mintea fetei, în loc să bată la ușă. Își ceru scuze mental, dinainte, în cazul că ar fi surprins-o la baie, uitându-se în oglindă, dar la o adică, dacă era să fie cu totul sincer, o asemenea idee nu-l deranja deloc, ba chiar îl fascina de-a binelea. Scoase un oftat și fața i se lumină de un zâmbet.

În mod sigur Serafina nu era în cameră. Nu detecta prezența ei acolo, așa încât coborî scara spre restaurant și deja la jumătatea drumului îi simți țesătura familiară a gândurilor. Asta îi dădu o stare formidabilă de bine. O văzu de cum intră în restaurant, ședea la o masă cu un dosar în poală, făcând niște notițe în timp ce mușca dintr-o felie de pâine prăjită. Când îl simți venind, ridică brusc privirile și-i făcu semn să vină la masa ei. Apoi îi luă o mână în mâinile ei, strângând-o cu putere. Peruggio îi prinse ocheada repede aruncată bătrânei care servea la bar și înțelese – un gest de tandrețe aici ar fi fost deplasat. Hotelul era plăcut, dar oamenii aveau ceva rece și iscoditor, deși masca de politețe de pe toate fețele era impecabilă. Până să vină bătrâna să ia comanda, Serafina îl pusese deja la curent:

-Repertoriul pe aici e groaznic, pâine prăjită cu unt și gem, cafea slabă sau ceai și suc de portocale. Cel mai puțin sintetic la gust e sucul de portocale.

Așa că Peruggio ceru un suc de portocale, care chiar era bun, ignorând restul ofertei. Serafina termină de înghițit pâinea prăjită și vorbi în șoaptă:

-Conferința se încheie la prânz, așa că aș zice să mă depui în sală și ai mașina pentru o jumătate de zi, să hoinărești pe unde vrei. Peisajele sunt chiar drăguțe, dacă mergi pe malul marii, care e la vreo 20 de kilometri, și dacă se ridică ceața. După prânz plecăm la Paris, dar pe drum aș vrea să-ți arăt pădurea de la Broceliande și megaliții de la Carnac. Oricum, avionul de Napoli e o cursă de

noapte, așa că avem timp destul. Ah, și încă un lucru, vino în camera mea că am ceva pentru tine.

Peruggio deveni curios, dar Serafina își blocase deja gândurile, așa că nu deslușì nimic. Spera doar că acel „ceva“ erau două buze moi, calde, umede și lipicioase, pe care să le poată mușca ușor, să le îndepărteze una de alta și...drace, mai bine să nu gândească așa de departe! Urcă scara în urma ei și avu parte de o surpriză. Serafina ascunsese în fundul dulapului cutia pretențioasă a Hasselblad-ului, un sac cu câteva obiective și o grămadă de filtre.

-Ai cărat tu astea până aici pentru mine?

-Evident că le-am cărat! Teleportarea nu e specialitatea mea, dacă e s-o luăm logic!

Aha, logica – erau clar acasă!

-Oh, dar e minunat! Cum să-ți mulțumesc?

-Păi, vreau niște peisaje frumoase, ești singurul care poate să scoată ceva din ceața aia.

-Nu se ridică niciodată?

-Ba da, făcu Serafina acru, baba zicea c-a prins câteva zile fără ceață. Are vreo șaptezeci de ani, sau oricum pe-acolo.

Peruggio râse.

-Numai așa pot să-ți mulțumesc? S-ar putea să ratez în cazul ăsta!

Serafina păru gânditoare.

-Ar mai fi un mod, dar nu știu dacă-ți convine. Făcu un pas spre el, privindu-l chiorâș dintr-o parte. Ai putea încerca să mă săruți. Poate te descurci mai bine decât să faci fotografii în ceață!

-Încerc, chicoti Peruggio. Repetiția e mama învățăturii!

Dar ea era deja cu mâna prin buclele lui, așa că o luă în brațe și se topi cu totul în dulceața și parfumul buzelor ei. Serafinei, săptămâna cât fuseseră despărțiți îi dăduse un aer un pic sălbatic și nerăbdarea o făcu să-i muște ușor gura. Peruggio o găsea fascinantă așa, dar își zise că autocontrolul lui și puterea de concentrare treceau desigur printr-un test dur.

O conduse printre antenele gigantice, presărate pe câmp ca o rețea, spre intrarea unei clădiri fără etaj, albe. Ceața se mai risipise , dar locul îi fu luat în scurt timp de burniță. Serafina îi puse în palmă cheile mașinii.

-Vino să mă iei pe la două după-amiază. Și spor la fotografiat!

Din fericire mașina era închiriată cu tot cu harta detaliată a regiunii, așa că Peruggio găsi țărmul mării fără bătaie de cap. Plajele nu erau nisipoase, ci pline de pietre, unele foarte mari și închipuind forme bizare. Peruggio se așeză pe una din numeroasele bănci răspândite pe promenadă, ascultând zgomotul valurilor și privind în zare la nesfârșitele straturi de apă și cer gri, care dădeau un aer mohorât peisajului. După săptămâna de alergătură, contemplarea liniștită îi făcea bine. Era o zi lucrătoare, în extrasezon, așa că nu se zărea nici țipenie de turist, numai câțiva împătimiți ai yogging-ului alergau cu pași ușori de-a lungul țărmului, dar și așa locurile păreau pustii. Peruggio observase în ultima vreme că simțurile i se rafinaseră. Începea să perceapă lucruri ciudate în jur, pe care ochii lui nu le vedeau. Se aplecă și puse o mână pe pământ. În vârfurile degetelor simți un flux de energie care pulsa, dându-i senzația unor furnicături. Fluxul de energie scădea sau creștea după cum își muta poziția palmelor pe sol.

-Interesant, murmură Peruggio. Și Carnac, „casa zeilor“, nu e decât la câteva zeci de kilometri de aici. Chiar că merită să arunc o privire.

Dar privirea aceea se dovedi a fi zadarnică. Desigur, făcu o grămadă de fotografii siluetelor cenușii ale megaliților, simți fluxul de energie curgând printre pietre asemenea unei ape, dar dacă exista un mesaj acolo, era prea subtil ca mintea lui să-l poată pricepe. Limitările propriilor simțuri și ale propriei inteligențe nu făcură decât să-l supere și să-i aducă în minte pericolul reprezentat de „ceilalți zei“. Iar pădurea de la Broceliande se dovedi o banală pădure de stejar, cu numeroase pietroaie așezate la întretăierea drumurilor, dar energia locurilor – pe care o simțea rezonând în ființa lui – era ca o șoaptă într-o limbă străină, ale cărei cuvinte nu le înțelegea. Până și veselia Serafinei, care scăpase cu bine de conferință și ciripea fericită, se dusese pe apa sâmbetei. Cerul mohorât părea să aibă calitatea de a se scurge de-a dreptul în suflete, inundându-le cu apa burniței aceleia reci și sâcâitoare.

Prânziră târziu, la Vannes, în incinta zidurilor fortificate ale vechiului castel, într-un bistrou cochet cu aer medieval. În sala de mese se intra pe lângă un punct de vânzare al artizanatului local și

Serafina se opri fascinată să privească mici amulete de argint reprezentând vaporașe, soarele, steagul breton, ancore, timone și tot ce putea fi legat de mare. Peruggio veni bineînțeles lângă ea – Serafina nu era fan al cumpărăturilor, așa că erau rare momentele când el ar fi putut să-i cumpere ceva care să-i facă plăcere. Ocazia se cerea exploatată la maximum și Peruggio se aplecă să-i aleagă niște mici amulete cu tradiționalele spirale celtice, pe care ea le primi roșind de bucurie. Îl privea drăgăstoasă, când sesiză paloarea ireală de pe fața lui și aerul speriat pe care Peruggio nu-l arbora prea des. Ce nu era în ordine?

-Ce este asta? întrebă Peruggio.

Vânzătorul, un bătrân cu aer hâtru, era evident pus pe vorbărie, fericit că găsește niște mușterii buni cunoscători de franceză, nu ca japonezii pe care tocmai îi avusese de clienți mai înainte.

-Asta? Arătă cu mâna spre medalionul reprezentând o spirală cu trei brațe orientate în sens invers mersului acelor de ceasornic, fiecare dintre brațe terminat într-o buclă fin cizelată. Este triskellul, simbolul breton străvechi. Sunt cele trei elemente primordiale: apa, aerul și focul.

-Și pământul? Peruggio deveni brusc foarte agitat.

-Oh, celții nu erau oamenii pământului, el nu însemna prea mult pentru ei.

Peruggio își cumpără medalionul și-l agăță de gât pe o curea de piele, alături de clepsidra pe jumătate albă și pe jumătate neagră. Cele două simboluri părură că se atrag reciproc. Serafina ar fi putut jura că atunci când se atinseră, văzuse o scânteie, dar nu zise nimic. Peruggio era și așa ciudat de neliniștit. Îl trase după ea din micul local și căutară cea mai dreaptă scurtătură până în parcarea unde lăsaseră mașina.

Serafina își puse capul pe tetieră. Alături, Peruggio era tot agitat. Serafina își mușcă buzele. Ar fi vrut să-l întrebe ce nu e în ordine, dar se abținu. Detesta să semene cu o femeie cicălitoare, mai ales că Peruggio avea deja una acasă, pe propria-i mamă. Încercă să se relaxeze și-și spuse că atunci când va avea de spus ceva, Peruggio va vorbi. Până atunci, nu putea decât să aștepte liniștită. Se pregăti să răsucească cheia în contact, când îi simți o

mână pe brațul ei, reținând-o. Ochii lui Peruggio erau extrem de gravi.

-Iubito, ne grăbim foarte tare?

-Da' de unde! Serafina răsuflă ușurată. Dacă vrei, sun la Alitalia să anuleze rezervarea pentru diseară și putem lua un avion spre casă mâine de dimineață. În fond, mă simt ca în concediu după conferința aceea și chiar mă gândeam să-mi iau câteva zile libere. Mai am două luni până la predarea următorului proiect, care e aproape gata. Până atunci...

-Nu avem nevoie de atât de mult timp și s-ar putea să prindem avionul de noapte. Cât ți-ar lua să ne întoarcem în pădurea Broceliande?

-O oră, socoti fata. Cel mult două, cu toată indulgența.

Peruggio mângâia micul medalion, pe care-l scosese de pe curea și-l ținea în palmă. Serafina zâmbi.

-De ce ai întrebat ce este, atunci când l-ai cumpărat? Tu n-ai nevoie să întrebi, pentru că oricum știi totul sau poți afla totul direct din mintea oamenilor.

-Voiam să aud explicația oficială. Peruggio se mai calmase cumva, așa că Serafina riscă să abordeze subiectul:

-Și ești mulțumit de ceea ce ai aflat?

-Pentru oameni e bună explicația, potolește curiozitatea mulțumitor și ține treaz interesul turiștilor, care vor cumpăra obiectul.

-Pentru oameni, sublinie Serafina. Dar cum tu nu ești om, semnificația reală este...Lăsă fraza intenționat neterminată, iar Peruggio reluă de unde ea se întrerupsese:

-...că triskellul e unul din simbolurile de bază ale Universului ezoteric, și încă printre cele mai pline de semnificații. De fapt nu sunt multe simboluri elementare: cercul reprezintă armonia și perfecțiunea, triunghiul divinitatea iar spirala viața.

-Crezi că cei din vechime auziseră despre spiralele ADN?

Peruggio o privi cu ochi serioși.

-Gândești repede și bine și faci asociații de idei care n-ar fi la îndemâna altor oameni. Cele trei elemente - apa, aerul și focul, reunite generează cel mai prețios dintre elemente, viața. M-am întrebat de ce lipsește al patrulea element, pământul, pentru că explicația cu celții, popor al mării, nu m-a mulțumit. Dar viața

inteligentă a apărut pe pământ, așa că al patrulea element era sub nasul meu, simbolizat de spiralele vieții de la capătul fiecărui braț al triskelului.

-Poate fi asta, sau poate fi faptul că pământul, ca element, era subînțeles și nu trebuia să apară explicit. Nu toate popoarele care trăiesc înconjurate de apă sunt neapărat popoare ale mării. Știi, m-am întrebat mereu de ce statuile din Insula Paștelui întorc spatele Oceanului și sunt îndreptate cu fața spre uscat.

-Și?

-Și cred că ele sunt de fapt zei protectori – protejează de apă. În prezența lor pot identifica miturile Potopului – frica de apă și prezența zeilor ocrotitori ai celor care trăiesc pe Pământ – deci fața lor se întoarce spre cei pe care îi apără și în acest fel stau cu spatele spre mare.

-Perfect verosimil, numai că triskellul e un simbol mult anterior ultimei glaciațiuni și deci Potopului biblic. Eu l-aș interpreta astfel: apa, aerul și focul, deci energia, au dat naștere vieții pe Pământ. Triskellul e simbolul primordial al vieții în Univers și interpretarea mea e corectă – Cartea Strămbunilor mi-o confirmă.

-Trișezi, izbucni Serafina. Știai tot timpul de semnificațiile triskellului, din Cartea Strămbunilor, și te comporți cu mine ca profesorul care pune întrebările dar de fapt cunoaște toate răspunsurile corecte dinainte. Să-ți fie rușine!

-Întrebările primordiale au răspunsuri multiple. E fascinant să discut cu tine și să aflu răspunsul omenirii, pentru că tot ce am citit nu-mi oferă decât punctul de vedere al neamului meu. Disputele intelectuale cu o femeie inteligentă sunt o plăcere pe care nu mi-o pot refuza. Nu mă lipsi de ea – îmi refuz atât de multe și uneori e atât de greu! Se pare că pentru mine elementul foc e predominant și nu pot scăpa niciodată de senzația că mă mistuie pe dinăuntru.

Peruggio își frecă palmele între ele. Triskellul tremura acum în mijlocul unui cerc de flăcări albăstrii. Peruggio îl ținea în continuare în palme, privindu-l cu atenție. Părea că metalul devine cu fiecare clipă tot mai strălucitor, până când lumina lui îi orbi și Peruggio stinse flăcările cu un gest poruncitor.

-Focul nu-ți face nici un rău, constată Serafina fără să se mire. Doar se obișnuise cu asta!

-Numai cel de aici mă arde – Peruggio își puse o mână pe inimă. Și tu ești cea care l-a aprins. Dar oricum nu pot trăi fără el – fără tine, de fapt.

Cap 26 Magie

-Mi-ai spus că triunghiul reprezintă divinitatea. Dar clepsidra de la gâtul tău e formată din două triunghiuri!

-Binele și răul, murmură Peruggio. Albul și negrul. Cel Veșnic și cel întunecat, atingându-se. Echilibrul lor stă la baza Universului și înclinarea balanței în oricare parte l-ar distruge... Iartă-mă, am vorbit ca un om acum. Fiii luminii nu cunoșteau răul - cum poți numi rău ceva ce stă la temelia Universului? Poate de aceea au fost distruși atât de ușor, pentru că nu se așteptau la nici un dezastru, niciodată.

-Păi, tu ești un fiu al luminii. Nu poți vorbi ca un om...

-Nu știu dacă sunt. Ai mei au trăit atâtea generații ca oameni, printre oameni, încât nici eu nu știu prea bine ce sunt.

-Și ce vom face la Broceliande?

-Sincer, nu știu. Am simțit fluxuri de energie trecând pe lângă mine în pădure, dar eram ca un analfabet într-o bibliotecă. Toată cunoașterea era la dispoziția mea și eu nu aveam cheia necesară. Poate că triskellul e cheia. În fond, Broceliande e tărâmul vechilor legende bretone, iar triskellul e acceptat de oameni ca un simbol breton, și nu universal, așa cum e de fapt.

-Și locul unde se găsește mormântul lui Merlin, vrăjitorul. Trebuia să mă previi că mergem să-ți vezi rudele, făcu Serafina cu un ușor sarcasm. Râseră amândoi. Nici cerul nu mai părea atât de cenușiu.

Opriră în aceeași parcare din pădure unde lăsaseră mașina și prima oară. O potecă, largă cât un drum de căruță, ducea printre megaliți la fântâna lui Merlin. Pădurea începea să-și scuture frunzele, dar sub coroana copacilor lumina sură a după-amiezii abia se strecura. Totul în jur era umed și noroios, însă lor nu le păsa. Mergeau mână în mână, zâmbindu-și. Pădurea era ciudat de tăcută. Nu se auzea cântec de păsări sau pasul vreunui animal. Părea cu

desăvârșire pustie și neînsuflețită, numai sub picioarele lor se mai rupea uneori, cu zgomot, câte o creangă uscată. Ajunseră la fântâna lui Merlin fără să-și spună o vorbă, ținându-se încă de mână. Un izvor limpede ieșea din pământ, înconjurat de un zid de piatră.

-O picătură din apa izvorului vărsată pe oricare din pietrele astea va dezlănțui o ploaie strașnică, recită Serafina din ghidul Michelin.

-Mulțumesc, mi-ajunge și burnița. E destulă umezeală aici – chiar prea multă!

Peruggio își puse triskellul în palmă și-și ținu palma întinsă deasupra apei. Ridică ochii, cu irisurile complet argintii, spre Serafina care stătea în picioare, în timp ce el se aplecase deasupra izvorului. Părea extrem de uimit.

-Vezi și tu?

Serafina privi în jur. Un ocean de frunze verzi și maronii de pe care ploaia picura mărunt, tăcere și nemișcare...

-Nu e nimic de văzut aici, Peruggio.

O contrazise scuturând din cap.

-Ba da, sunt foarte multe lucruri în pădurea aceasta, dar nu pentru ochii omenești. Întinde mâna și golește-ți mintea de gânduri!

Îi înlănțui degetele cu mâna lui, în timp ce-și ținea încă palma celeilalte mâini suspendată deasupra izvorului lui Merlin. Serafina făcu ochii mari, ca și cum atunci ar fi văzut pădurea pentru prima oară. O mulțime de siluete imateriale, argintii, se deplasau ușor printre copaci, fără să producă nici o adiere de vânt și fără să miște nici o frunză din loc.

-Ei...cine sunt?

-Personajele din legende, făcu Peruggio sigur de sine. Ei sunt magia!

Serafina depunea eforturi să-și închidă gura, care se ambiționa să nu asculte și să stea căscată de mirare. Peruggio vorbi cu un glas domol:

-Cartea Străbunilor ne vorbește despre miliarde de vietăți conștiente care populează Universul. Ele se găsesc în stare imaterială.

-Ectoplasmă? întrebă Serafina.

-Probabil. Cei din vechime nu cunoșteau termenul, dar se pricepeau să-l descrie foarte bine. Toate aceste făpturi jinduiesc din când în când să se incarneze într-un trup material. Atât timp cât iau formă materială, devin muritoare și, în majoritatea lor, își uită starea dinainte și de după.

-Adică, după ce mor se întorc în starea de ectoplasmă?

-Bineînțeles, asta e starea lor aproape permanentă, exceptând puținul timp pe care-l petrec într-un corp fizic. Și mai pierd ceva în clipa materializării – pierd magia, care este forța vitală a ființelor imateriale.

La dracu'! Chestia asta i-o spunea un savant cu două premii Nobel la activ, un tip dedicat până în vârful unghiilor cercetării științifice. Și totuși, ființele acelea stranii erau acolo. Pluteau argintii printre copaci, se hârjoneau în luminișuri, dansau ca niște flăcări albe deasupra potecilor. Serafina nu mai știa ce să creadă. Era evident că Peruggio spunea adevărul, doar era un fiu al luminii. Și totuși, lucrul acela era atât de ireal că mintea omenească a Serafinei făcea eforturi din greu ca să-l poată pricepe. Întrebă neîncrezătoare:

-Vorbește Cartea Străbunilor despre asta?

-Desigur. Fiii luminii erau compuși mult mai mult din spirit decât din materie, ceea ce le permitea să-și păstreze amintirile chiar și în starea fizică, materială. Erau singurii care, odată incarnați într-o lume tangibilă, nu-și pierdeau abilitatea de a folosi magia. Asta explică de ce nu aveau nevoie de tehnologie ca să-și dezvolte civilizația.

Mulțimea de ființe argintii păru să se încoloneze ordonat, formând o procesiune pe potecă. Peruggio și Serafina îi urmară, până dădură de suprafața nemișcată a unui lac incredibil de albastru.

-Este „oglinda Zânelor", șopti Peruggio. Cei care, muritori fiind, s-au hazardat să folosească magia, sunt prizonieri sub apele lacului pentru totdeauna. Iar acolo, între stânci, e Copacul de Aur.

Și chiar era! Copacul cu patru ramuri groase, răsucite, placat cu aur strălucitor, se ridica maiestuos dintre pietrele ascuțite care formau un fel de altar păgân. De sub stratul de pietre curgea un izvor, formând o cascadă micuță înainte de a se vărsa în lac.

-Ce vezi aici e făcut de oameni, zise liniștit Peruggio, și nici nu e vechi. Prin anii nouăzeci, într-o vară secetoasă, pădurea a luat foc

și oamenii n-au putut s-o stingă decât apelând la legendele locului și la făpturile supranaturale. Un medium a povestit chiar că le putea zări. Când focul a fost stins, s-a hotărât ridicarea acestui monument, ca semn de recunoștință pentru ajutorul făpturilor de dincolo.

Se opriră îndelung în fața copacului de aur, apoi urmară drumul care ducea pe malul lacului, prevăzut cu bănci unde turiștii puteau sta la picnic. Dar vremea ploioasă alungase eventualii doritori de evadare la iarbă verde, așa că Peruggio și Serafina se așezară în singurătate pe o bancă udă. Procesiunea făpturilor argintii coborî lin în apele lacului și fu înghițită de acestea, în liniștea cea mai deplină. Erau din nou singuri, în pădurea care începea să se întunece tot mai mult.

-Asta a fost tot?

Serafina ar fi vrut să păstreze visul argintiu în fața ochilor, dar se părea că prezența lor deranjase făpturile acelea imateriale, care se refugiară sub apele lacului.

-Probabil că da. Dar mai așteaptă o clipă!

Peruggio răsuci triskellul în palmă. Apele lacului începură sa descrie cercuri din ce în ce mai largi, în timp ce un abur alb se ridică la suprafață. Bătaia vântului, în loc să-l împrăștie, îl îndesi, dându-i o formă vag umană. Serafina auzi o voce în mintea ei.

-Cine ești tu? Credeam că nu mai există nimeni ca noi, în afara noastră.

-Nu sunt ca voi, răspunse Peruggio.

-Dar nu ești nici ca ei, reluă vocea.

-Nu, nu sunt nici ca oamenii.

-Atunci ce ești?

-Sunt fiu al luminii. Vă pot vedea și pot folosi magia, chiar dacă am un corp asemenea oamenilor.

-Dar nu ești om!

-Nu sunt om.

-Și pentru ce ai venit?

-Am o ofrandă pentru voi. Apropie triskellul de apele adânci și albastre și-l lăsă să alunece în lac.

-Ne place, zise vocea. A fost trecut prin foc.

-Știu. Peruggio făcu să-i apară în palmă obișnuitele flăcări albastre.

-Chiar ești deosebit, spuse vocea. Și totuși, pentru ce ai venit?

-Am întrebări. Nu multe, doar două.

-Nu trebuie să le rostești. Știm întrebările tale.

-Știți și răspunsurile?

-Da, desigur. Primul răspuns e să cauți în propria casă, rătăcirea în lumea largă nu te ajută la nimic. Și al doilea, fiecare lucru la vremea lui.

Peruggio își înclină capul, duse o mână la frunte și apoi la inimă, în timp ce Serafina îi copia gesturile întocmai. Aburul alb se strânse deasupra apei și fu înghițit de undele lacului.

Peruggio își încolăci o mână pe talia fetei și merseră în liniște prin pădurea pustie, până în luminișul unde fusese amenajată parcarea. Nu se zărea nici țipenie de om și nici vreo ființă argintie. Se scuturară de apă, apoi Serafina urcă la volan porni motorul și dădu drumul la căldură. Aveau amândoi părul ud și răcoarea după-amiezii târzii le dădea frisoane. Tăcură gânditori un timp, după care Serafina vorbi:

-Și totuși, care erau cele două întrebări ale tale?

-Prima, de unde fac rost de o armă cu care să-i înfrunt pe „ceilalți zei“. A doua, despre viitorul relației cu tine.

Serafina zâmbi, în timp ce se simțea îmbrățișată cu tandrețe. „Fiecare lucru la vremea lui“, își repetă în gând. Oare asta voia să însemne că va veni o vreme în care vor fi împreună, cu adevărat împreună? Îi răspunse îmbrățișării cu o mână, în timp ce cu cealaltă strângea ferm volanul.

-Ființele acelea pot minți, sau sunt ca tine?

-Nu știu. Chiar dacă ar putea minți, ce interes ar avea s-o facă? Cred că răspunsurile erau sincere, dacă asta vrei să știi. Deși primul răspuns mă derutează. Mă îndoiesc că mama ține în sufragerie arme de distrugere în masă!

-Casa ta, murmură Serafina. Și pe mine mă surprinde răspunsul. Să cauți în casa ta, să nu rătăcești în lumea largă. Să nu cauți departe ceea ce e chiar sub nasul tău – bună ghicitoare! Dar dacă aici termenul „casă“ a fost folosit așa cum îl gândeau fiii luminii? Casa, adică neamul celor de-un sânge cu tine. Cele zece case nobile ale strămoșilor tăi – ce știi despre ele?

-Păi, Cartea Străbunilor zice ceva. Eu sigur provin din una din aceste case, pentru că altfel nu aș fi primit moștenire medalionul și inelul cu clepsidră. Numai vechile case păstrau asemenea odoare prețioase, pe care le transmiteau din generație în generație.

-Mi se pare logic, filozofă Serafina. Omenirea nu le poate opune nimic „celorlalți zei“, doar fiii luminii puteau s-o facă. Deci, dacă a existat o armă, ea sigur provine de la strămoșii tăi și ți-a fost lăsată moștenire ție.

-Tu chiar ai dreptate! Cred că știu de fapt despre ce este vorba. Chipul frumos al lui Peruggio se însufleți brusc, în timp ce explica, vorbind repezit: Cred că acum am înțeles în ce constă arma pe care o căutăm atât. „Ceilalți zei“ sunt o civilizație materială, deci nu pot folosi magia. Iar eu nu am opreliști – cred că asta e moștenirea mea. Nu pot fi distruși decât prin magie, trebuie doar să aflu cum pot s-o folosesc!

-În cazul ăsta, spor la hocus-pocus, râse Serafina. Buzele îi erau zâmbitoare, dar ochii extrem de serioși. Peruggio râse și el, apoi privi cadranul ceasului de bord.

-Trei ore până pleacă blestematul de avion și încă 400 de kilometri de parcurs. Vrei te rog să oprești?

Serafina intră în prima parcare de lângă șosea și schimbară locurile. Nu întrebă nimic – Peruggio era extrem de calm. Se așeză la volan, dar își ținu în continuare mâinile în poală. Se concentră doar, pe frunte săpându-i-se o cută. Ochii îi deveniră argintii, iar mașina țâșni din parcare cu o viteză uluitoare.

-În trei ore trebuie să ajungem numai până la Paris, nu în constelația Ursa Mică sau într-o altă galaxie. Așa că atenție la viteză, zise fata voioasă.

Și chiar ajunseră. Avură timp să înapoieze mașina închiriată și să cineze într-unul din restaurantele din aeroport. Cum soarele lipsise în ultima vreme, până și Peruggio avea nevoie să mănânce câte ceva, deși în cazul lui asta se reducea la o porție minusculă de biscuiți, urmați de un suc de portocale și de o cafea. Serafina în schimb dădu iama prin specialitățile culinare franțuzești, pe care le găsi rafinate și le stropi cu un vin bun. Chiar și așa, după ce parcurseră rapid standurile de cărți și ziare, mai aveau timp destul. Se duseră în sala de așteptare – fotoliile erau orientate spre pereții

exteriori, din sticlă, iar luminile avioanelor sclipind în noapte și reflectându-se pe asfaltul ud erau un spectacol mulțumitor pentru trecerea timpului. Peruggio avea în sfârșit vreme să examineze mulțimea de fotografii pe care le făcuse în ultimele două săptămâni. Megaliții apărând enigmatici din ceață erau o imagine interesantă. Serafina caută ceva cu ochii ei ageri pe ecranul aparatului de fotografiat, dar se pare că nu găsi. Cu băgare de seamă ca să nu fie auzit de oamenii care umpleau tot mai mult sala de așteptare , Peruggio îi murmură în ureche:

-Degeaba încerci să vezi ființele argintii de la Broceliande. Ele nu ies niciodată în poză.

-Ca și tine, de altfel, spuse Serafina molcom.

-Ca și mine, într-adevăr. Facem parte din aceeași realitate paralelă.

Rămase gânditoare și tăcută. Cât de mult se schimbase lumea înconjurătoare în ultimele săptămâni! Nu era destul că Pământul era suprapopulat cu oameni, fiecare cu problemele lui, acum mai apăruseră și ființele lumii de dincolo, pe care măcar oamenii nu le puteau vedea și nu trebuiau să-și bată capul cu ele! Dar ea da – ea știa că există și nu le putea ignora, deși de văzut le vedea numai prin ochii lui. Oare dacă „ceilalți zei“ hotărâseră să distrugă Pământul printr-o explozie, așa cum distruseseră lumea fiilor luminii, făpturile acelea imateriale ar putea fi distruse și ele? Apoi își aminti că erau nemuritoare, doar Peruggio îi spusese asta. Deci urmau să supraviețuiască, numai că trebuiau să-și caute – Serafina zâmbi la idee – altă locuință. Oare ar fi fost dispuse să intervină pentru salvarea Pământului sau, din moment ce „oficial“ omul era singura specie conștientă de pa Pământ, ar fi lăsat totul pe seama omenirii? Care omenire bineînțeles că nu știa nimic – deși Peruggio îi vorbise în gândurile lui despre John și-i dăduse de înțeles că ei doi nu erau chiar singurii care știau ce se întâmplă. Dintr-o dată, Serafina se simți teribil de singură. Din toată mulțimea aceea care se agita în aeroport, ea și numai ea deținea niște secrete teribile, care trebuiau să rămână adânc îngropate în ființa ei. Bine, putea împărtăși totul cu Peruggio, care ședea pe scaunul de alături, zâmbindu-i și privind-o cu ochii lui luminoși. Dar Peruggio era o creatură mai apropiată de ființele argintii decât de oameni, putea folosi magia, deci impactul

acestei realități paralele asupra lui trebuia să fie mult mai slab. O accepta, era o parte a lui, și nu trebuia să treacă prin șocul pe care-l trăia acum Serafina.

Peruggio îi citi gândurile și-i strânse mâna în mâna lui. Era felul lui de a-i spune că e alături de ea la bine și la rău, că o sprijină în tot ce face. Serafina alungă repede ideea că de fapt Peruggio era cauza tuturor belelelor: dacă prietenul ei ar fi fost un tip oarecare, ar fi putut trăi foarte bine toată viața cu impresia că în pădurea de la Broceliende nu erau altceva decât copaci. Apoi, brusc, realiză cât de mult o schimbase pe ea relația cu Peruggio: vedea lucrurile altfel, își folosea mintea controlând-o și explorându-i toate cotloanele mai mult decât o făcea orice altă ființă umană. Știa și simțea mai mult decât un om obișnuit, și cu toate că Peruggio îi spunea mereu că o consideră cel mai inteligent om, uneori o cuprindea panica. Se întreba dacă creierul ei, pe care-l simțea tensionat, parcă apăsând dureros pe oasele craniului, va fi in stare să gestioneze toate astea, sau o va cuprinde nebunia? Simțea nevoia să vorbească despre această realitate nouă – dar cu cine? Peruggio ar fi ascultat-o la nesfârșit, dar el nu avea aceleași probleme. Trăise mereu în două lumi paralele și arta de a trece dintr-o realitate în alta făcea parte din natura lui. Tatăl ei? Prietenii de la institut? Se simțea tot mai departe de modul lor de a gândi și de a vedea lucrurile, care i se păru dintr-o dată simplist. Cine ar fi crezut-o? Și pe umerii cui avea dreptul să arunce cumplita povară?

Pe neașteptate în minte îi răsări un chip. Riduri fine, ochi zâmbitori, părul argintiu împletit în coc – la fel de argintiu ca fâpturile acelea magice din pădure. Bunica ei! Revăzu casa de pe deal, pădurea plină de viață – atât de luminoasă și de diferită de pădurea tăcută a vrăjitorului Merlin, cheile spectaculoase ale Nerei și ochiul de noapte și de întuneric care era Lacul Dracului. Dintr-o dată i se făcu dor de bunica. Abia aștepta Crăciunul, să-și petreacă iarăși zilele liniștite ale sfârșitului de an în casa aceea minunată. Știa că bunica ar fi înțeles tot ce simțea și toată confuzia din mintea ei – doar ea îi hrănise copilăria cu cele mai halucinante povești cu zâne din câte fuseseră istorisite vreodată. Pentru bunica, fiecare copac din pădure, fiecare fir de iarbă și fiecare gâză avea o legendă a ei, lumea era plină de pitici, spiriduși, iele și zburători, iar darul ei de

povestitoare făcea ca aceste făpturi să prindă viață pe măsură ce-și derula fabuloasele istorii. Serafina se întrebă dacă nu cumva bunica era și ea parte a lumii magice. Nu s-ar fi mirat prea tare să fie așa – doar ea fusese primul membru al familiei care-l acceptase cu brațele deschise pe ciudatul Peruggio, ba chiar găsea minunat că nepoata ei avea un prieten cu daruri atât de stranii. Acum îi părea rău că uneori se ascunsese din fața bătrânei și că nu o lăsase să vadă mai mult din relația neobișnuită cu iubitul ei (cuvântul iubit, chiar spus numai în gând, îi colora obrajii). Hotărî că falsa pudoare și jena nu-și aveau rostul. La prima întâlnire cu bunica îi va povesti totul despre ea și Peruggio, fără să ascundă nici un detaliu. Era sigură că va găsi înțelegere și că bunicii lumea imaterială nu i se va părea stranie de loc. Se relaxă la acest gând și privi cu coada ochiului în direcția lui Peruggio. Se uita la ea, bineînțeles, zâmbindu-i. Serafina își dădu seama astfel că-i citise gândurile și că i le aprobă.

Crainicul aeroportului anunță îmbarcarea . Urcă în avion cu sufletul ușor, fără nici un fel de probleme. Aveau o oră și jumătate de zbor, afară era noapte și ploua, așa că-și înlănțui degetele cu cele ale lui Peruggio și adormi instantaneu.

Cap 27 Cartea Mediatorului

Serafina își aducea aminte de frânturi de imagini ale zilei de ieri. Aeroportul din Paris, în ploaie, avionul deasupra norilor, luminat de o uriașă lună plină, aterizarea la Napoli – aici măcar nu ploua – drumul cu taxiul până la vila Lucreziei și faptul că se prăbușise obosită cu capul pe perină, într-unul din dormitoarele de oaspeți, după ce-și abandonase pantofii pe covor, unul chiar lângă ușă și celălalt prin mijlocul încăperii. Ar fi vrut să se ducă acasă, în mica ei locuință de la institut, dar Peruggio o oprise. Era oricum moartă de somn și drumul până în afara orașului i-ar mai fi luat o jumătate de oră. Dacă amintirile îi erau cețoase, imaginea pădurii de la Broceliande i se păstrase clar în minte, cu toate ciudățeniile ei. Se ridică din pat și privi în jur: pantofii îi erau aliniați frumos sub un scaun, hainele împăturite cu grijă pe spătarul aceluiași scaun, iar ea era îmbrăcată într-o cămașă de noapte vaporoasă, care-i mângâia plăcut pielea caldă.

„Dacă m-a dezbrăcat, putea măcar s-o facă atunci când sunt trează, și nu adormită“, își zise în gând. Ar fi vrut să-l sărute pentru asta – iarăși avusese grijă de somnul și de odihna ei, deși știa bine că nu numai pentru asta voia să-l sărute. Râsete ușoare îi răspunseră gândurilor. Desigur, ședea pe pervazul geamului, privind-o, și-i citise mintea. Afară era soare, un motiv bun ca Peruggio să adopte comportamentul de pisică însorindu-se. Probabil se trezise să prindă răsăritul - valora mai mult pentru el decât orele bune de somn. Serafina i se aruncă în brațe – o prinse și o lipi de el, mângâindu-i părul răvășit.

-Ai dormit bine?

-Nu!

Peruggio deveni îngrijorat.

-Cum adică nu? Ce n-a fost în ordine?

-Păi, eram așa de obosită după toată ziua de ieri că am dormit bușteан și nici măcar nu țin minte să fi visat, iar eu, dacă nu te visez pe tine, înseamnă că dorm rău.

Lui Peruggio îi plăcu raționamentul. Începu s-o sărute iar ea deveni iarăși sălbatică.

-Încearcă să nu-mi rănești buzele, îi șopti el. Altfel dăm de necaz când coborâm la micul dejun, mama cred că și-a deschis deja cei o sută de ochi.

Serafina bombăni ceva și se întoarse rușinată la valiza care-i zăcea nedesfăcută pe o măsuță, începând să-și caute prin ea pieptenele și paria de dinți.

-Ne vedem peste un sfert de oră, în sufragerie, murmură el și dispăru.

Serafina își înșiră pe pat conținutul valizei și căută ceva destul de elegant de îmbrăcat pentru un mic-dejun cu Lucrezia. Rochia de cocteil pe care o cărase după ea la conferința de astrofizică i se părea numai bună. Era scurtă – nu apari într-o rochie cu trenă la nouă dimineața - strălucitoare, dintr-un brocart arămiu care se asorta cu părul ei, cu decolteul și mânecile tivite cu un paspoal auriu și o jachetă aurie. Ar fi făcut oriunde o impresie fenomenală cu ea, deci din punctul de vedere al Lucreziei era numai bună pentru un mic dejun în familie, lipsit de pretenții. Bineînțeles că rochia cerea și accesorii pe măsură. Serafina își prinse părul într-un coc pe care-l împodobi cu o agrafă mare, aurie, și-și puse o pereche de cercei lungi care-i mângâiau gâtul. Când termină toate pregătirile, sfertul de oră trecuse dar măcar oglinda reflecta o persoană teribil de elegantă. Făcu ordine prin cameră, deschise fereastra ca soarele și aerul proaspăt să poată intra și ieși din încăpere, îndreptându-se spre scara de lemn care ducea în sufrageria de la parter.

Brusc, o mână îi astupă gura și se pomeni trasă în biblioteca mică, cea aflată la etaj. Ar fi putut să se zbată sau să riposteze atacului (artele marțiale erau doar specialitatea ei!), dar simți în palma care i se apăsa pe buze mirosul parfumului pe care-l folosea Peruggio, așa că se liniști instantaneu. Ușa bibliotecii se închise cu un zgomot sec și ei se prăbușiră în două fotolii de piele aflate aproape de ușă.

-Mama – o s-o ucid într-o zi! Iartă-mă că a trebuit să fac asta, dar era nevoie să nu vorbești. Casa e plină de ziariști. Nu știu ce a avut mama în cap de i-a lăsat să intre, dar se plimbă de colo până colo în toate încăperile de la parter și n-am habar cât le va lua să ajungă până aici. Deși eu aș cam avea chef să-i rostogolesc pe scară în jos, dacă ar încerca să urce la etaj.

Pentru Peruggio asta era echivalent cu o invazie de furnici roșii sau cu mâncatul de insecte pe stomacul gol. Iar faptul că se întâmplase înainte să apuce să-și bea cafeaua de dimineață și să-și facă un plan de ripostă înrăutățea desigur lucrurile. Peruggio ridică spre Serafina niște ochi disperați, ca unul care știa că va avea o zi mizerabilă.

Serafin îi înlănțui mâinile. Atingerea ei îl făcea deja să se simtă mai bine.

-Lasă-mă pe mine să văd ce se întâmplă! Îi voi ameți eu cumva.

Se duse la ușă, o crăpă milimetric și trase cu urechea. Se auzea ca și cum o turmă de hipopotami tocmai urca scara. Serafina prinse destule frânturi de conversație ca să-și facă o idee – se pare că Lucrezia spusese la toată lumea că ei doi se întorseseră de la întâlniri științifice importante și promisese interviuri senzaționale în dreapta și-n stânga.

-Mă ocup eu, făcu Serafina sigură de sine. Le povestesc rezumatul conferinței de astrofizică până se vor sătura de subiect. Iar tu... ei bine, tu ai plecat la institut de dimineață, în zori. Îți convine așa?

-Desigur!

-Atât că va trebui să cam dispari din casă, pentru că nesimțiții ăștia deschid toate ușile. Nici în baie nu cred să ai scăpare! Te poți dematerializa?

-Bineînțeles!

-Și cât timp vei putea rămâne așa?

-Cât e nevoie. Poți să le vorbești până diseară dacă vrei. Numai că ar mai fi o problemă – dacă mă dematerializez, tot rămâne un ghem de lumină vizibilă din mine. Iar camera asta e pe vest, soarele n-ajunge aici decât după amiaza. Sfera aia de lumină n-ar avea nici o explicație.

Serafina gândea fulgerător de repede, pe măsură ce pașii se apropiau. Puhoiul urcase deja scara, când ochii îi căzură pe caseta din care Peruggio își recuperase moștenirea de familie, inelul și medalionul cu clepsidra. Caseta se găsea în spatele unui geam gros de cristal, în secțiunea de bibliotecă rezervată cărților vechi și rare.

Serafinei, ochii îi sclipiră șmecher. Împinse la o parte geamul și săltă capacul cutiei.

-Ce zici, te-ai putea ascunde aici? Știi, cum ai făcut când ai examinat caseta de aur în care am găsit Cartea Străbunilor. Dar va trebui să pun capacul la loc, altfel strălucirea te-ar da de gol.

-Dar nu uita să ridici capacul când pleacă ei!

-Da, bine, așa voi face.

Se auzi un ciocănit în ușă (măcar atât bun-simț aveau totuși!) și un murmur de voci, apoi Lucrezia se ivi în prag, invitându-i pe ziariști să intre în bibliotecă. Încăperea se umplu într-o clipă. Când intrară, Serafina era singură, căutând o carte într-o vitrină de cărți vechi. Mai era și elegantă, dădea bine în poză, așa că blițurile se dezlănțuiră asupra ei. Lucrezia deveni nervoasă.

-Fiul meu?

Serafina zâmbi angelic.

-Păi, a lipsit o săptămână. Aseară zicea că ar vrea să treacă pe la institut să verifice corespondența și probabil e acolo. Eu azi încă nu l-am văzut.

„Ce fericire să fii om, și nu fiu al luminii. Trăiască minciuna nevinovată pentru o cauză nobilă“, gândi fata. Apoi se întoarse politicoasă spre puhoiul de zariști.

-Domnii ce doresc?

-Să vorbiți despre ce s-a întâmplat zilele trecute, precizează Lucrezia. Știi tu, conferința ta din Franța, discursurile lui din America...

-Desigur, cu plăcere. Serafina era dulce ca o gogoașă cu marmeladă. Luați loc, vă rog.

-Dar tu, draga mea, nici n-ai apucat să iei micul dejun, constată Lucrezia.

-Nu mi-e încă foame, am mâncat târziu aseară, în aeroportul din Paris. Dar o cafea bună n-aș refuza.

-Oh, este cafea pentru toată lumea, spuse Lucrezia fericită și se repezi pe scări în jos să aducă tăvile cu cești pregătite. Scăpase de primirea morocănoasă pe care se aștepta ca Peruggio s-o facă ziariștilor, Serafina părea să fie drăguță și cooperantă, iar ea avea ocazia să primească laude pentru cafelele ei excelente, la care va

servi bineînțeles prăjiturele și biscuiți. Parcă nici nu era rău că Peruggio plecase de acasă!

Au! Peruggio aterizâ pe mochetă – bine că exista măcar așa ceva, să amortizeze șocul. Altfel, o cădere de sus direct pe pavaj sigur i-ar fi rupt vreo coastă. Își frecă locurile dureroase („mâine voi fi plin de vânătăi“) și începu să exploreze spațiul întunecat din jur. Mirosea grozav - n-ar fi putut spune a ce, dar era un parfum divin. Greu de precizat sursa – era peste tot și imposibil de descris, ca pielea fină a unei femei pe care o cunoști de mult și care îți dă senzația de confort a căminului. Și totuși, nu era parfumul Lucreziei, nici al Serafinei, cu toate că mirosul putea fi descris cu un singur cuvânt: „acasă“. Și mai era ceva – parcă lemn, un soi de santal sau altă esență prețioasă și veche. Liniștea era deplină. Peruggio își auzea propria răsuflare, dizgrațios de zgomotoasă. „E mai rău decât dacă aș sforăi“. Se ridică brusc în picioare – măcar spațiul acela negru era vast și se putea dezmorți. Făcu câțiva pași. Covorul înăbușea orice zgomot – se plimba într-o lume tăcută, neagră, uriașă și nu știa ce este. Fragmente de imagini luminoase i se perindau prin creier și amintirile începură să capete formă. Desigur, fusese asediat de ziariști în propria locuință („pisălogii dracului“) și Serafina îi propusese să se dematerializeze și să se ascundă în caseta cu bijuteriile de familie. În mintea lui Peruggio răsări un mare semn de întrebare – se plimba, așadar nu plutea ca o sferă de lumină deasupra lucrurilor, ba chiar își simțea spatele dureros în urma impactului cu podeaua. Ceva nu era în ordine – reușea să-și păstreze forma de radiație luminoasă oricât timp voia, și-acum se întorsese în formă umană fără să vrea și era prizonier - unde? Nu se putea gândi decât la cutiuța elegantă pe care adesea o ținuse în palmă. Absurd! Se simțea bine, avea loc să se întindă! Nu, nici vorbă de cutie. Mirosul plăcut îl izbi din nou. Nu mai simțise niciodată asta și totuși i se părea familiar. Un gând perfid de panică nu-i dădea pace – dacă cutia era un portal spre o altă lume? Liniștea era mormântală – ar fi trebuit să audă conversația Serafinei cu ziariștii. Sigur nu mai era acasă – dar unde ajunsese? Un pic de lumină ar fi

fost excelentă. Se gândi la lumină și deodată ea apăru. Asemenea mirosului, nu avea o sursă certă. Și tot așa, era foarte plăcută – un soi de lumină dulce a răsăritului, aurie și pâcloasă, care începu să vireze în alb de îndată ce ochii lui se obișnuiră cu ea. Deodată începură să se zărească niște ziduri – deci spațiul acela era totuși limitat și mărginit de ceva.

Ce era acel ceva? Peruggio fugi spre zidul cel mai apropiat și-și trecu mâna peste el. De fapt nu era zid, ci un perete din lemn. Un lemn fin prelucrat, asemenea mătăsii, care emana mirosul acela delicios. Peruggio pipăi suprafața lemnului și rămase uimit – litere. Sub degetele sale, simțea clar o scriere gravată în lemn. Își aduse aminte de pereții cutiei de bijuterii, de un maroniu mat. Oare privită sub o lupă puternică, suprafața aceea mată s-ar fi relevat acoperită de semne? Lumina se întețise până la intensitatea normală a unei zile însorite. Se retrase într-un colț și examină camera: era imensă, cu tavanul și pereții maronii, acoperiți cu semne. Pe jos, un covor de pluș moale, albastru...Își aduse aminte de interiorul cutiei și capul îi pulsă dureros – era căptușită cu lemn maroniu și pe fundul ei se găsea un soi de catifea albastră. Culoarea se potrivea! Peruggio simți că înnebunește – chiar era în cutia de bijuterii a familiei! Dar cum de ajunsese din nou în formă materială? Încercă să se dematerializeze – nici o șansă, ceva îl oprea. Își frecă mâinile, încercând să scoată flăcări din degete – nimic. Nici o formă de magie nu avea efect în locul acela. Grav! Apoi ochii îi căzură pe text și începu să cugete. Se afla în caseta de bijuterii a străbunilor săi, un obiect magic venit din altă lume. În lumea aceea, fiii luminii practicau în mod curent sportul acesta – apăreau și dispăreau, treceau din materie în energie și înapoi. Dacă acest lucru nu era posibil în acest loc, însemna că nu trebuia să poată fi posibil. Cutia trebuia parcursă, cu pasul, în formă umană, textele trebuiau citite.

Texte! Peruggio simți un declic luminos în creier. Cât timp căutase texte care să-i explice lumea din care venea? Cât se bucurase când găsise inscripția de la Baalbek și apoi Cartea Străbunilor? Ridică ochii spre peretele cel mai îndepărtat. Luase distanță suficientă ca până și rândul cel mai apropiat de tavan să se poată citi clar. Pe latura mică a sălii era inscripționat textul de la Baalbek. Parcurse și una din laturile lungi – „Aceasta este Cartea

Străbunilor, cartea adevărului…„. Cunoștea bine continuarea. Fragmentele cele mai importante ale Cărții Străbunilor se aflau gravate pe peretele acela. Se grăbi spre cealaltă latură mică a sălii – peretele era neted, neacoperit cu semne. Ciudat! Îi rămăsese a doua latură lungă, dar nu-și bătu capul. Trebuia să conțină alte fragmente din Cartea Străbunilor.

Peruggio începu să citească și înlemni. Nu cunoștea textul acela, deși putea recita fără ezitare Cartea Străbunilor, fiecare rând, fiecare paragraf sau pagină, fără greșeală. Dar nu și textul acela - știa că îl vede pentru prima oară. Părea un imn din vechime, dedicat luminii și zeilor.

„Slăvit fie Cel Veșnic, cel care ne-a dăruit viața,
ale lui sunt lumile văzute și nevăzute ale Universului,
a lui este Magia.
Slăvită fie Lumina stelelor,
căci ea ne dăruiește cunoașterea, frumusețea și adevărul,
și slăvită fie înțelepciunea,
cea care ne îngăduie să ne bucurăm de toate acestea.
Cântați, frați și surori întru Lumină, înțelepciunea care ne-a fost dată,
Cântați splendoarea lumii noastre,
Cântați iubirea si pacea,
și bucurați-vă de binecuvântarea Mediatorului”.

Peruggio uită să mai respire. Știa, fără ca cineva să mai trebuiască să-i spună: versurile aparțineau „Cărții Mediatorului”, care se găsea ascunsă undeva în sala aceea. „Nu căuta în depărtare ceea ce ai acasă” – așa spusese și bunica Serafinei, așa spuseseră și făpturile magice din pădurea de la Broceliande. Ei bine, el căutase Cartea Mediatorului peste mări și țări – eroare! Cartea era acolo, în acel loc – trebuia numai dibuit ascunzișul ei.

Se grăbi instinctiv spre peretele neted, în care nu fusese gravat nici un text. Senzația de atingere mătăsoasă era mai prezentă aici decât pe ceilalți pereți. Își plimbă răbdător palma pe suprafața zidului și pe mijlocul lui simți ceva zgrunțuros. Erau niște șanțuri acolo! Privi atent, își trecu degetele prin adânciturile conturate în lemn și desluși clar un simbol pe care-l văzuse deja. Era gravat pe o piatră, în locul

de unde Serafina sărise în lac și recuperase Cartea Străbunilor. Străinii de pe platoul andin îi deslușiseră înțelesul acelui grafism: monograma Arianei, ultimul dintre Mediatori. Semnul era în mod clar același. Îl pipai cu grijă. Pe mijloc se adânceau două triunghiuri cu vârfurile opuse, formând imaginea unei clepsidre.

Peruggio nu stătu mult pe gânduri – își scoase inelul din deget și atinse piatra de golul din peretele de lemn. Clepsidra inelului umplea golul și se potrivea acolo perfect. Văzuse deja prea multe ciudățenii ca să se mai mire de ceva, așa că nu simți nici un șoc în momentul când dădu drumul inelului, cu piatra prinsă în modelul din perete, și sesiză ce era acesta de fapt – o cheie. Cercul argintiu care lui i se potrivea perfect pe degetul mic nu era decât un mâner de care cheia putea fi apucată și răsucită. Întoarse ușor, în sens invers acelor de ceasornic, ca și cum ar fi deșurubat ceva. Auzi un declic slab, iar peretele aflat sub semnul gravat se deschise.

Semnul marca locul ascunzătorii, iar îmbinarea perfectă a lambriurilor o făcea insesizabilă ochiului celui mai atent. În dosul peretelui fals deschiderea nu era adâncă, doar atât cât să încapă un caiet nu prea gros, cu coperte sobre de mătase neagră. Peruggio își puse o mână pe inimă, care părea să-i sară din piept, iar cu cealaltă luă Cartea Mediatorului din ascunzătoarea în care zăcea de milenii. Ceva se desprinse și căzu din carte, cu o sclipire argintie. Peruggio se aplecă și ridică obiectul – era convins că ultima persoană care îl atinsese fusese Ariana și că îl folosea pe post de semn de carte. Era un lanț simplu, argintiu, pe care fusese prins un medalion. Peruggio recunoscu uimit triskellul, din același metal alb-strălucitor ca si lanțul. Brațele celor trei spirale erau înconjurate de un cerc metalic, părând că le protejează. Examină atent obiectul și-l surprinse modul în care fuseseră prelucrate brațele triskellului – nu văzuse niciodată ceva atât de tăios. Noroc cu cercul exterior, altfel ar fi putut răni grav cu cele trei lame subțiri și extrem de ascuțite. Peruggio era inventiv – reuși să-și introducă vârful degetului mic între cercul exterior și unul din brațele triskellului, dar își retrase mâna instantaneu. Pe deget se ivise o picătură argintie. Rămase descumpănit – locul în care se afla era atât de vechi și de prețios că nu voia să-l murdărească, nici măcar cu propriul sânge argintiu. Cum n-avea nici o batistă la îndemână, se hotărî să-și șteargă picătura cu propria cămașă, dar

se pare că nu gândise destul de repede: picătura argintie i se scurgea deja pe deget, aterizând pe o pagină a cărții care se deschisese.

Peruggio înlemni, neîncrezător – sub coperta neagră nu se găsea nimic scris, numai pagini fine, alb-gălbui, dar fără vreo literă sau alt semn. Simți o imensă dezamăgire și vru să pună la loc cartea în ascunzătoare, când sub ochii lui mirați ceva începu să se întâmple: din carte se ridică un abur alb, sub atingerea picăturii de sânge. Aburul se răspândi în încăpere. Acum cartea pe care o ținea în mână era plină de semne din vechea scriere a fiilor luminii.

Peruggio zâmbi. Deci asta era metoda de a proteja textele sacre – nu deveneau vizibile decât impregnate cu sângele unui fiu al luminii – garanția sigură că nici un ochi nechemat nu le va citi vreodată. Răsfoi cartea și rămase surprins de cât de subțiri puteau fi paginile. Era multă informație acolo, extrem de multă. O mulțime de persoane făcuseră notițe pe paginile fine – detectă mai multe stiluri de scriere, chiar dacă toate la fel de elegante. Dar culoarea cernelii varia, la fel și mărimea literelor sau apăsarea mâinii pe hârtie. În mod clar, fiecare Mediator își adăugase în carte propria poveste. Peruggio făcu pur și simplu gestul oricărui cititor lipsit de răbdare în prezența unei cărți bune – caută ultima pagină scrisă și se pregăti s-o citească, deși știa sigur că povestea notată acolo nu avea happy-end. Din carte căzu un bilet împăturit, scris pe o hârtie ca mătasea, care mai păstra urma triskellului. În mod clar obiectul fusese împachetat în hârtia aceea. Părea un simplu ambalaj, dar scrierea ultimului Mediator se continua și pe hârtia care acum tremura în mâna tânărului.

„Răzbună-ți neamul. Aș fi putut să îl scap eu, dar am ales să consult consiliul și, odată ce ei au hotărât să primim această moarte stupida pentru lumea noastră, a trebuit să mă supun. Tradiția noastră a fost respectată – noi nu vărsăm sângele vreunei creaturi conștiente. Dar ce folos? Frații și surorile mele care au pierit au ajuns deja în eternitatea imaterială și vor trăi veșnic de acum în pacea luminoasă hărăzită lor de cel dinaintea timpului. Îmi vei spune că e bine așa. Dar cât de bine poate fi că lumea noastră a fost distrusă, că arta noastră desăvârșită și civilizația noastră înfloritoare nu mai luminează de-acum neamurile aruncate pentru totdeauna în

întuneric? Oare toate acestea nu au nici o valoare, doar pentru că sunt materiale? Nu-ți fie frică să folosești triskellul – ei se tem de el și știu bine de ce o fac. Dar nu uita că triskellul singur nu e de ajuns – numai ura ta poate face să renască în el focul care va nărui lumea cea veche. Nu te speria de ură, nu-ți pleca urechea la vorbele celor care-ți vor spune că astfel te vei pierde pentru totdeauna. Știu că există o cale, am văzut asta pentru tine și te-am văzut în strălucirea și splendoarea gloriei tale. Tu încă ai un viitor în fața ta – mie nu mi-a rămas decât trecutul. Tu încă poți alege. Nu asculta de nimeni, decât numai de inima ta. Nu uita că poți alege o singură dată. Cel Veșnic să te binecuvânteze cu înțelepciune și, dacă crezi că asta te mai poate ajuta acum la ceva, ia cu tine pe drumul vieții și binecuvântarea Mediatorului. Ariana”.

Textul se încăpățâna să rămână acolo, clar și vizibil, la a doua și la a treia citire. În timp ce mintea lui Peruggio începea să-i pătrundă înțelesul, se nășteau și întrebările: cui îi era adresat biletul? Peruggio stabili că numai un fiu al luminii avea acces la el, dar oare pentru a folosi triskellul ca armă trebuia să fii investit cu puterea Mediatorului? Și de ce vorbea Ariana de ură? În lumea fiilor luminii ura nu exista – era ceva în afara legii, citise asta în Cartea Străbunilor. Înțelesese tot de acolo că pedeapsa pentru ură era moartea, deși nu exista funcția de călău în lumea lor și fiii luminii n-ar fi executat niciodată o ființă gânditoare, necum unul de-al lor. Cartea Străbunilor nu vorbea despre cine și cum ar fi dus la îndeplinire o eventuală pedeapsă cu moartea, dar Peruggio ghicea că de fapt în spatele pedepsei se ascundea ceva mult mai rău, pentru că moartea nu avea darul să-i sperie pe cei cu sângele argintiu și nici să-i descurajeze. Hotărî să-și alcătuiască o listă de întrebări al căror răspuns trebuia căutat în Cartea Mediatorului. Începu să răsfoiască grijuliu paginile subțiri și delicate, apoi își dădu seama de un lucru ciudat: de îndată ce mâna îi zăbovea pe o pagină a textului, imagini colorate prindeau viață și i se derulau în fața ochilor. Peruggio înțelese magia puternică transmisă de carte – după milenii de când ultimele însemnări ale Arianei fuseseră scrise, el tot mai putea vedea prin ochii ei lucrurile pe care ea le notase. Peruggio deveni extrem de curios. O văzuse pe Ariana în mințile entităților de la Roswell – o imagine începătoșată și de proastă calitate, ca cea provenind de la un

receptor TV vechi și uzat. Oare cine fusese Ariana de fapt? Ar fi vrut să o vadă prin ochii ei – fiicele luminii erau cochete și foloseau oglinda asemenea pământenelor? Găsi în carte locul unde forma literelor se schimbase pentru ultima oară – locul din care Ariana preluase scrierea Cărții Mediatorului. Își puse o mână pe pagina scrisă, se așează comod pe covorul albastru și citi, lăsând imaginile să i se deruleze în minte.

„Astăzi s-a întâmplat! Nu pot descrie cum a fost și nici nu știu dacă am voie să relatez despre asta, deși e lucrul care-mi va marca existența de acum și până la moartea mea – și probabil mult după aceea. Știam desigur că cei din Antares au venit să ne ceară ajutorul, că era un război civil în curs acolo, de zeci de generații. Mama spusese „Bieții de ei”, iar soțul meu a participat la negocierile dintre tabere, ca membru al consiliului. Așa că eram informată. Ne-am adunat pentru treburile obștii – mi-am sărutat băieții și fetița și i-am lăsat în grija mamei, apoi am plecat la adunare. Mi-era inima grea – parcă voiam să merg și parcă totuși nu. Dar familia noastră e nobilă și veche și știam că glasul ei trebuie să se audă în sfatul înțelepților. Mi s-a spus asta de când eram mică, apoi când am primit clepsidrele – moștenirea și simbolul casei mele – și apoi când înțelepții obștii au binecuvântat unirea mea cu bărbatul pe care l-am iubit din copilărie”. În fața ochilor lui Peruggio apărură doi tineri, extrem de frumoși, dându-și mâinile. Fata era Ariana, cu câțiva ani mai tânără decât în amintirea de la Roswell, cu ochii strălucind de fericire și părul de aur împletit într-un coc plin de flori albastre. Rochia ei era din dantelă de culoarea cerului, simplă și sobră, presărată cu flori vii. Ariana era roșie în obraji și roșea și mai tare la fiecare privire pe care i-o arunca bărbatul de lângă ea. Acesta avea părul ca ambra, auriu-roșcat, ochii verzi ca iarba, hipnotici, și era o frumusețe care te lăsa fără grai. Ca și ochii Arianei, și ai lui erau foarte mari și migdalați. Își aruncau ocheade furișe – se vedea că se topeau unul după celălalt. Ceea ce-i trezi interesul lui Peruggio nu era scena nunții Arianei – minunată, desigur, ca o poveste din alte vremuri, dintr-o lume mai bună – ci bijuteriile pe care le purta. Evident că la un eveniment de o asemenea importanță mireasa trebuia să se gătească cu însemnele casei sale, iar Ariana avea pe deget și la gât clepsidrele pe care acum le purta Peruggio. În mintea

lui, părul blond și ochii negri ai Arianei fură înlocuiți de părul arămiu și ochii ca marea ai Serafinei, iar el se văzu în locul mirelui cu ochii verzi. Pentru o clipă fericirea îi inundă toată ființa, apoi gândurile îl aduseră la realitate: dacă trebuia să răzbune lumea lor și apoi să moară pentru asta, cel mai bine era ca nunta aceea să nu aibă loc. Hotărî, cu sufletul plin de durere, să-i ascundă Serafinei ceea ce aflase, cel puțin până nu va parcurge cu atenție toată Cartea Mediatorului și nu-i va deslușI toate înțelesurile. Dar era ferm convins că între el și ultimul Mediator era o legătură de rudenie – nu se îndoia că sângele Arianei curgea, peste milenii, și în venele lui.

Imaginea reveni la Ariana plecând la sfatul înțelepților obștii. În drumul ei, Peruggio admiră un oraș superb din marmură albă, plin de flori multicolore și de ființe ireal de frumoase.

„În calea mea, fiii luminii murmurau” continuă Ariana. „O femeie vorbea despre război – m-a întors pe dos – apoi am auzit un bărbat spunând că ar fi cazul să apară un nou Mediator și să rezolve lucrurile. Când am intrat în clădire am simțit o greutate în minte. Mi-am activat toate protecțiile, deși mă miram – eram acasă, între prieteni, cine ar fi dorit să-mi cerceteze mintea cu atâta insistență? Și totuși ființa aceea nu-mi voia răul, atâta doar că mă speria. Spre deosebire de creierele tuturor celor pe care i-am citit vreodată, indiferent dacă erau fii ai luminii sau altceva, și care aveau o minte finită, ceea ce mă cerceta pe mine era infinit, iar vastitatea aceea nu putea decât să mă sperie. Nu avea început sau sfârșit, nu se găsea într-un loc ci peste tot, nu poruncea și totuși nu te puteai împotrivi. Toată înțelepciunea ființelor vii, din toate lumile locuite, era acolo. A simțit probabil că mă tem, pentru că m-a liniștit pe dată. Stăteam în holul inundat de lumină și priveam cum flăcări albastre mi se preling pe piele, flăcări pe care, ciudat, nu le creasem eu. Nu mă puteam mișca – lumina orbitoare care mă scălda mă ținea înghețată locului. Vedeam cu coada ochilor lumea ieșind din sală și venind spre mine - soțul meu și ceilalți din consiliu erau acolo, muți și împietriți de mirare, privindu-mă cum mă topesc în focul acela care nu-mi dădea nici o senzație de durere. Tot ce mă durea era capul, creierul meu parcă se pregătea să explodeze. Apoi mi-am dat seama că pot citi mințile celor din jur, indiferent dacă își activaseră scuturile de protecție sau nu. Și nu numai ale lor, ci ale tuturor strămoșilor lor,

până în noaptea timpului din care a răsărit lumea noastră. Sentimentele lor, pe care le știusem și înainte, de data asta le simțeam în mine, parcă mă dizolvasem în fiecare dintre ei și toate trăirile lor deveniseră ale mele. Lumina s-a materializat într-o siluetă albă - am știut că venea de dincolo de granițele lumii noastre și mă întrebam dacă și ceilalți o pot vedea. Un bărbat bătrân și înțelept, cu părul alb și chipul liniștit, veni spre mine. Spre norocul meu am învățat serios istoria noastră și l-am recunoscut – ultimul Mediator se afla în fața mea, deși murise cu șapte generații în urmă. Ținea în mână eșarfa albastră, semnul celui ales – o priveam și nu-mi venea a crede. Pânza aceea subțire fusese țesută de prima femeie din neamul nostru iar culoarea și modelele au ajuns acolo prin magie – oricine cunoaște vechea poveste. Dar până acum credeam și eu, ca și ceilalți, că e o superstiție, o istorie pe care bunicii noștri o spun ca să ne arate în ce fel de lume trebuie să trăim. Și acum eșarfa era în mâinile mele – bărbatul mi-o dăduse, după care a dispărut. Șocul era prea puternic - țineam în mână cel mai sacru dintre obiectele noastre, și totodată știam că el nu este material – că nu există de fapt, dar că va fi acolo milenii după moartea mea, iar eu îl voi dărui într-o zi altcuiva, aceluia sau aceleia care va veni după mine. Și mai știam că trebuie doar să-mi pun eșarfa pe umeri ca să pot intra în lumea în care cei vii n-au acces, și să mă întorc de acolo nevătămată. Lumina s-a retras, iar cei din consiliu și-au plecat capetele, deși mulți erau mai vârstnici și mai demni de respect decât mine. Delegația celor din Antares, care venise ca să ne ceară sfatul, căzu cu fruntea la pământ pe lespezile albe de piatră. Le-am făcut semn să se ridice și să mă privească, dar soțul meu m-a oprit. „Nimeni, dacă nu e fiu sau fiică a luminii, nu poate privi în ochii Mediatorului, pentru că Cel Veșnic vede prin ei”. Am închis ochii și m-am cutremurat. Profeția străbunicii mele se adeverise – eu urma să devin Mediatorul”.

Peruggio rămase împietrit. Ariana – strămoașa lui – fusese ultimul Mediator! Răsfoi cartea și o deschise la primele pagini. Probabil între însemnările acelea și scrisul elegant al Arianei trecuseră sute, dacă nu mii de milenii, socotite în timp uman. Citi prima însemnare:

„Noi nu suntem aici de la începutul timpului, deși așa ne place să credem. Lumea noastră a fost mai întâi foc, apă, gaz și nici unul din aceste elemente nu avea gânduri proprii și nu putea mulțumi Celui Veșnic pentru că le crease și le făcuse atât de minunate. Cu timpul, aceste elemente au zămislit viața, care era din ce în ce mai complicată – dar nici viața aceasta nu avea gândurile ei, ci toată grija îi era să trăiască pur și simplu. Vechile povești vorbesc despre triburi războinice care se dușmăneau între ele, până când o strămoașă de-a mea cu clanul ei a plecat dintre făpturile acelea, pentru că nu putea accepta să ucidă, s-a refugiat în munți și a început să se hrănească cu plante. Ea a descoperit că lumina e la fel de bună ca orice altă hrană. Încet-încet, urmașii ei au învățat să vorbească, să trăiască în pace unii cu alții și în pustiul dintre munți să-și ridice orașe înfloritoare. Dar cei rămași la câmpie au aflat și au venit să pună stăpânire pe pământurile noastre. Atunci bunica mea a înălțat ochii spre cer și a cerut un sfat: nu voia să lupte și să ucidă, dar nici nu voia să fie dusă în robie. Cerul s-a deschis și Cel Veșnic ne-a trimis în dar focul magic, pe care să-l putem folosi cum vrem, iar sângele nostru a devenit argintiu. Triburile de la câmpie au abandonat încercarea de a ne lua pământurile – parcă poți lupta împotriva focului veșnic? Bunica era tânără atunci, dar era deja înțeleaptă. Poporul dintre munți a ales-o să-i fie conducător, dar ea avea un necaz – doi bărbați o doreau la fel de mult și erau gata să se ia la bătaie pentru ea, dar ei nu-i păsa decât de binele poporului ei și nu știa pe care din ei să-l accepte. Înainte vreme, unul din cei doi și-ar fi ucis rivalul pentru o femeie, dar bunica a făcut Legea – luptele nu mai erau permise. Sângele nostru argintiu ne-a făcut artiști, dar nu războinici. Așa că bunica i-a chemat pe cei doi, le-a arătat cerul nostru neasemuit de albastru și le-a zis :

„-Nimic nu este mai minunat decât cerul, care ne-a fost dăruit de Cel Veșnic. Până mâine la răsărit va trebui să oglindiți culoarea aceasta într-un lucru la vederea căruia fiecare dintre ai noștri să tresară și să se minuneze. Trebuie să fie atât de frumos, încât să transmită toată liniștea și bucuria noastră – cei veniți cu gânduri rele să-și uite gândurile când privesc lucrul acela. Iar eu voi fi a aceluia care va duce mai bine la bun sfârșit această ispravă – obștea să vă judece.”

Unul dintre bărbați a cerut bunicii eșarfa ei albă și a plecat, celălalt s-a apucat să prepare vopsele. A doua zi obștea s-a întrunit și a rămas uimită – cel cu vopselele pictase pe un zid al orașului cerul și casele, ființele vii și pietrele, fiecare lucrușor din orașul acela. Nimeni nu mai văzuse ceva asemănător și fiii luminii clătinau uluiți din cap – era cel mai frumos lucru pe care-l văzuseră vreodată.

Al doilea bărbat a privit și el minunea aceea și a vorbit bunicii mele și celor adunați în jurul ei.

„-Cu adevărat desăvârșită e pictura aceasta și culoarea e întocmai cerului nostru într-o zi senină. Numai că cerul e viu și culoarea i se schimbă mereu – acum e senin și albastru, acum e supărat și rostogolește nori cenușii, amenințători. Nici o făptură muritoare nu este destul de îndemânatică să reflecte opera desăvârșită a Celui Veșnic. Eu nici n-am încercat să fac aceasta - am lăsat cerul să se oglindească în apă căci nu sunt vrednic să egalez creația celui de dinaintea timpului”.

„Bine lucrat”, gândi Peruggio. „Nici eu n-aș fi făcut altceva decât un iaz”.

„-Te dai bătut așadar și te declari învins? întrebă primul dintre concurenți.”

„-Nicidecum. Îi rog pe fiii luminii să iasă cu mine pe terasă și să judece singuri dacă le place sau nu lucrul mâinilor mele”.

„Sfatul obștii se aduna de obicei în cea mai mare și mai frumoasă dintre casele orașului”, citi Peruggio. „O alee din piatră albă, lucioasă, ducea până acolo, iar în spatele casei se întindeau terase și grădini cu plante. Se duseră cu toții în locul acela și amuțiră. Cel de-al doilea concurent, acolo unde cu o zi înainte nu fusese decât piatră, crease într-o singură noapte un lac desăvârșit, care oglindea în apa lui cerul. Așa cum se schimbau nuanțele cerului, tot așa se modificau culorile apei în care acesta se reflecta. Fiii și fiicele luminii se minunară și găsiră că locul acesta e chiar mai frumos decât pictura de pe zidul cetății – lacul le plăcu pentru că nu era de o perfecțiune imobilă, ci se schimba cu fiecare adiere de vânt, asemenea cerului, și era viu și părea să respire”.

„-Dar unde este eșarfa mea? întrebă atunci bunica”.

„Bărbatul o privi serios și răspunse”.

„-Știu că ții foarte mult la eșarfa aceea, că e în casa ta de multă vreme și că strămoașele tale au țesut-o. Dar astă-noapte, când i-am cerut Celui Veșnic puterea să sap locul acesta până în zori, a trebuit să-mi adun bine gândurile ca voința mea să răzbată dincolo de stele. Ce anume m-ar fi făcut atât de puternic, dacă nu amintirea ta și ideea că pot să-ți îndeplinesc o dorință ție, tu care ești lumina existenței mele? Cel Veșnic mi-a spus să pun eșarfa ta pe pământul săpat, apoi din pământ a izbucnit un izvor și a umplut lacul. Eșarfa ta e și acum acolo, pe fundul lacului, și numai tu o poți scoate din apă”.

„Bunica a privit luciul de apă – nu era adânc, nici prea întins, așa că nu părea lucru greu să-și găsească eșarfa pe fundul apei, decât numai dacă lacul era fermecat. S-a aplecat și a ridicat o bucată de pânză udă – numai că aceasta nu mai era albă, așa cum fusese cu o seară înainte, ci albastră ca cerul și ca reflectarea lui în lac. Și nu numai atât, bucata de pânză era și vie, căci culoarea i se schimba aidoma culorii cerului. Pe suprafața ei întinsă treceau nori și păsări, iar bunica s-a bucurat de ceea ce primise, căci eșarfă ca aceea nu mai avea nimeni. Bunica a privit în ochii bărbatului și a simțit că-și dăruiește inima pentru totdeauna. Dar nu ea trebuia să aleagă, ci obștea. Nu putea încălca regulile pe care tot ea le stabilise. Cu sufletul parcă strâns în clești, a așteptat ca obștea să-și spună cuvântul – iar ei au ales lacul ca fiind mai frumos și bunica a putut să-și îmbrățișeze alesul. Atunci o lumină puternică s-a coborât din cer și flăcări albastre au început să danseze în jurul ei. Toți cei care erau acolo au auzit vocea, deși nimeni nu scotea o vorbă – părea un foșnet al vântului, dar cuvintele erau clare pentru oricine”.

„-Ai fost înțeleaptă, femeie, că n-ai lăsat să se verse sânge pentru mâna ta. De acum aceasta vă va fi legea – dacă vreodată doi din neamul vostru vor trebui să se înfrunte, nu o vor face cu armele, ci cu arta și priceperea lor. Iar pe tine te numesc Mediator și titlul acesta să însemne persoana înțeleaptă care stinge războaiele. Mediatorul va veghea asupra lumii voastre, căci voi nu aveți nevoie de stăpâni sau de conducători – inima voastră cinstită va găsi de fiecare dată drumul către lumină. Semnul Mediatorului va fi pânza aceasta în culoarea cerului – ea nu se va rupe niciodată și o veți trece de la o generație la alta atât timp cât lumea va dăinui și stelele vor mai licări pe boltă”.

Peruggio surâse. O asociație stranie de idei îi aduse în minte „Himera Digitală” fotoclubul institutului. Poate asta explica de ce-i plăcea atât de mult să-și măsoare priceperea în concursurile de fotografie, deși altfel niciodată nu s-ar fi gândit să se întreacă cu cineva pentru ceva…De la institut la Serafina, gândul îi fugi într-o clipă. Puse cu grijă triskellul înapoi în hârtia lui, apoi îl ascunse între paginile Cărții Mediatorului. Tocmai la timp, pentru că sala uriașă i se topi din fața ochilor într-un vârtej de lumină, își simți picioarele părăsind podeaua și avu senzația clară de plutire. Serafina deschisese pesemne capacul cutiei. Văzu caseta de sus, tot mai mică și mai mică pe măsură ce se înălța spre un tavan prevăzut cu o lustră de cristal, apoi, brusc, își simți corpul material aterizând în picioare, chiar în fața Serafinei.

Cap. 28 O inimă veselă

-Sper că n-a fost prea rău pentru tine să stai în cutiuța aceea până când eu i-am amețit pe ziariști, zise fata zâmbind. Cred că a fost cel mai lung interviu pe care l-am dat vreodată, dar măcar am scăpat de ei pentru o vreme, nu?

Peruggio îi zâmbi. Naivă fără leac, dacă credea că putea să astâmpere hienele alea numai cu atâta lucru!

Se pregătea să închidă geamul de cristal al bibliotecii, peste colecția de cărți vechi, dar mâna lui Peruggio o opri. Luă cu grijă caseta de pe raft și-i răsturnă conținutul pe masă. O carte cu coperte de mătase neagră căzu din casetă, alături de un obiect învelit într-o hârtie subțire, mătăsoasă. Serafina făcu ochii cât cepele.

-De unde ai astea? Parcă după ce ai scos bijuteriile de familie, caseta rămăsese goală.

-Părea goală, precizează Peruggio. De fapt astea erau bine ascunse, cutia avea un perete dublu.

Serafina clipi uluită. Greu de crezut, din moment ce cartea umplea toată caseta – nu era ceva de scăpat din vedere așa ușor.

-E magie, lămuri Peruggio. Cartea e vie – când am găsit-o nu era nimic scris în ea și acum privește!

Serafina răsfoi paginile subțiri.

-E un jurnal, desigur. Ținut de mai multe persoane, pentru că scrisul diferă. Sau un soi de caiet de impresii, în care fiecare nota câte ceva? Și ce-i asta?

Desfăcu pachetul înfășurat în hârtie și scoase triskellul.

-Ai grijă să nu te tai, e foarte ascuțit, o preveni Peruggio. Eu tocmai am reușit să o fac.

Ochii Serafinei se ridicară uimiți spre el.

-Dacă sunt obiecte magice, eu sigur nu le pot pricepe rostul, pentru că nu sunt decât o făptură umană. Dacă au o semnificație deosebită pentru tine, tu probabil ai înțeles-o deja.

Peruggio îi puse cu grijă triskellul în palmă. Mângâia cu degetele lui fine conturul cercului exterior care unea cele trei brațe spiralate și o privi în ochi cu seriozitate.

-Mai știi cum începe Biblia, ce a fost la început și cum au luat ființă toate lucrurile?

Serafina nu era religioasă, dar era cultă. Putea s-o întrebe și de Coran sau de Talmud, ar fi putut cita cu aceeași siguranță.

-„La început a fost cuvântul. Cuvântul Domnului...”

-Stop! Ai spus destul, esențialul e în prima propoziție. Ce crezi că era cuvântul acesta?

-Expresia voinței.

-Și voința? Materială sau imaterială?

-Imaterială!

-Corect. Deci am stabilit că materia a fost creată din imaterial, ulterior acesteia, în mod voit. Și am mai ajuns la concluzia, cel puțin noi, care cunoaștem cum stau lucrurile, că materia este călăuzită de legi pe care le studiază științele – chimia (pe primul loc, doar suntem ingineri chimiști, nu?), fizica, biologia. În timp ce lumea imaterială este călăuzită de magie.

Serafina clipi. Curiozitatea ei atinsese cote maxime Peruggio continuă privind-o în ochi.

-Deci materia, care a fost creată inițial prin magie, poate fi distrusă în același fel. Triskellul breton e o amintire a unui obiect magic străvechi, extrem de puternic. Ceea ce ții acum în palmă e

originalul – lucrul de care se tem „ceilalți zei” mai presus de orice. Fiind o civilizație cu totul materială, tot ce vine din afara materiei îi sperie. Ei știu că magia e un lucru puternic și mai știu că îi poate distruge. Ariana a murit ca om, pe Pământ, dar a reușit să aducă aici din lumea ei două obiecte magice deosebit de puternice – triskellul și Cartea Mediatorului.

Serafina nu părea mirată. Intuiția îi spusese ce anume era cartea aceea neagră, de îndată ce o văzuse. Peruggio vorbi liniștit.

-Cartea Mediatorului conține informații complementare Cărții Străbunilor – informații mai adânci și mai întunecate, care nu era bine să ajungă pe mâna oricui. Cartea Străbunilor se studia la școlile fiilor luminii, în timp ce Cartea Mediatorului era secretă.

-Magie neagră? întrebă Serafina.

-Da, cred că e ceva ce oamenii ar numi magie neagră. Ea vorbește despre o armă neasemuit de puternică – triskellul. Privește! Îi luă micul obiect din palmă și strânse cercul exterior – cu un declic acesta se desfăcu, dând drumul triskellului propriu-zis, format din cele trei spirale răsucite, unite la mijloc.

-Atunci când cercul înconjura cele trei lame tăioase, pentru fiii luminii era un semn de pace. Oricine putea să-l poarte astfel. Scoaterea cercului exterior era un semn de război. Cine și-ar fi permis așa ceva risca, în lumea lor, o execuție imediată. Funcționează ca un bumerang – îl arunci, își găsește ținta, ucide instantaneu și apoi se întoarce la cel care l-a lansat.

Serafina deveni neîncrezătoare.

-Bun, de acord, îți poate tăia un deget fără dificultate. Numai că lamele sunt extrem de scurte. Mi se pare prea mic să fie cu adevărat periculos.

-Aici intervine magia. Mai știi ce reprezintă cele trei brațe?

-Apa, aerul, focul, enunță Serafina pe nerăsuflate.

-Adevărat, cele trei elemente primordiale care au zămislit viața. Triskellul, lansat cu incantația potrivită, va rupe echilibrul celor trei elemente și va distruge instantaneu lucrul pe care-l va atinge, indiferent dacă acesta e o persoană, o stea sau o galaxie – tot ce este material.

Serafina se cutremură.

-Și Cartea Mediatorului...

-Da, cartea conține incantația!

-Dacă fiii luminii aveau așa ceva la dispoziție, nu înțeleg cum de „ceilalți zei” au putut câștiga războiul! Nu trebuiau decât să folosească o armă atât de puternică și și-ar fi distrus inamicul pentru totdeauna..

-„La început a fost cuvântul” recită Peruggio. Viața a luat naștere prin voință și tot așa va dispare. Iar voința de a face rău se numește ură și fiii luminii au scos-o în afara legii. Ca triskellul să nimicească, incantația trebuia rostită cu o ură năprasnică. Iată ce n-au acceptat să facă strămoșii mei. Iată ce a considerat Ariana a fi o greșeală, pe care îi cere găsitorului triskellului s-o repare.

-Și ce pățește cel care-i va îndeplini dorința?

Întrebarea pluti momente lungi în aer. Într-un târziu primi și răspunsul. Peruggio vorbi cu durere în voce:

-Se pune în afara legii. Devine damnat în toate lumile posibile, printre cei vii și printre cei morți deopotrivă. Va muri pentru totdeauna – sufletul îi va fi distrus laolaltă cu trupul, ca atâta mârșăvie să nu se poată reîncarna niciodată într-o altă făptură conștientă, iar numele său va fi uitat. Cartea spune „va fi dat tribut neantului, iar întunericul veșnic îl va învălui până la capătul timpului”.

-Frumos! Și dacă, să spunem, ura e justificată? Dacă cel care lansează triskellul își apără neamul sau răzbună niște atrocități săvârșite cu mult timp înainte? Tot asta pățește?

-Cartea Mediatorului nu face nici o deosebire, răspunse Peruggio. Ura e ură, indiferent de ceea ce a provocat-o. Iar răzbunarea e plăcerea zeilor, ființele muritoare sunt prea slabe să aibă parte de ea.

-Dar Ariana cerea răzbunare, murmură Serafina. Cerea răzbunare atât timp cât încă era o fiică a luminii, presupus perfectă, pentru că altfel n-ar fi putut arunca magia de protecție asupra cărții și n-ar fi putut s-o ascundă. Deci o ființă perfectă și care nu cunoaște răul cere ură și răzbunare și implicit unei alte ființe să moară pentru totdeauna. Dar e nedrept, nu ți se pare?

-Cine a vorbit aici de dreptate?

Întrebarea lui Peruggio rămase fără răspuns. Se auzi numai pumnul Serafinei izbind în masă și zgomotul sec al sticlei care acoperea tăblia mesei, spărgându-se.

-De ce te agiți așa? Poate că nu se referă la mine! Ariana nu mi-a scris mie, personal, să fac asta!

-Uiți atenționarea celui din Sirius. Cât timp a rămas, după estimarea lui, până când Pământul va fi invadat din spațiu?

-Patru luni, cu aproximație, mărturisi Peruggio Crezi că am uitat și nu număr zilele?

-În cazul ăsta Ariana mi se adresează mie și eu voi folosi triskellul, zise încetișor Serafina. În lumea noastră, a oamenilor, asta se numește legitimă apărare și beneficiază de circumstanțe atenuante. Iar ceea ce se petrece pa Pământ intră sub incidența legilor noastre omenești, dacă nu știai asta!

Peruggio închise cercul de protecție peste lamele ascuțite ale triskellului.

-Nu uita că rostirea incantației cere puteri magice, iar eu sunt un fiu al luminii. Am mai multe șanse decât tine.

-Da, dar cere și ură. Iar cineva încearcă să mi te ia pentru totdeauna. Să îndrăznească!

Ochii Serafinei deveniseră, din albaștri-turcoaz, de un gri închis aproape negru. Mediator sau nu, Ariana ar fi avut probleme cu ea în clipa aceea. Serafina era gata să sfâșie cu mâinile goale și Peruggio simți aerul încărcându-se cu electricitate. Era de rău!

-Lasă asta acum, mai avem timp! E momentul să ne gândim la sărbătoarea Crăciunului, n-a mai rămas decât o lună până atunci.

-Vreau la bunica, făcu Serafina hotărâtă. După modul în care o spusese, era bine să nu-i stai în cale.

Crăciunul acela se dovedi mizerabil. Ploua într-una, de nu se putea ieși din casă. Unde erau nămeții de altădată, unde omul de zăpadă, unde râsetele lor vesele în timp ce împodobeau bradul uriaș din curte? De astă dată bradul nu primi decât o ghirlandă subțire de becuri multicolore, pe care Serafina le agăță în pom dârdâind sub impermeabil, udă leoarcă. Peruggio nu putuse veni cu ea – ratase avionul pur și simplu. Pe când se pregăteau să plece la aeroport sunase telefonul și Peruggio se lansase într-o convorbire deosebit de animată.

„Voi veni mâine”, îi transmisese mental, dar „mâine” trecuse, ba chiar și „poimâine” și între timp aeroporturile se închiseseră. Frigul venise brusc după vremea ploioasă, paralizând toată Europa cu un strat gros de polei. Bineînțeles, Peruggio putea să se dematerializeze și să apară instantaneu în alt loc, numai că energia necesară acestui proces îl secătuia de vlagă, așa că nu se deplasa astfel decât pe distanțe scurte. Iar acum, între ei erau două mii de kilometri de gheață, imposibil de străbătut cu avionul sau cu mașina.

Senzația Serafinei era ciudată – fără el casa era prea goală, pe de altă parte era prea plină. Prea plină, pentru că ajunseseră din vreme tatăl și mama ei, niște mătuși ale mamei, o verișoară cu două prietene și fratele uneia dintre ele, iar nea Petre, tractoristul, le stătea pe cap neinvitat toată ziua, cu glumele lui deocheate. Serafina îl urmărise câteva zile, ferm convinsă că omul descoperise drumul spre beciul în care bunica păstra vinurile de soi, dar nu-l putea acuza cu nimic. Nea Petre avea în buzunarul interior al vestei de piele, numai petece cusute unul peste altul, un soi de recipient metalic plat din care, ori de câte ori trăgea o dușcă pe neobservate, se răspândea un miros îngrozitor de țuică proastă. Venise cu propriile provizii și nici măcar nu putea fi acuzat că băutura gazdelor era lipiciul care-l ținea locului, provocând evidenta neplăcere a celor din jur.

Serafina ar fi vrut să rămână singură cu bunica, să-i povestească despre ea și Peruggio. Simțea nevoia să se destăinuiască cuiva – prea se adunaseră multe lucruri ciudate care toate o obligau să tacă. Iar dintre ceilalți oaspeți ai casei nimeni nu părea genul dispus s-o asculte sau s-o creadă. Liota de mătuși n-avea pe cap decât grija bucatelor pentru masa de sărbători (cine le-o fi poftit și pe astea? Dumitreștii mâncau foarte cumpătat, chiar și de Crăciun), iar cu verișoara nu se împăcase niciodată. Serafina se referea la ea ca fiind „ușor diferită, cu preocupări de alt gen”, iar Peruggio – iarăși Peruggio, își aminti Serafina cu un zâmbet – o etichetase drept o găină proastă, incapabilă să citească altceva decât tabloide de doi bani. Serafina vorbea rar cu verișoara și prietenele ei, pentru că pe ea n-o interesau deloc viețile starletelor, bârfele sau modalitățile de a agăța bărbați. A propos de bărbați, tânărul care o însoțea pe una din prietenele verișoarei se arătă

interesat de Serafina, dar aceasta îl încuie cu câteva întrebări bine țintite și, auzind răspunsurile, se lămuri repede că avea în fața ochilor un soi de Bogdan care scăpase de coșuri, dar la fel de încrezut, de prost și de impertinent. În plus, Serafina se îmbrăcase ca pentru ai casei, asta însemnând fustă scurtă, iar nenorocitul nu găsi altă metodă mai bună de a-și atrage atenția fetei, decât ciupind-o de pulpe.. Din ziua aceea Serafina se îmbrăcă într-o fustă neagră absolut lipsită de stil, lungă până la glezne, pe care o găsise în dulapul bunicii, și înlocui tricourile care i se mulau frumos pe bustul zvelt cu vechile cămăși decolorate și peticite ale răposatului ei bunic, evident prea mari și lăbărțate. Tânărul se împodobea sistematic cu un fular de mătase, chiar și în casa generos încălzită, și trebuia să închizi ochii ca să nu bagi de seamă urmele vinețiii ale degetelor Serafinei pe gâtul lui.

Mama Serafinei, Maria, își petrecea toată ziulica citind referate științifice, la masa din sufragerie, iar bietul Iustin rămăsese calul de bătaie care trebuia să parcurgă zilnic cei doisprezece kilometri (dus-întors 24 !) până în sat, pentru că gospodinele mereu aveau nevoie de ceva. Acum tocmai se terminase nuca pentru cozonac, iar Dumitrescu, spășit, își punea deja bocancii și impermeabilul.

-Cobor în sat cu tine, spuse repede Serafina, aruncând bunicii o ocheadă. Dar aceasta n-o remarcă – era prea ocupată în bucătărie.

Ieșiră tăcuți în ploaia mocănească, amestecată cu lapoviță, și luară poteca în jos spre sat. Casa dispăru între copaci când o tăiară prin pădure. Dumitrescu privi în jur – nemișcarea naturii, încremenită în somnul iernii, era deplină, numai picăturile de apă răpăiau pe covorul de frunze moarte. Își drese glasul și o privi pe Serafina.

-Să înțeleg că ai reușit să evadezi de acasă…

-Prefer frigul și ploaia!

-Și eu! Ne potrivim, doar suntem rude.

Râseră amândoi.

-Deci, ce-i cu tot nemoșagul mamei pe-aici? Nu sunt obișnuită să le văd în casa bunicii.

-Maria le adoră, observă Iustin în treacăt, făcând cu ochiul. Ca și tu pe Raoul, deși n-ar fi trebuit să încerci să-l sugrumi în casă, că după aia tot eu trebuia să-mi bat capul să scap de cadavru.

Râseră iar. Raoul! Ce nume franțuzesc elegant pentru o pălugă lipsită de maniere! Dumitrescu continuă:

-Uite ce-i, eu m-am însurat cu Maria și nu cu mătușile ei, așa că le ignor atât cât pot s-o fac. Ar fi și pentru tine soluția ideală. Cred că nu te-ar deranja prea tare să faci asta, având în vedere că și cu Lucrezia, care e ultra-protectoare, te descurci foarte bine.

Serafina oftă din greu.

-Eu zic Lucrezia și tu te gândești la fiul ei, nu? Îmi pare rău că nu sunteți împreună de sărbători.

-Și mie, tată, dar dacă tot n-a putut prinde avionul, i-am spus să nu mai vină. Nu cred că atmosfera ar fi propice pentru el în casa asta.

-Păi, fetițo, n-o să mai vezi atâta lume pe aici mult timp de-acum înainte. Mama a vrut să dea o ultimă petrecere de Crăciun atât timp cât ea e proprietarul casei și a acceptat să vină până și rudele noră-sii, ceea ce chiar e de apreciat.

Serafina rămase cu gura căscată.

-Cum adică, ultima petrecere? Ce vrea să zică asta?

Deveni dintr-o dată tristă. Casa vacanțelor ei minunate – urma să se despartă de ea? Sau de bunica? Pădurea deveni parcă și mai mohorâtă, sub picăturile ca niște lacrimi ale ploii reci de iarnă.

-Nu e ce crezi, făcu Dumitrescu zâmbind. Unele lucruri pot fi și bune, nu numai rele. Mama stă foarte mult singură în casa aia mare, cu toate că de sărbători noi venim mereu la ea. Îi e greu însă cu curtea imensă, vara plină de iarbă și iarna de zăpadă și vrea o locuință confortabilă la oraș, între oameni.

-Spune așa, tată, și nu mă mai fierbe! Am o grămadă de bani câștigați la institut și cum nu mă tentează o vilă în Napoli, i-aș putea cumpăra bunicii un apartament frumos în Reșița sau chiar în Timișoara și să-l aranjez mai ceva ca în reviste.

-Păi, ea ar prefera Timișoara. Știi, apropierea aeroportului a fost argumentul decisiv. Oricum, vara și de sărbători va veni tot aici, camera ei va rămâne neschimbată.

-Deci nu vinde casa, suspină Serafina ușurată. Mi-ar fi părut foarte rău!

-Nu, nici vorbă. O dăruiește doar.

-Păi, tată, ar fi cazul să te felicit. Singurul ei copil ești tu, așa că…

-Așa că tragi concluzii pripite. Casa nu va fi a mea.

Serafina rămase descumpănită.

-Doar n-o să le mute aici pe mătușile mamei!

Dumitrescu râse.

-Hai, fetițo, ai dreptul la trei încercări. Două le-ai ratat mizerabil, joacă-ți măcar ultima șansă inteligent.

-Nu știu…categoric n-am idee. Casa e așa de izolată în vârful dealului, încât nu pot presupune că bunica are vrea prietenă bună prin sat, căreia să i-o lase.

-Trei prostii, draga mea. N-ai ghicit. Noul proprietar al casei vei fi tu!

Serafina încremeni.

-Nu-mi spune acum că ai locuință de serviciu la institut. Îți trebuie un loc al tău, unde să-ți poți petrece timpul liber, unde să te poți relaxa și unde…bine, atât ajunge!

-Unde…? Hai, tată, nu fii rău, spune-mi tot!

-Vrei să mă omoare bunica ta? În fine, n-am spus-o eu, tu m-ai forțat să spun. A zis ceva de genul „unde să poată face o nuntă mare într-o bună zi, să danseze până în zori și să nu vină vecinii să reclame că e muzica prea tare”.

Chipul fetei se înnegură.

-De asta era Raoul aici? Careva și-a pus în cap să mă mărite cu maimuțoiul ăla? Se înroși, iar ochii începură să-i arunce fulgere.

-Potolește-te, fata tatii. Raoul n-ar fi trebuit să vină, e doar o coincidență nefericită. Bunica ta nu s-a gândit niciodată la altcineva decât la băiatul pe care îl iubești.

-Peruggio, murmură Serafina. Da, tată, dar știi că el e …altfel.

-Știu, și bunica ta știe și ea. Dar e încredințată că vă așteaptă ani lungi și fericiți împreună. N-a vrut să mi se confeseze de unde știe asta, atât că ea nu s-a înșelat niciodată. O fi magie, pur și simplu.

Serafina se forță să zâmbească. Buzele i se ridicară într-un surâs, dar ochii îi erau triști, extrem de triști. Gândul îi zbura adesea la cartea Mediatorului, la arma aceea de temut care acum atârna pe un lănțișor la gâtul lui Peruggio și la pedeapsa care-l aștepta pe cel

ce va alege ura. Iar Peruggio hotărâse - nimic nu-l putea face să renunțe la luptă, nici măcar șantajul sentimental al Serafinei.

-Adică un ordin venit din partea Arianei și destinat nu se știe cui e mai important decât viața noastră comună care ne-ar putea aștepta de acum înainte?

Peruggio îi răspunsese extrem de grav:

-Știi bine că nu va exista pentru noi nici un fel de viitor dacă nu acționez. „Ceilalți zei” nu vin să negocieze, ci să extermine. Măcar Pământul va apuca ziua de mâine, chiar dacă eu nu voi mai avea parte de ea.

Serafina plânsese amar, evident în singurătate. Nu trebuia să-l facă să sufere cu lacrimile ei, îi ajungeau propria ei suferință și propriile îndoieli. În relația dintre ei, în ultimul timp, rar se mai strecura vreun zâmbet sau vreo glumă. Se țineau doar în brațe, tăcuți, cu ochii triști, știind că se bucurau de ultimele zile împreună. Iar timpul curgea pe lângă ei, implacabil, perfid și dușmănos.

Serafina știa că persoana care-i reținuse prietenul la Napoli era John Smith, Peruggio îi transmisese asta. Soneria telefonului avea un ton strident și neplăcut – nimic bun nu putea veni de acolo. Iar faptul că John își petrecea Crăciunul la Napoli, în loc să se bucure acasă de sărbătoare, ca toată lumea, era desigur de rău augur.

Așa că ajunul Crăciunului trecu destul de tensionat în casa bătrânei.

Iustin și Serafina străbăteau tăcuți pădurea udă. Iustin vorbi după o pauză lungă:

-Sper să găsim pe cineva cu mașina când vom ajunge la șosea, să ne ia până în sat. Am mai economisi ceva timp, se întunecă devreme.

-Tată, nu fii naiv! Cine să plece pe poleiul ăsta?

Nu găsiră pe nimeni pe drumul pustiu, așa că se întorceau cu pachetul de nucă măcinată când întunericul începu să coboare peste vârfurile copacilor. Serafina scoase o lanternă din buzunar –era bună să le lumineze drumul prin pădure, ca să nu se împiedice de buturugi și crengi uscate căzute la pământ. Din depărtare se auzi urletul unui lup, înfiorător și prevestitor de rele.

-Mama va mai sta la casă vara asta și se va muta spre toamnă. Îți va da niște sfaturi înainte de plecare, dar de-acum știi lecția: nu te

apropii niciodată de Lacul Dracului după apusul soarelui.

-Superstiții prostești, mârâi fata înciudată. Cine se mai ia după ele?

Dumitrescu se opri locului și o privi serios, prin întunericul tot mai dens.

-Tocmai tu n-ar trebui să râzi de așa ceva.

-De ce eu? Mă ocup cu cercetarea științifică, nu mă las speriată de niște povești. Nu cred în ele!

-Mă miră asta, Serafina, îi zise Iustin dojenitor. Având în vedere că ție lumea magică ți-e oarecum la îndemână, prin iubitul tău…N-ar trebui să disprețuiești vechile legende.

Serafina nu răspunse, ci merse înainte călcând apăsat, aproape soldățește. O uimea totuși că tatăl ei vorbea atât de natural despre magie. Își șterse picăturile de ploaie de pe față și se grăbi spre luminile primitoare ale casei.

Verișoara și prietenele se culcaseră deja, cu Raoul cu tot, așa că în afara bucătăriei era liniște. Iustin răsturnă miezul de nucă într-o farfurie și dispăru și el de acolo – armata de mătuși stătea pregătită să continue cozonacii, prezența lui devenea de prisos. Serafina se adânci într-un fotoliu, în fața șemineului. Nu se zărea decât lumina flăcărilor, în rest sufrageria mare era în beznă. Se gândea la Peruggio și simțea lacrimile curgându-i pe față. Brusc, o mână uscată și ușoară ca o adiere i se lăsă pe umăr. Serafina o atinse – pielea albă era plină de riduri și zbârcituri mărunte, degetele erau noduroase după o viață de muncă. Bunica. Ridică ochii înlăcrimați spre chipul brăzdat de ani al bătrânei.

-Mi-a spus tata că vrei să te muți la oraș. Măcar lasă-mă pe mine să-ți cumpăr și să-ți aranjez apartamentul. Va fi ceva frumos, oamenii zic că mă pricep la asta, vei vedea.

Bunica zâmbi și se învoi, spre mirarea Serafinei, care se pregătea de negocieri îndelungate.

-Mulțumesc dacă te-ai gândit să faci asta pentru mine. În fond, de ce nu? Te-ar ajuta și pe tine să ai alte preocupări.

Serafina oftă.

-Ești tristă, constată bătrâna trecându-și degetele ridate peste obrazul ei. N-o să-ți spun eu să nu fii tristă – uneori viața ne oferă și așa ceva. Nu putem refuza răul, pentru că altfel binele n-ar avea nici un sens, nu crezi?

Serafina aprobă dând din cap. Se obișnuise să asculte cu atenție tot ceea ce bunica avea de spus – era o femeie înțeleaptă și învățase multe în viață. Își aminti de un alt Crăciun (parcă trecuse o eternitate de atunci) când nu erau decât trei persoane în casă – ea, bunica și Peruggio, iar bătrâna își dorise o pereche de papuci pufoși. Își coborî privirea și întâlni picioarele bunicii, în papucii de piele întoarsă, căptușiți cu o blană bogată, și zâmbi.

-Peruggio mi i-a trimis, vorbi bătrâna molcom. E atât de atent! E un băiat tare bun, e cel mai bun lucru care ți se putea întâmpla vreodată.

Serafina nu se putu abține. Izbucni într-un plâns disperat, cu lacrimi amare. Bunica așteptă tăcută în întuneric ca fata să se liniștească, apoi vorbi rar, cu atenție:

-Știi că ceea ce ceri în noaptea de Crăciun se împlinește. De astă dată, chiar trebuie să alegi bine darul pe care ți-l dorești. O inimă veselă ar fi cel mai necesar lucru pentru tine acum. Crede-mă, ai nevoie de asta! Știu că vei fi foarte fericită într-o zi, dar mai știu și că fericirea are un preț mare – când îți va fi mai greu să nu uiți asta și să nu-ți pierzi speranțele. Și nu uita că nu ești singură. Ai o mulțime de prieteni, văzuți sau nevăzuți. Încrede-te în ajutorul lor, așa cum te încrezi în dragostea lui. Lumea e un loc magic, atât timp cât tu îl lași să fie astfel.

Bătrâna se retrase în bucătărie cu mișcările ei imperceptibil de ușoare. Serafina rămase în fotoliu, în întuneric, gândindu-se la ce-și dorise de Crăciun atunci când fusese singură cu bunica și Peruggio. Își dorise un sărut al frumosului necunoscut – cu adevărat, cât de bine se împliniseră lucrurile! Revăzu în minte momentul de la Karnak, când Peruggio o sărutase pentru prima oară, iar ea credea că e o ființă din vis. După ce Peruggio găsise Cartea Străbunilor, îi explicase pe îndelete toată tărășenia cu transformarea lui miraculoasă: fiii luminii nu puteau dobândi înfățișarea pe care și-o creau în minte decât ca urmare a unor fapte deosebite – pentru ei, frumusețea fizică nu era o simplă întâmplare, ci o reflectare a

frumuseții interioare. Iar el, în bazarul din Cairo, salvase pentru prima oară niște vieți omenești . Acela fusese momentul când băiatul timid, stângaci, dispăruse lăsând locul strălucitorului fiu al luminii. Serafina zâmbi fără să vrea amintirii din mintea ei. Revedea nenumărate scene tandre care se petrecuseră începând din momentul acela. Sărutări dulci, mângâieri, îmbrățișări, o comoară pe care o îngropase în suflet pentru totdeauna – o comoară numai a ei, care nu-i putea fi răpită de nimeni, indiferent că era om sau zeu, că venea cu mâinile goale sau cu o flotă de farfurii zburătoare. Ridică ochii și privi curtea udă de ploaie. Avu senzația că cineva sau ceva se uită la ea prin petecul întunecat de geam. Își aminti de oamenii care, din voia „celorlalți zei", îi hăituiau fără milă pe fiii luminii. Aprinse lumina în curte, se strecură afară și inspectă proprietatea, dar nu descoperi nimic. Dacă ar fi fost oameni afară, era imposibil să nu lase urme în noroiul din curte. Se liniști și intră în casă, deși undeva după colțul clădirii aerul vibra întunecat și parcă era mai rece decât în restul luminișului. Intrase în sufragerie tocmai la timp, pentru că de îndată ce-și scutură impermeabilul de ploaia de afară, telefonul din buzunar începu să sune.

Cap. 29 : Meteoritul Tungus

Inima Serafinei bătea cu putere. Vocea interlocutorului era dulce și melodioasă și o învăluia într-o muzică divină.

-Iubito, șopti Peruggio, John a trecut pe aici după ce m-a sunat, mi-a dat o grămadă de acte și o mulțime de informații prețioase. Evenimentul pe care îl așteptăm e prevăzut pe început de ianuarie, în Rusia siberiană. Propun să nu te întorci la Napoli. Pleacă la București, după ce-ți vei petrece în liniște Crăciunul cu ai tăi, iar acolo ne vom întâlni și vom lua bilete de avion spre Moscova. John mi-a dat o serie de indicații cum să mă descurc acolo și tocmai fac exerciții de alfabet chirilic, ca să ne fie mai ușor odată ce vom ajunge. Probabil vom petrece câteva zile de cumpărături la Moscova, din moment ce plecăm spre nord iar în Rusia iarna e iarnă adevărată.

Serafina înregistră informațiile.

-Peruggio, ești bine ? Ce vei face de Crăciun?

-Oh, stau cu mama. Merită să mă ocup mai mult de ea, mai ales că nu știu cât timp mi-a rămas să fac asta. Salută-l pe Dumitrescu din partea mea, e un tip de treabă. Tare mi-ar fi plăcut să fiu acolo cu voi.

Serafina își forță un zâmbet în voce:

-Nu știu dacă ți-ar fi plăcut! E cam aglomerație pe aici, plouă fără oprire și…în fine, compania nu e chiar cea mai plăcută.

-Plouă și aici, răspunse Peruggio. E o mizerie de vreme…Mai bine să nu-ți povestesc! În fond, de ce să mă mir ? Soarele așteaptă să apari tu, până atunci stă pitit. Mi-e dor de tine !

-Și mie mi-e dor de tine, recunoscu Serafina. Abia aștept să te vad. Crăciun fericit !

-Crăciun fericit, iubito ! Pe curând!

Închise telefonul și urcă pe scară spre una din camerele de la etaj. Casa era tăcută și întunecată. Ploaia o făcu să devină somnolentă. Serafina trecu pe lângă dormitorul părinților – pe sub ușă se strecura o rază de lumină și se auzea un televizor cu sonorul dat în surdină. Apoi auzi râsete din camera verișoarei, semn că iarăși stătea la taclale cu prietenele. Camera lui Raoul era complet cufundată în beznă și tăcere – omul ăla putea fi chiar simpatic, cu condiția să nu-și arate fața prea des, iar în fundul culoarului era camera ei, cu trei geamuri imense dând fiecare spre altă latură a casei. Avea pile serioase la bunica, dacă îi dăduse chiar camera preferată, cu toți oaspeții aceia pe cap. Serafina pipăi clanța și o apăsă. Când să intre, auzi un foșnet în spatele ei. Aprinse fulgerător lumina, tocmai la timp ca să vadă ușa camerei lui Raoul închizându-se. Deci maimuțoiul nu dormea și probabil o pândise pe coridorul întunecat. „ Rahat”, mârâi Serafina. „Trebuia să-i sucesc gâtul de tot. Altă dată n-o să uit asta”. Furioasă, încuie ușa pe dinăuntru și se trânti de-a curmezișul patului.

Probabil ațipise. Se trezi orbită de candelabrul care-i stătea deasupra capului. Închise ochii și simți prezența lui Peruggio în minte. O senzație de căldură plăcută o învălui, răspândindu-i-se prin corp până în cel mai îndepărtat ungher. Își goli creierul de gânduri, nepăstrând decât o singură imagine – a lor, îmbrățișați. Peruggio simți imaginea din mintea fetei. Adăugă îmbrățișării mângâieri și

sărutări. Temperatura devenea tot mai ridicată, parcă toată camera luase foc. Serafina simțea dorință mistuitoare și prezența lui aproape fizică în încăpere. Toate grijile și tristețea dispărură ca prin farmec – senzația ei era acum de plutire într-o lume imaterială, diafana, înlănțuită de el. Fericirea avea gustul buzelor lui, aroma pielii lui catifelate, strălucirea ochilor lui argintii, muzica vocii lui. Nu putea să piardă așa ceva – era imposibil. Nu, nu putea să dispară, orice ar fi.

Reveria îi fu brusc întreruptă de un țipăt de spaimă care răzbătea din camera lui Raoul. Afară, un lup urlă în noapte.

Dimineața era la fel de cenușie ca precedenta. Când Serafina coborî în sufragerie, toată lumea era deja la masă – își blestemă obiceiul de a dormi până târziu. Dumitreștii șușoteau între ei, mătușile se pregăteau să încingă cuptorul pentru ultima serie de prăjituri, verișoara își mișca hotărâtă capul dintr-o parte în alta de fiecare dată când un fel de mâncare îi trecea prin fața nasului, de unde Serafina deduse că începea a trei suta oară în anul acela o cură zadarnică de slăbire, Raoul era palid ca moartea și speriat, iar bunica părea amuzată. Fularul alb al lui Raoul zăcea aruncat pe brațul unui fotoliu, pe gâtul lui urmele mâinilor Serafinei viraseră din violet în galben-verde, iar pe o parte o umflătură roșiatică nouă tocmai își făcuse apariția. De cum intră Serafina, ochii lui Raoul deveniră extrem de furioși.

-Ce dracu’ ți-am mai făcut? Acum câteva zile ai încercat să mă sugrumi, azi-noapte m-ai înțepat cu ceva de nici nu mai pot să-mi întorc capul. Ce-i asta, ce ai cu mine?

Serafina izbucni în râs. Raoul, în furia lui, se dăduse de gol.

-Ascultă, n-am încercat să te sugrum, că eu dacă încerc ceva, am obiceiul să și reușesc. Ca să informez corect opinia publică, nu făceam decât să te dau jos de pe mine – ce să fac dacă am mâinile așa puternice? Verișoara rămase cu furculița în aer, Dumitreștii își aruncară priviri amuzate. Serafina continuă imperturbabilă: Ieri știu că te strecurai în urma mea pe coridor, dar m-am încuiat în cameră și gata. N-avea rost să te atac pentru așa o copilărie.

-Da, dar de ce am asta? Cine altcineva să mi-o fi făcut? Și doare îngrozitor, să știi!

Asta mai lipsea, ca maimuțoiul să plângă! Situația devenea de-a dreptul ridicolă. Serafina îi privi fără prea mare interes umflătura de pe gât.

-Nimic altceva decât o insectă, zise ea liniștită. Că doar n-am încercat să înfig un ac în tine azi-noapte. Nu te mai scărpina ca un disperat și va trece de la sine.

-O insectă? Raoul era oripilat. Seamănă mai degrabă cu colții unei vipere.

-Viperă, iarna? Fii serios! Dacă ar fi fost viperă, nu mai prindeai tu dimineața!

Serafina văzu două puncte mici și roșii, mult mai depărtate unul de celălalt decât în cazul mușcăturii de viperă. Indiferent ce ar fi fost, dacă Raoul era capabil să facă atât tapaj, însemna că nu se simțea prea rău. Serafina dădu din mână a lehamite și merse să se așeze la locul ei. Când trecu pe lângă bunica, auzi parcă un „ las' că mă ocup eu", murmurat atât de slab că nu știa dacă nu cumva i se păruse.

Serafina ajunse cu un tren de noapte la București. Se duse la aeroport și, odată ce-l recuperă pe Peruggio, care coborâse dintr-o cursă venind din Roma, își rezervară bilete până la Moscova. Spre mirarea ei, Peruggio scoase calm două pașapoarte britanice, în timp ce-i făcea discret semn cu ochiul.

-A fost ideea lui John, o lămuri el. Consideră că e mai bine, pentru orice eventualitate, să ne ascundem adevăratele identități. Oricum, rușii se pare că au cerut ajutorul unor ozenologi britanici cu care colaborau de ceva vreme, dar pe care nu i-au văzut niciodată. John s-a gândit că engleză știe toată lumea, așa că n-o să fie greu să trecem drept britanicii cu pricina.

-Bine, și dacă vor căuta în cine știe ce bază de date?

Peruggio o liniști.

-John își cunoaște bine meseria, le va fi imposibil să găsească o fisură în computere. Eu m-am născut în nordul Franței și m-am stabilit în Anglia cu părinții, pe tine te-a adus mama ta la Glasgow din

Polonia, pe când erai destul de mică să nu-ți amintești nimic despre patria ta de origine. Ai absolvit recent astrofizica la Oxford și acum predai fizică la un colegiu de țară din nordul Scoției. Ești bineînțeles interesată de cercurile ciudate din lanuri, de Stonehenge, vânezi fantome, faci arheologie în concediu și tricotezi fără mare talent fulare și căciuli. Ai o pisică siameză pe care ai lăsat-o în grija unei vecine, un cactus și o pereche de hamsteri. Pe mine m-ai cunoscut la o vânătoare de fantome, pentru că și eu iubesc sportul ăsta, iar acum suntem logodiți. Eu locuiesc la periferia Londrei, dar tocmai mi-am vândut apartamentul și sunt în căutarea unui serviciu care să mă aducă mai aproape de tine.

O spusese pe nerăsuflate. Serafina înregistră informațiile, ca să le poată reda întocmai dacă cineva ar fi întrebat-o. Logodiți – zâmbi în sinea ei. Măcar strângerile de mână în aeroport aveau o justificare, deși ea ar fi preferat evident mai mult decât niște simple strângeri de mână.

Peruggio inspecta a suta oară vehiculul închiriat. Plătiseră o grămadă de bani pentru el, dar erau englezi cu dare de mână și le trebuia un mijloc de transport solid, care să înfrunte iarna siberiană. Părea un soi de combinație între camion și tanc – Serafina șofase la viața ei multe, de la mașini de curse aerodinamice (e adevărat, într-un circuit de probă) la carturi, printre victime numărându-se tractorul lui nea Petre, când acesta se îmbătase prea tare, un autobuz și Ferrari-ul lui Giorgio, dar așa ceva era o experiență nouă. Roțile erau aproape cât ea, prevăzute cu lanțuri solide (acum aflate pe podeaua remorcii, dar așteptând să fie montate). Farurile erau ca niște lighene mai mici, volanul cât cel de tractor, iar în spate se afla un soi de remorcă închisă, de genul celor folosite de muncitorii de la construcția de drumuri, destul de mare ca să se poată dormi în ea, mobilată momentan ca și magazie de scule. Înăuntru se găseau saci de nisip și sare, lopeți de zăpadă solide, un acumulator de rezervă și câteva canistre metalice. Își încărcară micul bagaj în ciudatul vehicul și Serafina răsuci cheia în contact. Motorul, destul e silențios pentru

hardughia în cauză, torcea lin când ieșiră din îngrămădirea de străzi de la periferia Moscovei.

-Cum naiba ai făcut rost de așa ceva? Și de ce n-am putut lua avionul?

Peruggio surâse.

-Indicațiile lui John și ideile lui. Dacă au aterizat deja pot provoca perturbații severe în traficul aerian. În plus vremea e mizerabilă și pe-aici lumea se ferește iarna de avion.

Chestia cu vremea era perfect adevărată. Orașul rămăsese în urma lor învăluit în ceață.

-El ți-a dat adresa firmei de închiriere?

-Da, desigur. Mi-a spus să-l caut pe Ilia, că are de toate. Tipul nu s-a mirat prea tare – i-am zis că plecăm spre nord să fotografiem aurore boreale pentru National Geographic, pe aici se practică așa ceva. Oricum avem legitimații de ziariști, miss Ann Gordon.

Serafina clipi mărunt. Nu-i era ușor să se obișnuiască cu noul nume.

-Stai, parcă nu eram poloneză? Ce nume e ăsta, Gordon?

-Mama ta era poloneză, iar tatăl scoțian get-beget. Ann vine de la Anita, lămuri Peruggio.

-Ascultă, n-ar fi fost mai simplu să spui că duci după tine o tipă amnezică?

Peruggio surâse.

-Ann Gordon chiar există și se ocupă de OZN-uri. Bineînțeles, nu știe că tocmai umblă aiurea prin Rusia în miez de iarnă, dar va afla la vremea cuvenită că a fost aici. John e foarte sigur de ceea ce face și are în spate o logistică impresionantă, din câte mi-am putut da seama. Atât că mi-a cerut să nu implic numele lui și nici vreo organizație guvernamentală. Suntem aici pentru propria noastră plăcere, în calitate de fotografi independenți, indiferent care va fi rezultatul călătoriei noastre.

-De parcă cineva ar mai întreba ceva, în caz că rezultatul nu va fi cel așteptat, făcu Serafina cu o undă de sarcasm.

Peruggio oftă.

-Aici chiar ai dreptate !

Din fericire camionul-tanc se dovedi mai ușor manevrabil decât lăsa să se vadă structura sa greoaie, așa că șofatul nu părea prea

greu. În schimb era destul de lent – rareori treceau de o sută la oră, chiar și în locurile pustii care nu văzuseră radar de la facerea lumii. Dacă voiau să ajungă la Tunguska, trebuiau să călătorească o săptămână încheiată, chiar dormind și șofând cu schimbul.

Peisajul era pustiu, o mare de alb amestecat rareori cu dungi maronii, cu copaci fantomatici pierduți în eternele cețuri, sate rare și izolate, benzinării puține și zile tot mai scurte și mai întunecate pe măsură ce înaintau spre nord-est. Mulțimea de canistre se dovedi o binecuvântare, pentru că le umpleau ochi la fiecare benzinărie, neștiind unde și peste cât timp va apărea următoarea. Iar încălzirea cabinei consuma și ea destul, dar măcar înăuntru era cald și bine. Afară termometrul se apropia de minus 45 de grade Celsius și vremea nu dădea semne că se va înmuia prea curând.

Pe Serafina o îngrijora lipsa soarelui, care apărea mai galben ca o lămâie stoarsă de zeamă și uscată, printre straturile groase de ceață, cel mult două-trei ore pe zi. Își închipuia cât de greu putea fi pentru Peruggio și cât de bine i-ar fi fost dacă „zeii” ar fi ales să aterizeze într-un deșert izolat din emisfera australă, în plină vară. Dar ea nu putea face altceva decât să apese conștiincios cu piciorul pe accelerație, grăbindu-se spre capătul unui drum care nu promitea să-i aducă nimic bun. Când nu șofa, privea tăcută în gol. Drumul acela nesfârșit era ca viața ei: o imensitate cenușie, pierdută în ceață, fără nici o lumină care s-o îndrume. Își alungă supărată gândul neplăcut – lumina era lângă ea, cu degetele calde înlănțuite de mâna ei, cu ochii argintii privind-o cu nesaț. Da – dar pentru cât timp? Cartea Mediatorului nu putea minți – și Cartea îi prezisese moartea. Era absurd – nimeni nu mai folosise triskellul de când primul Mediator începuse să noteze – de unde puteau ști că soarta îl va nimici pe cel care va încerca să-l folosească ? Poate că dincolo de valurile gri de ceață era soare – poate că bunica avea dreptate și ea va trăi o viață lungă și fericită alături de Peruggio. Dar de ce nu era capabilă să simtă asta? De ce tristețea îi pătrunsese în toate ungherele sufletului, odată cu drumul acela monoton?

Se ghemui lângă el – oare de câte ori va mai putea face acest lucru?

Călătoreau de zile în șir, când locul ierburilor mărunte, acoperite de zăpadă, îl luară brazii falnici. Traversaseră cu bine

câteva șiruri de munți – roțile mari prevăzute cu lanțuri făceau minuni – și lăsaseră în urmă sate tot mai rare. Acum părea că Pământul întreg se transformase într-o uriașă pădure nelocuită, de un verde sumbru, întunecat. Nu se vedea nicăieri vreo vietate, numai albul zăpezii pe jos și bolta verde a brazilor, răpind și puțina lumină care mai încerca să pătrundă printre copaci.

Când Serafina credea că nu vor mai zări cerul niciodată și că brazii vor crește până la nori, dădură de o zonă în care copaci tineri creșteau de-a valma în timp ce arborii foarte bătrâni păreau înclinați spre exteriorul unui cerc cu o rază uriașă. Peruggio, care șofa în momentul acela, opri motorul. Se înfofoliră bine în hainele groase, umplute cu puf, și ieșiră din căldura cabinei. Prima senzație era cea de arsură – aerul era atât de rece, de parcă cristale de gheață coborau direct în plămâni la fiecare respirație. Peruggio făcu câțiva pași, apoi își lăsă un genunchi la pământ și puse o mână pe sol, închizând ochii. Serafina își aduse aminte de noaptea când el luase tot așa pulsul Etnei – părea că trecuse o eternitate de-atunci.

-Aici a fost, murmură Peruggio. Pământul a păstrat încă rănile acelei zile, deși au trecut aproape o sută de ani. Privește numai șirul de copaci.

Puse mâna pe trunchiul unui brad bătrân, mult aplecat într-o parte.

-Ăsta a fost drept în tinerețile lui, suflul l-a făcut să crească așa. Iar brazii tineri sunt noi de tot – multe decenii pe locul acesta nu a crescut nimic.

-Tungus, murmură Serafina gânditoare. Îți poți da seama ce a fost ?

Peruggio pipăi iarăși solul, dând pe alocuri zăpada la o parte.

-Nu cred, deși pot vedea scena. Bineînțeles că oamenilor li s-a servit explicația meteoritului Tungus care a explodat la contactul cu solul, formând un crater de câțiva zeci de kilometri și culcând pădurea la pământ. Cu toate acestea nici o expediție științifică n-a descoperit vreodată pe aici fier meteoric, sau orice altă urmă obișnuită a unui meteorit. Pe cer s-au văzut flăcări ciudate multe săptămâni de atunci înainte, aurore roșiatice învolburau cerul la apus și s-au detectat anomalii de câmp magnetic și radioactivitate crescută. Dar nici urmă a vreunui meteorit!

-S-au vehiculat tot felul de idei ciudate, zise gânditoare Serafina. Am citit vrute și nevrute – de la farfurii zburătoare la arme din cosmos și bucăți de antimaterie. Deși…

Rămase tăcută și concentrată.

-Ei, hai, continuă-ți ideea. Crezi că mai e ceva care să mă poată speria?

-Mă gândeam la lumea voastră. Ai spus că a fost distrusă folosind antimateria. Nu crezi că aici avem ceva asemănător, dar la scară mai mică? Poate că își reglau tirul armelor ? Și poate că erau aceiași ?

-Poate, murmură Peruggio. Din ce spunea Cartea Mediatorului n-au obiceiul să distrugă ceva decât atunci când nu le mai poate folosi. Lumea fiilor luminii cu civilizația ei pe care n-o puteau înțelege de fel le era radical și iremediabil opusă, așa că au distrus-o. Dar Pământul s-ar putea să le mai trebuiască, deși după mica intervenție a Arianei ei nu mai pot mânca oameni. Da, ceea ce spui e posibil, să terorizeze Pământul cu armele fără să vrea de fapt să-l distrugă. E în stilul lor lucrul ăsta. Gândește-te că atunci când s-a prăbușit „meteoritul” Tungus, Pământul nu avea sateliți militari în jurul lui și nu putea detecta prezența unei nave extraterestre în apropiere. Iar faptul că aproape o sută de ani de atunci n-au mai făcut nimic iarăși îi caracterizează – pentru niște indivizi care trăiesc milenii, asta a fost alaltăieri. În fond ar trebui să vedem partea plină a paharului – dacă putem să-i anihilăm acum, probabil data viitoare când se vor mai întoarce, omenirea le va fi tehnologic superioară. Gândește-te numai la cât ați evoluat în ultima sută de ani – acum există armament atomic, sateliți, avioane supersonice și misiuni umane pe Lună. Sunt lucruri pe care ei, la ritmul lor de viață, nu le pot explica.

-Luna nu-mi place, mârâi supărată Serafina.

Peruggio îi zâmbi.

-Deci să nu-ți ofer luna de pe cer, iubito?

-Ba ai putea să mi-o dăruiești. În felul ăsta n-ar mai sta acolo ca o amenințare.

Peruggio ridică din sprâncene, curios.

-Uite ce-I, făcu Serafina, în copilărie m-am jucat mult de-a ascunselea pe lângă casa bunicii și știu ce înseamnă o ascunzătoare bună. Iar Luna ne arată mereu o singură față. Se pot

ascunde în spatele ei și să ne urmărească de la doi pași distanță fiecare mișcare.

-Am discutat asta cu John, zise încetișor Peruggio. S-a tot vorbit de baze militare extraterestre pe fața nevăzută a Lunii, dar ipoteza a fost infirmată. John are relații solide la NASA și un asemenea lucru i s-ar fi adus imediat la cunoștință. Luna a fost înconjurată în timpul misiunilor Apollo și fața ei nevăzută studiată în detaliu. Nu e nimic care să ne îngrijoreze acolo. De altfel ăsta e și motivul pentru care atenția acordată Lunii a cam scăzut în ultima vreme – în timpul misiunilor Apollo se tot discuta de această bază extraterestră și unii o dădeau ca pe o certitudine, ceea ce a grăbit finanțarea misiunilor.

-Eu nu ziceam de bază, făcu Serafina, ci pur și simplu de un loc de ascuns. Ei pot observa Pământul de aproape, iar dacă se apropie ceva o șterg pur și simplu neobservați.

-Pentru asta ar fi mai util un corp ceresc gazos sau cu o atmosferă gazoasă importantă, ca să permită ascunderea și urmărirea a ceea ce se petrece „dincolo”. Nu prea poți observa Pământul dacă ai Luna în prim-plan, care e solidă. Îți cam ia din vizibilitate. Dar oricum ideea ta e valabilă și n-ar fi exclus ca ei să folosească pentru asta sateliții uneia dintre planetele mari. Ar fi oricum în interiorul sistemului solar, deci practic în bătătura noastră, înăuntrul gardului curții, cum ar veni.

-Minunat, murmură Serafina. Și-acum ce facem?

-Acum ne odihnim, răspunse calm Peruggio. Tragem mașina undeva în pădure și ne refacem rezerva de somn. Ne-am apropiat destul de mult de locul care ne interesează, de-acum rămân doar două variante: fie au aterizat deja și în cazul ăsta îi căutăm, fie sunt pe cale s-o facă și atunci nu putem decât aștepta. Dacă e să-i căutăm, mie îmi convine să fac treaba asta pe lumină, sau, în fine, câtă lumină poate fi în pădurea asta întunecată. Avem de trecut prin sită câțiva zeci de kilometri pătrați și pot să fie oriunde, în afara oricărui drum circulat. Știm ce căutăm, dar nu știm cum arată. În plus, ar fi grozav să trecem și noi cât mai neobservați cu putință. Nu uita că dacă sunt deja pe-aici, au provocat panică autorităților, oricât de izolată ar fi zona. Nu toată lumea are acces la informațiile din

Cartea Străbunilor și Cartea Mediatorului și oamenii tot mai cred, în mod greșit, că sunt singura civilizație din Univers.

Serafina privi încordată codrul întunecat .

-Nu pare prea simplu. Practic, căutăm un ac în carul cu fân.

-Ei, nici chiar așa! Dacă ce am văzut în mintea entităților de la Roswell e corect, tipii sunt imenși, deci nava lor numai mică nu poate să fie. Și-apoi, nu uita că mă pot folosi de magie ca să-i reperez. Dacă pădurea împiedică vizibilitatea, mă pot ridica deasupra ei și vedea exact ce se ascunde printre copaci. Unde mai pui că dacă au o metodă de a afecta comenzile unui avion, nu pot ține la distanță o entitate imaterială care levitează! Așa că, somn ușor miss Gordon. Mâine la ora asta vom ști probabil mai bine cu ce ne confruntăm.

-Dacă vom mai exista mâine la ora asta, murmură Serafina dezaprobator.

Își întinse fără prea mare convingere sacul de dormit în remorcă, deasupra unor pături aspre, bău câteva înghițituri de ceai cald și apoi se ghemui în culcușul improvizat, încercând să se încălzească. Pe jos mirosea a motorină, remorca micuță avea un aer sărăcăcios, un bec mai mult decât chior atârna din tavan de un fir cu izolația incertă. Serafina nu era o mofturoasă, dar încăperea aceea nu avea nicicum darul s-o bine-dispună.

Peruggio verifică zăvorul interior al remorcii și se întinse în propriul sac, alături de ea, stingând lumina. În ciuda frigului, Serafina își scoase un braț din sacul de dormit, ca să-i poată atinge degetele. Peruggio gemu, apoi vorbi încetișor:

-Știi, dacă în carte e scris adevărul, s-ar putea ca asta să fie ultima noapte pe care o mai petrecem împreună. Glasul lui era extrem de trist.

Serafina se trase mai aproape.

-Nu pot să cred o asemenea aberație! Nimeni nu mi te poate lua!

-Iubito, sunt forțe mai presus de noi care se vor dezlănțui acum. Nu pot pretinde să folosesc magia și apoi să vreau ca totul să fie iarăși neschimbat, ușor și simplu, ca în lumea oamenilor.

-Cine ți-a spus ție că în lumea noastră viața e ușoară și simplă?

-Voi măcar aveți o idee clară despre ce e bine și ce e rău. Eu acum nu am nici o idee, sunt complet dezorientat. Când fiii luminii,

strămoșii mei, au hotărât să moară fără să lupte, a fost bine sau a fost rău? Din punctul lor de vedere au respectat o tradiție care le era sfântă, nu au vărsat sângele unor făpturi conștiente. Pentru toate celelalte civilizații rămase a fost rău: s-a stins lumina care le călăuzea, s-a pierdut cunoașterea și înțelepciunea care le-ar fi servit tuturor. Iar eu ce fac acum? Stau și mă întreb ca prostul dacă să urmez sfatul Arianei și să-i împlinesc răzbunarea, sau să dau bir cu fugiții, în speranța că până „zeii” se vor decide să ne atace vom putea trăi fericiți împreună.

-De fapt ar trebui să-i prindem și să-i facem să vorbească, gândi Serafina cu voce tare. I-au mai schimbat odată pe fiii luminii în oameni, deci știu cum se face. Ai avea sângele roșu ca și mine, am putea avea mica noastră familie și am lăsa baltă toate problemele astea care ne depășesc. Există guverne și pacturi militare, n-au decât să se îngrijească ele de dușmanii căzuți din cer.

-Ai fi în stare să faci tu asta? Să rămâi deoparte?

Serafina răspunse fără ezitare :

-Da, dacă mi-ai cere-o tu. Ești sensul existenței mele și bucuria mea cea mai deplină. Ce mi-ar trebui mai mult de la viață dacă te-aș avea pe tine?

Peruggio își mușcă buzele. Decizii, decizii imposibil de luat! Nu trebuia decât să-i mărturisească înrudirea cu Ariana și ar fi putut fi împreună după toate legile Universului. S-ar fi bucurat unul de celălalt în spațiul acela strâmt, rece și urât mirositor și li s-ar fi părut cel mai luxos palat de pe fața Pământului. Și apoi? El probabil va muri iar ea va rămâne cu regretul iubirii pierdute. Așa, relația lor neîmplinită o va determina într-o bună zi să caute iubirea printre pământeni ca ea. Peruggio încercă să și-o imagineze măritată cu un tip cumsecade, mamă a unor copilași adorabili, apăsată de grijile mărunte ale vieții de zi cu zi. Simți ghimpele geloziei arzându-i în inimă, dar nu scoase o vorbă: pentru ea, viața trebuia să continue. Voia să și-o imagineze peste câțiva ani, dar cumva imaginea refuză să i se formeze în minte. În locul ei apărea obsesiv un câmp cu maci, în lumina soarelui de dimineață, pe care el și Serafina îl străbăteau desculți, îmbrățișați. Peruggio alungă imaginea – nu putea fi decât o utopie. Pe el nu-l aștepta decât moartea. Strânse triskellul în palmă și-și repetă în gând blestemul care va transforma

micul obiect într-o armă, iar pe el, într-un nelegiuit care-și merită moartea. Se simți mulțumit să constate că știa bine textul, dar inima i se zbătea într-o menghină de îndoială: în sufletul lui pur nu era loc pentru nici un pic de ură. Și dacă magia nu va funcționa?

Gândurile îi fură întrerupte de Serafina, care se trăgea încă și mai aproape. Toată grămada de puf și de pături țepoase dintre ei nu-l putea împiedica să-i simtă căldura corpului, acum lipit complet de el. Peruggio își strânse pumnul în întuneric. Trebuia să-l spună adevărul. Își formulă fraza în gând: „iubito, tu ești totul pentru mine, vreau să-ți spun că sunt strănepotul Arianei și" … și nu-și găsea cuvintele. Să-i spună așa, abrupt, pur și simplu, „și te doresc mai mult decât orice pe lumea asta" ? Își apăra gândurile cu strășnicie, ca Serafina să nu-i poată citi mintea. Simțea că e necesar să vorbească și începu cu o voce ezitantă:

-Iubito, ești totul pentru mine, vreau să-ți spun că tu contezi mai mult decât orice pe lumea asta, dar vreau să-mi promiți că orice mi s-ar întâmpla mie, viața ta va merge înainte.

La dracu, nu! Asta nu așa trebuia s-o spună! În loc de răspuns, Serafina îi udă umărul cu lacrimi.

-Îmi ceri să te uit?

-Nu, știu că n-ar fi posibil. Îți cer numai să nu te închizi în lumea amintirilor tale și să nu ratezi nici o ocazie pe care viața ți-o va oferi să fii fericită. Promite-mi! Fă asta pentru mine!

-E mai bine pentru tine să-ți promit așa ceva?

-Da, desigur, mult mai bine. N-aș avea senzația că te-am abandonat într-o lume ostilă.

-Dar nu m-ai abandonat, șopti fata. Eu nu simt așa ceva. Doar că s-ar putea să pleci într-o lume în care eu să nu te pot urma vreodată. Rămase tăcută. Plângea încetișor. După un timp continuă, cu o voce tăioasă și plină de furie: cineva trebuie să rămână în urmă și să plătească. Este frumos să poți răsplăti și binele, și răul, numai cu bine. Dar este omenește să plătești binele cu bine și răul cu rău. Îți jur, Peruggio Sorriente, că nu va rămâne nimeni pe fața Pământului nepedepsit, nimeni care să-ți fi făcut cea mai mică nedreptate vreodată și să nu sufere înmiit pentru asta. Nu mă tem, fie om, fie altceva. Își va implora moartea, dar nu i-o voi da – răzbunarea mea nu va avea limite vreodată.

Peruggio se înfioră.

-Nu te știam atât de crudă.

-Nici eu nu știam multe despre mine însămi, veni răspunsul pe un ton rece.

Peruggio înțelese că numai furia și disperarea o făceau să vorbească astfel. Serafina nu era rea, sufletul ei era blând și bun. Voia să uite imaginea femeii războinice care i se dezvăluise în noaptea înghețată și să păstreze amintirea fetei pe care o iubea, dulce și tandră. Discuția aceea absurdă nu-și avea rostul. Se întoarse spre ea și se apucă să-i dezmierde obrajii cu degetele.

-Hei, lasă prostiile. Mâine fie ce-o fi, azi suntem împreună!

Își trase fermoarul sacului de dormit și-i făcu loc lângă el, apoi puse sacul ei deasupra lor ca să le țină de cald. Serafina îl îmbrățișă strâns. O mână mică se strecura deja sub cămașa lui, înnebunindu-l.

-Nu e rău ce fac eu acum? șușoti Serafina.

-Nu, e foarte bine. Fiii luminii dispun de un autocontrol remarcabil, așa că nu te teme să mă pui la încercare.

Simți pe dată o durere ascuțită săgetându-i creierul și făcându-i mintea să explodeze. „Ar trebui să nu mai uit că nu pot minți”, gândi Peruggio. Apoi durerea se dizolvă în cea mai plăcută dintre senzații: Serafina îi atingea buzele cu gura ei fierbinte, făcând ca valuri de căldură să i se răspândească prin corp fulgerător.

Peruggio își strânse brațele în jurul ei, în timp ce-i răspundea cu tot mai multă pasiune. Apoi gândul îi fugi la ziua de mâine și Serafina se simți brusc copleșită de somn, fără să mai fie în stare să gândească. Era convinsă că el îi făcuse asta, desigur, dar nu mai avea energia să se certe, iar în sac era cald și bine, lipită de pieptul lui. Dormi senină un somn fără vise și nu se trezi decât în clipa când prin geamul mic și murdar al remorcii lumina cenușie a zorilor începea să se strecoare în încăpere.

Cap 30 Ceilalți zei

Două lucruri erau cumplit de neplăcute: unu - că era un frig îngrozitor și doi - că era singură in remorcă. Probabil Peruggio

dispăruse prin metodele lui neortodoxe, pentru că zăvorul era neatins. Serafina sări in picioare, strânse sacii de dormit și se pregătea sa-și topească atâta zăpadă cât să se poată spăla pe față, când remarcă biletul care căzuse pe podea, din sacul ei: „Iubito, am plecat să inspectez regiunea. Nu te mișca de acolo și așteaptă-mă în remorcă, nu voi întârzia mult". Era și un post-scriptum: „Mi-ar plăcea un ceai fierbinte la întoarcere". Serafina zâmbi, se spălă și improviză micul dejun. Se pregătea să toarne ceaiul în cești când fu orbită de lumină și Peruggio se materializă din senin înaintea ei. Părea rebegit de frig și Serafina începu să dârdâie numai văzându-l. Ca să poată să apară și să dispară pe neașteptate, fără prea mult consum de energie, în aceste „călătorii neconvenționale" cum le numea el, se îmbrăca de obicei foarte subțire și ușor, iar afară era un ger de crăpau pietrele. Bine, el spunea că în stare imaterială nu simțea frigul, căldura, umezeala sau orice inconvenient fizic, dar Serafinei îi era greu să-l creadă de astă dată. Îi puse în mână cana de ceai și se așezară de-a dreptul pe podea, într-o tăcere care nu prevestea nimic bun. Peruggio sorbea ceaiul cu înghițituri mici, ținându-și ochii in pământ. Serafina nu îndrăznea să întrebe nimic, deși era evident curioasă. Abia când dădu pe gât și ultima picătură de ceai, Peruggio privi în sus și vorbi încetișor :

-I-am văzut, sunt aici. Iar oamenii știu.

-Asta nu e bine! Aici unde?

-Cam la 40 de kilometri spre nord, într-o vale împădurită și greu accesibilă. Va trebui să lăsăm mașina mai încolo și să ne descurcăm pe jos pe ultima porțiune a drumului.

-Sunt și oameni acolo ? întrebă Serafina. În cazul ăsta va trebui să găsim ceva ca să ne putem strecura printre ei.

-Au fost oameni, zise Peruggio cu privirea în gol, accentuând timpul trecut din propoziție. Își căută cu greu cuvintele, apoi vorbi pe nerăsuflate. Au un fascicul de lumină cu care pulverizează instantaneu orice li se apropie de navă, iar oamenii sunt uciși ca muștele.

-Cumplit, murmură Serafina.

-Într-adevăr cumplit, întări Peruggio. Dar nu fără rost. Dacă n-aș fi văzut asta, tot mai aveam îndoieli că pot folosi triskellul. Acum când am văzut atâta răutate gratuită și nepăsare, știu că pot să urăsc așa cum trebuie. Chiar sunt convins că e bine să fie uciși și că eu o pot face.Ezită, cu ochii în pământ, apoi mărturisi rușinat: de fapt cred că-mi va face plăcere să îndeplinesc misiunea pe care mi-a încredințat-o Ariana. Nu credeam să ajung vreodată aici !

Serafina nu zise nimic - câte se schimbaseră în ultima vreme ! - și urcă la volan. Drumul devenea tot mai rău și mai plin de hârtoape, zăpada tot mai mare. De vreo două ori trebuiră să folosească lopețile, așa că pierdură mai bine de două ore pentru nici 30 de kilometri.

-Oprește, iubito. De aici șofez eu pentru că drumul se continuă, dar călătoria noastră o ia pe altă cale.

Schimbară locurile. Peruggio se avântă pe o pantă îngrozitoare în jos, printre copaci. Pe drumul rămas în urmă trecu fulgerător o mașină a poliției locale, dar nu-i zări.

-Cred că vor devia circulația, reflectă Peruggio. Sunt speriați și nu-și doresc să aibă martori.

Panta se domolea după câteva sute de metri, pe care îi făcură aproape fără să respire. Dădură de un fel de șosea forestieră, din pământ înghețat acoperit cu zăpadă, pe care se putea înainta totuși acceptabil. Mai trecuseră și alții, drept dovadă urmele unor șenile după care se orientau acum cu băgare de seamă. Aici nu existau borne kilometrice, așa că era imposibil de estimat cât înaintaseră. Peruggio opri și ascunse mașina între copaci.

-Nu-ți lua mare lucru - actele puse în rucsac și termosul cu ceai cald ar ajunge. Dacă am estimat bine azi-dimineață, nu mai avem mult de mers iar drumul va fi tot mai greu.

Peruggio o luă înainte, bătând urme prin zăpada până la genunchi. Ningea cu fulgi rari și deja începea să se întunece, deși abia se apropia ora prânzului. Trecură peste câteva valuri de pământ, mereu în coborâre, până când Peruggio duse un deget la buze. În tăcerea aproape perfectă se auzeau câteva ordine răcnite. Serafina nu înțelegea limba dar, privind printre copaci, văzu ce anume provocase zgomotul : un detașament de soldați în haine de iarnă robotea în jurul unui cort militar micuț, înălțat în zăpadă printre crengile joase ale brazilor.

-Furișează-te încet, șopti Peruggio. Nu trebuie să fim văzuți. Între timp încerc să trag cu urechea.

Era un fel de a spune. Serafina știa că de fapt Peruggio citea gândurile oamenilor. Furișatul printre brazii ninși nu era o treabă prea grea, pentru că pădurea deasă îi ascundea bine, trebuiau doar să evite să scuture crengile înzăpezite. Depășiră grupul de soldați și dădură de marginea unui luminiș, unde se lăsară la pământ.

În luminiș nu se vedea nici un pic de zăpadă, ci doar pământ și urme de crengi pârjolite. Iar in mijlocul luminișului ... Serafina amuți. Un obiect conic, cu baza cât a cel puțin trei terenuri de fotbal, plutea la un metru deasupra solului, aparent imobil. Emitea la intervale regulate jeturi de lumini puternice, asta pe lângă multiplele luminițe mereu aprinse care scânteiau pe suprafața gri-metalică a obiectului. Câțiva soldați încercară să se apropie, dar instantaneu o rază strălucitoare se dezlănțui dintr-o fantă ascunsă în corpul navei, nelăsând în urmă nici măcar cadavre carbonizate, ci doar încă o dâră neagră pe sol. Soldații dispărură. Serafina simți un fior de oroare: vreo zece oameni fuseseră incinerați pe loc, sub privirile ei.

-Asta e, șopti Peruggio abia auzit. Așa ceva s-a întâmplat și azi-dimineață când am trecut pe aici.

Serafina încercă sa-și blocheze gândurile, să n-o ia razna. În subconștient ceva parcă o trăgea de mânecă, avertizând-o că văzuse o grămadă de urme îndreptându-se spre locul acela, dar niciuna plecând de acolo. Pădurea ar fi trebuit să fie plină de oameni și de mașini, dar în afară de nava uriașă din poiană nu se zărea nimic. Peruggio îi urmărea expresia tot mai contrariată și-i suflă la ureche:

-Exact! E ceea ce crezi, intuiția nu te păcălește nici de astă dată.

-De ce nu se folosește armament atomic? întrebă fata.

-Asta voia și John să sugereze, asta se discuta și în cortul militar pe lângă care tocmai am trecut. Dar oamenii încă mai speră s-o scoată la capăt fără distrugeri importante, iar eu spun pur și simplu că ar fi inutil.

Serafina întoarse spre el un chip mirat.

-Am văzut ce arme au, șopti Peruggio. În mintea entităților de la Roswell, totul era cum nu se poate mai clar. Cu sau fără arme atomice, tot suntem nesemnificativi.

-Și atunci de ce nu ne distrug pur și simplu ?

-Pentru că încearcă să priceapă cum de ați evoluat așa de repede, de la ultima lor vizită. Au survolat orașe, au văzut aglomerări urbane incredibile și realizări tehnice uimitoare. Nu se așteptau la asta. Acum stau și deliberează ce pot folosi din toate astea și ce merită distrus.

-Le poți citi mintea, până și lor ?

Peruggio zâmbi trist.

-Da, dar nu-mi face nici o plăcere. Sunt sadici de dragul sadismului, cruzi și total lipsiți de maniere. Mi-e jenă !

-Ce vei face ?

-Încerc să-i scot din vizuina aia a lor. Dacă îi sperii destul ca sa plece și să promită că ne lasă în pace, vor pleca neatinși. Dar nu cred asta, deși triskellul îi îngrozește.

-Și cu raza ucigașă cum te vei descurca ?

Peruggio dădu din umeri indiferent.

-E doar o rază. Stăpân al luminii sunt eu, nu ei, așa că raza aceea n-are nici o putere împotriva mea.

O spusese cumva cu mândrie și un aer sigur de sine. "Stăpân al luminii", nu fiu al luminii cum zicea altă dată. Serafina remarcă pe dată diferența. Micul ei Peruggio, cel modest și timid, dispăruse lăsând locul acestei ființe strălucitoare, superbe. Serafina îl privi și simți o nouă dragoste, plină de admirație. Sentimentul ei ocrotitor, aproape matern, dispăru ca orice lucru de prisos. Îl privea pe bărbatul puternic din fața ei și nu-i venea a crede câtă patimă fierbinte putea simți pentru el în clipele acelea.

Peruggio își desprinse triskellul de pe lanțul de la gât și înlătură inelul protector. Lamele minuscule prinseră o rază de la multiplele luminițe ale navei și scânteiară roșietic, amenințător. Peruggio le strânse în pumn, lăsând să-i țâșnească din palmă câteva dâre de sânge argintiu care curseră peste micuța armă.

-Pentru orice eventualitate, zise el. Dacă va trebui s-o folosesc, așa va fi mai puternică.

Se răsuci brusc spre Serafina și își apăsă buzele peste gura ei, într-un mod atât de hotărât cum n-o mai făcuse niciodată.

-Urează-mi noroc, iubito, de astă dată chiar am nevoie.

Apoi ieși cu pași grăbiți din umbra deasă a brazilor și începu să se apropie de nava străină, fără cea mai mică urmă de ezitare.

Serafina aștepta înnebunită momentul când flăcările aruncate de navă îi vor cuprinde trupul, încercând să-l distrugă. Știa că Peruggio se putea dematerializa și totuși își simțea inima în gât. Raza de lumină izbucni cu putere, iar Serafina închise brusc ochii. Ultima scenă pe care o văzu era Peruggio înconjurat de o mare de flăcări - nu se dematerializase!

Nu putea sta deoparte, cu ochii închiși orice s-ar fi întâmplat. Ieși și ea de la adăpostul copacilor și se plantă cu gesturi ferme la marginea poienii. Apoi îi văzu.

Peruggio înainta prin foc cu nonșalanță, o siluetă în filigran de argint pe care flăcările roșii-aurii încercau zadarnic s-o atace. Se opri la nu mai mult de zece pași de navă, făcu un gest poruncitor cu mâna, iar focul roșietic deveni albăstrui, apoi se domoli și în final se stinse. Se pare că asta luă pe nepregătite dușmanii din navă, pentru că imaginea îngheță într-o nemișcare absolută. Pericolul plutea în aer, cu miros de pădure arsă. Focul izbucni din nou, de astă dată mult mai puternic, din orificii dispuse la intervale egale, jur-împrejurul navei. Risca să dezlănțuie un incendiu nemaipomenit, dar Peruggio ridicase deja mâna. Era ca si cum un vânt sălbatic ar fi suflat din toate direcțiile deodată, întorcând flăcările din drum și lipindu-le de corpul navei. Dacă cei dinăuntru se uitau prin vreun hublou mascat în structura metalică, priveliștea trebuia să fi fost copleșitoare.

Serafina simți căldura până în locul unde se afla ea, destul de departe totuși de Peruggio și de navă. Cu coada ochiului, prinse o mișcare printre brazi și-și dădu seama că ocupanții cortului militar,

sesizând ceva ciudat, înaintau prudenți pe sub crengile brazilor. Le făcu un semn autoritar zvâcnindu-și mâna către ei și oamenii se opriră. Serafina tresări: nu se așteptase s-o asculte în felul ăsta, așa de necondiționat. Apoi înțelese - stăteau cu gurile căscate și ochii holbați, incapabili să înțeleagă ce se petrecea. Vedeau doar silueta micuță, argintie, dominând flăcările și făcându-le să danseze după cum își ridica sau își cobora mâna. Era un spectacol grandios să vezi asta, incredibil și fascinant. Peruggio, cu frumusețea lui ireală, cu pielea alb-argintie și buclele negre ca noaptea, stătea nepăsător în fața lucrului aceluia teribil, ca și cum ar fi stat liniștit pe terasa propriei case, într-o după-amiază plăcută de vară. Nimeni n-ar fi sesizat nici o urmă de încordare pe chipul lui senin, atât că Serafina îi vedea, din locul unde se postase, ochii imenși și știa că ochii aceia puteau ucide fără ezitare. Iar acum chiar erau pregătiți să o facă!

Din uriașul obiect conic se desprinse o fâșie de metal triunghiular, lungă pe cât era nava de înaltă. Se sprijini fără zgomot pe sol, formând o scară. Din navă cobora o ființă. Serafina tresări: era primul extraterestru pe care îl vedea cu proprii ochi, pentru că pe cei de la Roswell îi privise prin ochii lui Peruggio. În fine, se corectă. Nu era chiar primul - o făptură nepământeană aștepta la baza scării, dându-se în spate pas cu pas, ca sa se pună între extraterestru și oameni. O făptură minunată, pe care în gândurile ei o numise întotdeauna "iubitule".

Peruggio, deși avea toate motivele din lume să urască creatura monstruoasă, o întâmpină cu salutul universal: își duse - destul de ceremonios - mâna dreaptă la frunte și apoi la inimă. Colosul nu răspunse, dar se dădu jos de pe scară cu un zornăit supărător al echipamentului. Era evident că mai fusese pe Pământ, el sau alții de soiul lui: costumul nu-i proteja cu totul pielea și nu avea aparat de respirat. Individul era de două ori și mai bine cât un om de înălțime medie, foarte păros, inclusiv pe față. Frigul mușcător părea să nu-l deranjeze. Era biped, dar mergea oarecum aplecat, astfel că brațele lungi atingeau genunchii. Ochii îi erau mici, adânciți în cap, fruntea teșită, buzele extrem de groase. Parcă vedeai un chip uman deformat prin oglinzile caraghioase ale vreunui parc de distracții. Serafina trebui să recunoască în sine faptul că nu-l plăcea deloc, deși se străduise din copilărie să-și țină mintea deschisă la nou și să

nu condamne pe nimeni după înfățișare sau culoarea pielii. Dar ochii aceia de culoare nedefinită păreau vicleni și neprietenoși. Serafina își spuse că ar fi văzut ceva asemănător dacă s-ar fi uitat în adâncul unei mlaștini. Cea mai puternică impresie era aceea de neîncredere, urmată de repulsie și apoi de teamă. Serafina era descumpănită: nu-și mai simțise propriile emoții cu atâta intensitate, nu cele provocate de necunoscuți. Dacă nu era mâna lui Peruggio la mijloc - și era convinsă că nu, pentru că nu simțea nici un pic de plăcere - atunci lucrurile stăteau rău. Însemna că străinul putea cumva intensifica emoțiile oamenilor, astfel încât să le poată citi și controla mai ușor. Pe dată fata își blocă mintea, ridicând un scut opac și puternic în fața oricui ar fi încercat să-i impună ceva din afară. Se simți mai bine astfel protejată. Intui că Peruggio ar fi aprobat-o, dacă ea ar fi luat legătura cu mintea lui. Dar nu voia să facă acest lucru : Peruggio avea nevoie de toată concentrarea posibilă ca să se înțeleagă cumva cu creatura venită din cosmos. Tocmai când Serafina se întreba cum poți vorbi cu o entitate din altă lume, Peruggio desenă cu mâna un dreptunghi în aer. Un ecran translucid se ivi între silueta argintie și namilă, un ecran pe care Peruggio proiecta imagini cu ușurință. Serafina văzu imaginea navei decolând și îndepărtându-se de Pământ. Apoi, brusc, Peruggio proiectă o altă imagine: cât era ecranul de mare apăru o structură binecunoscută, strălucitoare: trei spirale pornind dintr-un centru comun, care păreau că pulsează de energie: triskellul.

Era ciudat că în capul Serafinei se învârteau acum idei și senzații diverse: prima oară fusese enervare, furie, apoi teamă și în final dispreț. Înțelese că ceea ce simțea entitatea se infiltra în mintea ei, posibil datorită faptului că Peruggio folosea comunicarea telepatică cu extraterestrul, iar mintea ei, obișnuită cu prezența lui, nu se putuse deconecta complet de el. Înregistră îngrijorată disprețul, ca fiind predominant deci creatura nu considera arma un pericol și-și râdea de amenințarea lui Peruggio. Mesajul acestuia fusese de o limpezime care nu mai cerea explicații : „Plecați de aici sau vă distrugem." Iar răspunsul? Serafina își imagina ceva de genul „sunteți prea slabi ca să o puteți face".

Namila făcu un pas uriaș, trecând prin structura imaterială a ecranului. Peruggio se dădu în spate, păstrând însă distanța

constantă. Acum nu mai era nevoie de ecran, figura monstruoasă fiind grăitoare de la sine - ochii se bulbucară și deveniră roșietici, gura se strânse într-un rictus furios. Serafina simți un val de supărare arzând-o necontrolat, mult mai puternic decât căldura flăcărilor de adineauri. Mânia fără margini a monstrului se dezlănțui ca o vijelie. În gândirea lui simplistă, el era cel atotputernic. Pașii îi zguduiau pământul, semănând groază printre creaturile minuscule care se agitau in fața lui. Peruggio era în pericol să fie strivit sub picioare, dar el alese să se dematerializeze cu eleganță si să apară cu câțiva metri mai încolo, într-o jerbă de scântei strălucitoare. Serafina înregistră aerul tâmp al creaturii, vizibil surprinsă de această reacție. Fulgerător, Peruggio își deschise palma stângă, punându-i sub ochi triskellul care lumina ca o nestemată. Furia creaturii luă proporții nebănuite. Acum înțelegea ceea ce-i vedeau ochii. O prezență non-umană, la care nu se așteptase de fel, era gata să-l înfrunte, iar ființa aceasta făcea parte dintr-un neam distrus cu multe milenii în urmă, care nu va mai avea milă sau îndurare. De ambele părți ideile deveniră atât de concentrate încât Serafina auzi cuvinte în gând, deși nici Peruggio și nici monstrul nu-și mișcau buzele, iar tăcerea care domnea în luminișul din pădurea ninsă era desăvârșită.

-Cine ești tu?

-Sunt un fiu al luminii.

-Așa ceva nu este posibil. Ariana a murit cu mult timp în urmă.

-Eu nu sunt Ariana. Dar sunt din neamul ei și am însușirile cu care ea a fost dăruită.

Creatura pufni disprețuitor.

-Nu ții la viața ta! Ei au murit cu toții.

-Țin la viața lor. Mâna lui Peruggio descrise un cerc larg, cuprinzând-o pe Serafina și pe soldații pitiți printre brazi. Plecați și lăsați-i în pace pentru totdeauna și nimic rău nu vi se va întâmpla.

-Sunt sclavii noștri, noi i-am creat. Cu ce drept ne ceri să-i cruțăm?

-Sângele Arianei curge prin venele lor, așa că nu pot fi sclavi. Nici ai voștri, nici ai altcuiva. Am același drept ca și voi și vă cer să plecați fără să le pricinuiți vreun necaz, altfel voi lăsa arma zeilor să vorbească pentru mine.

-Tu? Dar nu ești în stare!

-Știu incantația!

-Nu ajunge să știi incantația. Trebuie să o rostești așa cum se cuvine! Iar voi, fii ai luminii, ați fost mereu niște ființe mici și păguboase. N-ați făcut nimic să reziste în timp! La ce v-a folosit lumea pe care ați creat-o și pe care ați numit-o „perfectă"? V-am distrus-o mai repede decât îmi ia să spun asta. Iar fiii ăștia ai noștri și ai voștri vor păți același lucru, pentru că au prea mult din zeama aia infectă și argintie care e sângele vostru. Noi avem nevoie de războinici adevărați, nu de visători asemenea vouă. Să știe să ucidă, să creadă în superioritatea noastră și să ne execute ordinele e tot ce cerem. Vom cuceri Universul întreg și toate vietățile vor deveni asemenea nouă, curajoase și puternice. Iar tot ce ni se opune, vom distruge.

-Cam plictisitor universul vostru, cu toate vietățile la fel, nu crezi? Cu cine veți mai lupta după ce veți cuceri totul ?

Serafina simți ironia lui Peruggio. Nu știa dacă creatura avea sau nu simțul umorului, dar aceasta nu părea în nici un caz să guste remarca acidă. Peruggio, pe de altă parte, trebuia să fie foarte sigur de sine ca să-și permită să plaseze asemenea remarci matahalei aflate la câțiva pași distanță, care numai pașnică și binevoitoare nu părea să fie. Monstrul nu răspunse, sau cel puțin Serafina nu știa dacă să interpreteze mormăitul supărat ca pe un răspuns. Peruggio continuă calm:

-Să înțeleg că ați decis deja distrugerea Pământului? Atunci ce mai căutați aici?

-Evaluăm cât au fost de contaminate vietățile de aici cu sângele vostru. Dar am pierdut deja speranța de a-i face buni luptători.

-Fii sigur că au fost contaminate destul. Lumea asta e plină de lucruri frumoase pe care niciodată unul din stirpea voastră nu le-ar fi putut crea sau măcar gândi.

-Ce nevoie este de lucrurile frumoase? Un războinic nu are nevoie de ele!

-Dar de voi ce nevoie este, dacă tot ai pus problema? Mai știți și altceva, sau numai să ucideți și să distrugeți? Câte civilizații ați cotropit și ați nimicit până acum, și pentru ce?

-Cel mai puternic îl extermină pe cel mai slab, asta e legea Universului. Creatura recită propoziția ca pe o lecție bina învățată. Serafina se întreba dacă nu cumva asta făcea parte din imnul lor național apoi îi veni să râdă, atât era ideea de stranie.

-Legea universului e armonia și echilibrul, pe care voi îl stricați oriunde vă duceți. Mediatorii noștri au primit de la Cel Veșnic misiunea să apere acest echilibru și cărțile noastre sfinte din vechime vorbesc despre legile pe care Cel Veșnic le-a pus la temelia lumii. Nicăieri nu scrie că cel puternic îl va ucide sau îl va înrobi pe cel slab - asta e o invenție a voastră, ca să vă justifice crimele și setea de sânge.

Serafina simți că noțiunea de „mediator" îi trezea namilei teamă și senzații neplăcute, dar aceasta și le reprima cu abilitate.

-Unde este Mediatorul vostru acum? Dacă spui că Cel Veșnic vrea să supraviețuiască și făpturile slabe, de ce nu trimite un Mediator să vă apere?

-Pentru că nu este nevoie! Probabil nu reprezentați o amenințare destul de serioasă ca să fie nevoie de intervenția Mediatorului. Și de când luați voi seama la sfaturile înțelepte ale Mediatorului ?

Străinul se strâmba oribil.

-Aici ai dreptate. La ce ne trebuie sfaturi înțelepte dacă suntem atât de puternici? Sfaturile Mediatorului sunt pentru cei slabi !

-Hm, altora le-au fost bune. Altora mai puternici, mai vechi și mai sofisticați decât voi!

-Mai puternici?

Serafina simțea acum furia nestăpânită a străinului. Daca avusese vreun interes să-l lase pe micul Peruggio să vorbească și-și înfrânase cumva furia, acum se pare că se lămurise și nu mai căuta să se stăpânească de fel. Era turbat, turbat ca un animal de pradă gata să sară la atac. Făcu un pas înainte și întinse o mâna ca să înșface silueta argintie din fața lui, dar degetele butucănoase nu prinseră decât aerul. Peruggio era deja cu câțiva pași mai încolo, materializându-se într-o sclipire de lumină. Asta se pare că puse și mai mult gaz peste foc.

-Ești prea mult fiul celor ca tine. Nici o făptură din rasa voastră nu trebuie să existe, pentru că ne veți sta împotrivă întotdeauna. Iar

pe locuitorii din lumea asta i-ați distrus iremediabil. Ar fi fost niște buni soldați, dar voi le-ați pervertit mințile cu ideile voastre greșite despre lucrurile frumoase. Am încercat să găsim ceva folositor pentru noi aici, dar nu ne e nimic de folos - așa că vom distruge făpturile astea care au luat-o pe o cale greșita, așa cum am distrus și lumea voastră.

Se răsuci greoi să intre în navă, dar Peruggio i se postase deja în cale, ținând palma cu triskellul argintiu la vedere.

-Plecați liniștiți și nu vă mai întoarceți, iar noi vă vom ierta. Dacă nu...Nu-mi cere să împlinesc profeția străbunilor mei, care spune că distrugerea lumii voastre va începe cu asta.

-Profeții voștri au fost niște mincinoși, mârâi gutural extraterestrul.

Valuri de fierbințeală emanau dinspre el și dinspre navă. Furie, turbare, sete de sânge, Serafina le simțea pe toate zbătându-i-se în creier. Apoi văzu ceva înspăimântător, apocaliptic : pe străzi pavate cu o piatră albă ca marmura, oameni de o frumusețe desăvârșită, cu ochii imenși, migdalați asemenea cu ochii lui Peruggio, fugeau înnebuniți de spaimă în toate părțile, privind îngroziți în sus, spre bolta care din albastru-turcoaz devenea tot mai albă și mai strălucitoare. Peste lumina frumoasă a lumii lor perfecte se revărsa o altă lumină, otrăvitoare, care se apropia implacabil. Serafina simțea durerea ființelor acelora minunate: nu era atât teama de moarte, de neant, cât regretul amarnic. Își priveau pentru ultima oară orașul și, odată cu ele, Serafina vedea clădiri superbe din dantelă de piatră, piețe pavate cu mozaic policrom, fântâni rafinate, grădini pline de flori necunoscute, o lume care trebuia să fi inspirat imaginea Paradisului pentru oricine și-ar fi delectat ochii privind-o. Apoi, lumina albă o orbi cu totul și lumea aceea frumoasă dispăru din gândurile ei. Înțelese că Peruggio, care citea în imagini, văzuse descrierea acelei barbarii în însemnările Arianei și încerca să-și adune ura și setea de răzbunare din uciderea celor ca el - ura necesară să folosească „arma zeilor". Se înfioră, îngrozită.

Namila se pregătea să urce scara înapoi in navă, când Peruggio i se puse de-a curmezișul drumului. Acum valuri de căldură radiau și dinspre el, iar când vorbi, își ridică ochii în care jucau parcă flăcări roșietice.

-Deci ați hotărât să o terminați cu lumea aceasta și hotărârea voastră e definitivă și irevocabilă.

-Da.

Un răspuns scurt, sec, la obiect: condamnarea la moarte a omenirii și a tuturor ființelor de pe fața Pământului. Serafinei un fior rece i se strecură de-a lungul șirei spinării. Acesta nu putea fi sfârșitul! Și dacă John avusese totuși dreptate? Din ce metal putea fi obiectul acela venit din cer, ca să reziste unei explozii atomice la foarte mică distanță? Merita încercat, deși, bineînțeles, ar fi pierit și ei doi. Dar acum asta i se păru Serafinei o pierdere neînsemnată.

Peruggio se dădu la o parte din calea uriașului, luând poziție în capătul opus al poienii, la mare distanța. Își ținea mâna, în care strălucea argintiu triskellul, ridicată.

-Bine, voi ați vrut-o! Păcatul acesta să cadă asupra voastră. Eu v-am oferit o alternativă pașnică.

Creatura se zgudui de ceea ce părea să fie un hohot de râs.

Serafina îngheță de spaimă. Cum Peruggio se materializase la distanță de navă, ea ajunsese acum între el și extraterestru, iar ochii mlăștinoși ai acestuia părură brusc că se concentrează asupra ei. Din cine știe ce motiv stârnise interesul monstrului. Dar Peruggio prinse privirea aceea sălbatică și pofticioasă și asta umplu paharul. Ochii lui care de obicei străluceau argintiu deveniră stacojii, o roșeață puternică i se întinse pe fața și-i auzi glasul - de astă dată vorbea cu voce tare, nu mental, iar vocea lui cristalină și caldă părea acum huruitul unui tunet.

-Apă, aer, foc. Din voința Celui Veșnic ați fost legate împreună ca pacea să domnească în lumea muritorilor. Eu acum vă dezleg din propria-mi voință ca ce a fost să nu mai fie și în haosul de dinaintea lumii să se întoarcă toate.

Într-o fracțiune de secundă Serafina înregistră o grămadă de lucruri: la ușa navei capete hidoase bulucindu-se să privească afară, creatura care tocmai urca scara înțepenită locului, cu gura căscată și ochii holbați, îngrozită, soldații de sub crengile brazilor într-o transă hipnotică și, peste toate, strălucirea tot mai puternică a triskellului din palma lui Peruggio. Obiectul acela mic vibra puternic, schimbându-și culoarea din argintiu în galben ca aurul, apoi în portocaliu ca în final să pară acoperit de o crustă de sânge incandescent, roșu puternic.

Chipul frumos și blând al lui Peruggio se schimbase complet: părea sculptat într-o piatră dură și nimic din trăsăturile lui perfecte n-ar fi lăsat să se ghicească vreo fărâmă de bunătate sau de milă. Asprime și îndârjire, asta i se citea pe față. Glasul tunător vorbea în continuare și Serafina simți că pierduse câteva cuvinte, atentă să înregistreze detaliile vizuale ale scenei.

-... iar dintre toate chem focul să-mi împlinească voia și sufletele celor pe care îi urăsc să le jertfească întunericului veșnic.

Ceva vâjâi la urechile fetei, aproape atingând-o. Recunoscu triskellul care trecu în viteză pe lângă ea, lansat ca un bumerang. Apoi simți brațele lui Peruggio în jurul taliei, trăgând-o înapoi în timp ce vocea lui iarăși mătăsoasă îi șoptea blând în ureche :

-Să ne îndepărtăm, ești prea aproape și magia a scăpat cu totul de sub control. Poate fi periculos!

Dar Serafina nu se putea împiedica să nu privească. Triskellul vâjâia prin aer, in timp ce aspectul tuturor lucrurilor din jur se schimbă fulgerător : zăpada se topea lăsând vederii pământul negru și pietros, brazii verzi se transformau în cioturi uscate, cu crengile goale ca niște schelete descărnate, aerul pulsa roșiatic și fierbinte, irespirabil. Triskellul își schimbase în zbor dimensiunile, absorbind apa și aerul din mediu și devenind uriaș. Când atinse peretele navei era aproape cât aceasta, dar ce se întâmpla exact acolo nu se putea zări. O mare de flăcări acoperi întreaga scenă, se auzi o explozie apoi se lăsă o liniște mormântală. Flăcările scăzură în intensitate și apoi se stinseră rapid. Acolo unde stătuse nava și creaturile extraterestre, nu se mai zărea decât pământ negru, ars. Nici o urmă, nici o așchie din ce fusese mai înainte pe locul acela. Peruggio înainta calm, cu pași prudenți. Era iarăși el, făptura delicată și blândă, cu ochii strălucitori și siluetă diafană. Se aplecă brusc și culese ceva de pe jos, dintre urmele de flacără: triskellul, redevenit micuț și nesemnificativ, dar nu strălucitor ci înnegrit de fum, cu lamele tăioase acoperite de o zgură neagră. Peruggio îl curăță de zgura aceea, apoi și-l puse din nou la gât, cu inelul de protecție strâns. Atunci se petrecu ceva straniu: Serafina simți un miros îngrozitor de carne arsă, Peruggio icni de durere și-i arătă un contur negru, ca un tatuaj, pe pieptul lui alb. Triskellul își lăsase conturul ars în pielea lui, după care se întoarse la starea obișnuită, strălucitoare.

Ochii lui Peruggio clipiră speriați, mai puțin luminoși decât de obicei, mai aproape de ochii umani. Redevenise cumva o ființă extrem de vulnerabilă. Își trecu mâna peste noul tatuaj negru, contrastând puternic cu albul pielii.

-E semnul celui damnat. Voi fi găsit după semnul ăsta și ucis.

Serafina se înfioră.

-Dar de ce, Peruggio? Tu nu faci decât binele, mereu numai ceea ce trebuie, de ce să ți se întâmple așa ceva?

-Pentru că triskellul nu alege. Pentru că ucide vinovați și nevinovați deopotrivă. Dacă ar fi fost prizonieri inocenți în nava aceea, ar fi murit și ei, indiferent că au greșit cuiva sau nu. Și pentru că voința mea s-a ridicat contra voinței Celui Veșnic, care a poruncit ca apa, aerul și focul să coexiste în armonie. Am distrus această armonie ca să pot face focul să fie mai puternic și să ucidă creaturile venite din spațiu. Nava lor a fost pur si simplu pulverizată de foc!

-Ai făcut ceea ce trebuie, șopti moale Serafina. De fapt ai salvat omenirea.

Acum cuvintele sunau pompos, dar exact asta se întâmplase.

-N-am salvat-o, pe planeta lor blestemată ei încă urzesc pieirea tuturor celor care sunt altfel. Atât că v-am dat timp - folosiți-l cu pricepere! Dar hai să plecăm de aici - nu pot șterge amintirile soldaților decât foarte greu dacă s-a adunat multă informație.

Serafina se pomeni luată pe sus. Culori și forme nedefinite i se învârteau în fața ochilor, dar, până să aibă timp să se dezmeticească, făcu un „buf" puternic în zăpada de lângă mașina pe care o închiriaseră.

Cap. 31 Spre casă

-Urcă tu la volan, eu sunt prea obosit!

Serafina tresări, vocea lui Peruggio era slabă și dureros de apatică. Îi aruncă o privire îngrijorată – avea iarăși chipul palid și bolnăvicios pe care-l știa din copilărie, deși trăsăturile îi erau în continuare perfect de frumoase. Și totuși, Serafina simțea că ceva nu era în ordine. Acceleră cu sălbăticie, hotărâtă să scoată camioneta din fundătura de pădure plină cu zăpadă. Roțile se învârtiră în gol, apoi – în fine – mașina se urni cu un zgomot puternic

de fiare vechi lovite unele de altele. Turând motorul la maximum, începu disperată urcușul spre șosea, prin zăpada înaltă. Drumul acela chinuitor părea fără sfârșit. Serafina se ferea să privească în oglinda retrovizoare: se aștepta ca de după fiecare copac lăsat în urmă să apară un monstru extraterestru sau un grup de soldați cu armele îndreptate împotriva lor. Transpira abundent, deși degetele crispate îi amorțiseră de frig pe volan. Alături Peruggio părea că doarme sau, și mai rău, că murise. Dacă respira , o făcea atât de slab, încât pieptul abia i se mișca, obrajii îi deveniră albi ca varul, iar semnul lăsat de triskell părea tot mai negru și mai adânc săpat în piele. Serafina se strângea de durere numai văzându-l și amintindu-și de mirosul grețos de arsură. Era ciudat – ca și cum prin cine știe ce mecanism magic Peruggio devenise dintr-o dată mult mai material. Iubitul ei nu mirosise niciodată ca un om – deși uneori transpira, nu răspândea în jurul lui altă aromă decât cea de pădure vara sau de fâneață proaspăt cosită, niciodată ceva neplăcut. Izul îngrozitor de carne arsă fusese cu atât mai neașteptat și mai teribil – Serafina făcea eforturi să-și elimine scena din minte, numai că aceasta nu se lăsa ștearsă cu una – cu două.

Într-un final, cu mâinile tremurând pe volan, ajunse la șosea, dar binecuvântarea drumului neted fu scurtă: o mașină a poliției locale se auzea apropiindu-se în viteză, cu girofarul și sirena pornite.

-Dracu’ să-i mai ia și pe ăștia, înjură Serafina printre dinți.

-Oprește, zise Peruggio scurt și repede. Orice fuge acum din locul unde a stat nava le va părea suspect. O mașină staționând pe marginea drumului e ceva mult mai nevinovat.

Serafina puse cea mai bruscă frână pe care o putea produce pe zăpadă. Mașina se roti o dată, dar în final se opri locului. În scurt timp, mașina poliției trase în spatele lor. Doi polițiști bine încotoșmăniți coborâră vădit indispuși de frigul care devenise crâncen o dată cu lăsarea întunericului. Ridicară lanternele tocmai la timp ca să vadă doi tineri sărutându-se cu foc. Aceștia, speriați de lumina care le strica intimitatea, se desprinseră rapid unul de celălalt.

-Actele la control!

Peruggio întinse pe geam pașapoartele false. „Ann Gordon” mormăi ceva.

Polițiștii verificară minuțios hârtiile și, după ce le studiară pe toate părțile, le dădură înapoi. Se întoarseră la mașina lor, urcară și în câteva minute zgomotul acesteia se pierdu în noapte.

-Cine au fost?

-Stai liniștit, Oleg, nu erau decât turiști. Niște englezi ciudați, atâta tot. Cu actele în regulă, și ale lor și ale mașinii.

-Nu-mi place! Măcar să le fi controlat remorca aia!

-Fii serios, n-aveau mutre de contrabandiști. De altfel sunt la sute de kilometri de orice așezare mai acătării.

-Și fata ce-a zis?

-Păi, dacă engleza mea e destul de bună să fi înțeles, ceva de genul „ține-ți mâinile acasă, că ne văd ăștia doi. Ai timp după aia”.

Polițiștii râseră cu poftă.

-Măcar știm ce au venit să facă în pustietatea asta. Ai avut dreptate să nu le controlezi remorca.

Își continuară drumul în tăcere, când dintr-o dată stația de radio de la bord începu să piuie spărgând liniștea.

-Iubito, întoarce! Acum, imediat!

Serafina privi îngrijorată în oglinda retrovizoare.

-La dracu’, ce s-a mai întâmplat? Credeam că am scăpat.

-Așa credeam și eu. A propos, ai fost foarte, foarte convingătoare.

-Mulțumesc!

-Amicii noștri din poiană, șopti Peruggio. S-au trezit că habar nu au ce au căutat acolo și după toate indiciile rămase ei cred că au fost trimiși să stingă un incendiu de pădure. Evident că explicația asta n-a ținut la șefii lor, cărora li se par nițel dereglați la mansardă. Peruggio își atinse fruntea cu degetele. Măcar le-am provocat un gol atât de serios în memorie că nu-și vor aminti chiar dacă vor fi presați să o facă. Numai că s-a dispus reținerea tuturor străinilor aflați în zonă și noi ne încadrăm evident în categoria asta.

-Bun, și ce facem? întrebă Serafina.

-Fugim – cel puțin deocamdată.

-Cu mașina asta? Fii serios, n-am putea câștiga decât o cursă de melci!

-Fugim, repetă Peruggio. La momentul oportun vom găsi o soluție.

-Bine, contez pe tine pentru asta, să nu uiți!

Serafina ținea pedala de accelerație practic lipită de podea și lua virajele cât mai scurt cu putință, cu convingerea că nici un sinucigaș nu venea din sens opus, dar, cu toate acestea , sirena poliției se auzea tot mai aproape. Nu trecu mult și văzură mașina poliției apărând de după o curbă. Nu-i mai despărțeau nici treizeci de metri când ochii lui Peruggio sclipiră ciudat și el zise scurt :

-Ia-o la stânga!

Serafina simți pe șira spinării fiorul unui atac de panică – în stânga nu se vedea nici un drum, ci numai pădure deasă, compactă. Oare iubitul ei avea halucinații? Menținu direcția, dar brusc Peruggio puse o mână pe volan și smuci cu putere spre stânga. Mașina părăsi drumul și se afundă în pădure…

Era, fără îndoială, ceva curios cu pădurea aceea. Farurile luminaseră mai înainte șiruri de brazi, fără urmă de loc liber între ei, iar acum cărarea șerpuia în fața lor, apărută din senin. Bine, nu era chiar un drum în adevăratul sens al cuvântului. Serafina bănuia că nu fusese asfaltat în veci – oricum zăpada era compactă și bine bătută, dar era totuși o cale pe care puteau circula cu ușurință. Surprinzător, mașina poliției se oprise în locul unde ei se afundaseră în pădure, iar cei doi polițiști se holbau parcă fără să vadă nimic, speriați ca de o nălucă. Evident nu-i vedeau, deși farurile lor luminau puternic pădurea. Apoi zgomotul motorului de la mașina poliției amuți, drumul pe care tocmai îl părăsiseră dispăru în noapte ca și cum n-ar fi fost, iar tăcerea pădurii deveni ca de plumb, grea și apăsătoare. Serafina văzu uimită în lumina farurilor urme de copite potcovite, deși, după semnele lăsate în zăpadă, potcoavele păreau lucrate grosier. Aveau în orice caz altă formă decât cele pe care le văzuse la caii oamenilor din Sasca, satul bunicii. Și totuși, urmele acelea o bucurau și o liniștea cumva: dacă erau cai potcoviți trebuiau să fie și oameni în pustietate, iar pădurea probabil nu era așa de înspăimântătoare. În depărtare urlă un lup, înfiorând-o.

-Nu ne poate face nimic, murmură Peruggio slab. Dacă vin în haită, treci pur și simplu fără să-ți pese!

-Nu sunt animale ocrotite? Și sunt chiar atât de mulți?

-Erau mulți, șopti Peruggio. Condu liniștită, orice ai vedea sau pe oricine ai întâlni, vietatea aceea va fi mai uimită și mai speriată decât tine, să nu uiți asta. Își scoase busola dintr-un buzunar și-i dădu și o hartă.

Serafina recunoscu busola pe care i-o făcuse ea cadou – parcă se scurseseră secole de la acel Crăciun liniștit în casa de pe deal a bunicii. Peruggio umbla cu busola de parcă ar fi fost un odor neprețuit.

-Direcția e sud-vest, mai zise el încet. Avem noroc că în remorcă toate canistrele alea sunt pline. Până va trebui să umpli rezervorul, mă voi trezi și eu să te ajut, dar acum lasă-mă să dorm. Sunt cumplit de ostenit!

Își lăsă capul pe tetieră, complet lipsit de vlagă. Serafina înjură în gând nopțile lungi și reci – cât de bine i-ar fi prins un pic de soare! Puse pe bord busola și harta, cam fără entuziasm. E adevărat că se descurca greu în alfabetul chirilic, dar oare n-ar fi reușit să citească nici un indicator de direcție? Nu înțelegea nimic, dar avea încredere în Peruggio. Dacă el îi spusese să șofeze liniștită, atunci așa va face, fără să-și pună întrebări inutile. Nu drumul o îngrijora – se descurca de minune cu volanul - ci starea lui Peruggio. Părea o umbră palidă, epuizată, cu ochii închiși, iar pielea lui de obicei albă, cu bujori în obraji, era acum galbenă spre gri. Parcă ar fi transportat un cadavru – Serafina uită până și să răsufle la ideea asta îngrozitoare. Încercă să-și alunge din minte Cartea Mediatorului și soarta sinistră proorocită celui care va folosi triskellul ca armă. Aruncă o privire spre arsura de pe pieptul lui Peruggio și îngheță: conturul negru creștea practic sub ochii ei. Își forță privirea să se întoarcă la parbrizul din fața ei. Ochii roșii ai lupilor se zăreau acum cu claritate. Își mușcă buzele și acceleră fără milă.

-Oleg, ce dracu’ a fost asta?

-Nu știu, Alioșa, zău că nu știu! Mai deunăzi eram în spatele remorcii și dintr-o dată a dispărut.

-Păi, a luat-o prin pădure, n-avea unde să dispară altundeva, zise Alioșa îngândurat. Coborâră din mașina poliției, lăsând-o cu motorul pornit, și luminară prudenți cu lanternele trunchiurile dese ale brazilor.

-Aici n-au cum să fie! E prea deasă pădurea, nu puteau să treacă!

-Da, dar am zărit mai înainte o lumină, drept în față!

-Fie cum vrei, mergem să vedem.

Oleg și Alioșa făcură câțiva pași prin pădure dar se întoarseră rapid la drum.

-Ți-am spus că n-aveau cum s-o ia pe aici. Nu era nici o urmă pe zăpadă, nimic! Și nici nu se aude alt zgomot de motor decât al nostru.

-Da, dar ai văzut și tu lumina, Oleg!

-Am văzut-o, n-am văzut-o, probabil am avut vedenii. Să mergem odată, nu-mi place de fel locul ăsta!

Nici Serafinei nu-i plăcea. Nu se speria ușor, dar totuși pădurea aceea avea ceva sinistru: fără un luminiș, fără vreun semn care să spună pe unde ești, fără un sunet. Tăcută ca moartea…Părea locul ideal să te rătăcești. Din fericire drumul mergea neabătut spre sud-vest, așa că îl urmă fără nici o îndoială. Din cărarea lată se desprindeau uneori, pe dreapta sau pe stânga, poteci care se pierdeau în negura pădurii, dar nu le luă în seamă. Erau oricum prea înguste ca să bage mașina pe acolo. Uneori farurile luminau urme de roți, dar păreau a fi de căruță. Nu era nici un profil de cauciuc printre urmele acelea – oare pe aici oamenii mai umblau încă în căruțe cu roți de lemn? Senzația de lume în afara timpului era persistentă, ca și fiorul care-i strângea stomacul. Și, peste toate, se auzea urletul sfâșietor al haitei de lupi, care n-avea aerul s-o liniștească.

Apoi, brusc, se întâmplă ceva ciudat. Haita se auzea tot mai aproape, până când înconjurară mașina. Alergau în același ritm cu

ea, ceea ce nu era decât o consecință a faptului că nenorocita de camionetă mergea ca ochii mortului. Serafina și-ar fi dorit să fie soare, dimineață, vară și să șofeze superbul Ferrari al lui Giorgio sau – și mai bine – să piloteze propriul elicopter. Încordării și lipsei de somn i se adăuga acum și prezența lupilor, care apăreau cu zecile din întuneric în lumina farurilor. Serafina șofa cu viteză constantă, încercând să mențină mașina la consum minim. O îngrijora absența benzinăriilor și canistrele pline din remorcă nu păreau o asigurare prea solidă. Dar acum era prea de tot – lupii își împingeau boturile peste capota mașinii, ridicați în două labe. Trebuia să facă ceva – orice – numai să nu-l trezească pe bietul Peruggio, care dormea ostenit, cu un aer suferind. Serafina călcă accelerația cu furie, deși nu-i plăcea să vadă animale murind. Se gândea deja cum va arăta mașina la lumina zilei, cu pete de blană și sânge pe radiator. Oare vor găsi undeva o apă curgătoare, cât de cât curată, să o spele ? Ilia nu-i va suspecta că au ucis pe cineva cu mașina lui, intenționat? Se aștepta la impactul puternic al animalelor lovind mașina, își imagina deja cât era de sinistru să le târască pe drum cadavrele sfâșiate…

Nu se întâmplă nimic din toate astea. Mașina trecu prin haită ca printr-un fum și vedenia păru să se destrame. Un urlet izolat se mai auzi în depărtare, apoi liniștea aceea grea, mormântală, cuprinse iarăși pădurea.

Serafina își șterse cu mâneca puloverului sudoarea năclăită de pe față. Se simțea mizerabil: era murdară, înfometată, năucă de nesomn și se chinuia să treacă prin pădurea aceea de coșmar care părea fără sfârșit. Nu vedea decât volanul, drumul din fața farurilor și indicatorul kilometrilor parcurși. Ar fi vrut să aibă un radio de bord (un lux inimaginabil) sau măcar să cânte ca să-și țină de urât, dar nu voia să-l trezească pe Peruggio. Parcurse astfel câteva sute de kilometri. Acum codrul compact de brad se amesteca cu foioase, așa că printre crengile desfrunzite se zărea uneori câte un petec de cer – la început negru ca smoala, apoi, odată cu trecerea orelor, de un gri tot mai spălăcit. Pe sub copaci începu să se strecoare un pic de lumină – nu-și dădu la început seama dacă se apropiau de marginea pădurii, se lumina de ziuă sau și una și alta. Drumul se lărgea, iar copacii începură să devină tot mai rari. Se gândi o clipă la un luminiș – ce-ar face oare dacă din el s-ar desprinde mai multe drumuri, pe

unde ar lua-o? Înlătură ideea neplăcută – avea și așa destule pe cap, era un nonsens să se mai gândească și la altele. Își văzu de drum calmă, parcă tot mai liniștită pe măsură ce pădurea se rărea și se lumina. Ajunse la capătul ei tocmai la timp ca să zărească un soare sângeriu săltându-se peste linia orizontului, înainte de a fi înghițit de cețurile dimineții. Opri mașina la marginea drumului și, cu stomacul ghem de ceea ce urma să vadă, sări din cabină ca să examineze radiatorul mânjit de sângele lupilor.

Oboseala își spunea cuvântul. Frigul i se păru îngrozitor. Îi era mai frig decât îi fusese vreodată, iar aerul înghețat părea că îi arde plămânii. Se duse la radiator – evident, era roșu. Dar nu zări, așa cum se așteptase, nici o bucată de blană sau vreo zgârietură, nici pe radiator și nici pe bara de protecție. Își miji ochii cu atenție, apoi își trecu prudentă mâna peste metalul strălucitor – mâna i se oglindi ca într-o apă limpede. Se întoarse cu spatele și văzu discul purpuriu al soarelui - acesta se oglindea în radiator, care era curat ca și cum tocmai ar fi fost scos de la spălătorie, iar bara de metal nu fusese nici măcar atinsă! Trase adânc aer în piept. Locul acela era cu adevărat straniu!

Deschise remorca și se pregăti să ia zăpadă întru-un vas, pentru ritualul ceaiului de dimineață, când flăcări galben-roșii la orizont și un fum gros îi atraseră atenția. Părea un incendiu în plin câmp. Serafina aruncă o privire peste umăr, în direcția focului. Clar, pădurea și locul în general erau ciudate: ce anume ar fi putut provoca incendiul într-un loc pustiu, în plină iarnă? Hotărî să ignore fumul tot mai gros, al cărui miros se simțea deja până la ea, și să se ocupe de ceai. Era mai important acum să se dezmorțească în frigul dimineții decât să privească peisajul.

Ceaiul fierbea, fumul din depărtare era împrăștiat de rafale de vânt, soarele anemic arunca totuși o lumină acceptabilă peste natura înghețată iar Serafina se pregătea să-l trezească pe Peruggio - acesta dormea în continuare, dar arăta ceva mai bine de când soarele răsărise. Un zgomot nou atrase atenția fetei – zgomot de copite, cai și călăreți înaintând în galop. Veneau spre ea din direcția în care văzuse fumul. Serafina se sui la volan, uimită, și ascunse mica lor tabără mobilă printre copaci. Apoi se felicită în gând pentru ceea ce făcuse. Dacă mașina cu remorcă n-ar fi stat la adăpostul

copacilor și al tufelor dese de la marginea pădurii, bieții oameni ar fi trebuit să filmeze totul din nou. Serafina era convinsă că nimerise pe un platou de filmare și avu senzația stupidă că ea nu se potrivea nicicum în locul acela. Călăreții care treceau pe drum, fără s-o observe, erau îmbrăcați în haine de epocă, înarmați cu săbii, arcuri cu săgeți și scuturi rotunde. Păreau o ceată de tătari, după ochii oblici. Serafina rămase calmă, observându-le de departe armele și ținuta. Interesant…ca la muzeu, dar mult mai viu și mai real. Rămase ascunsă, cu toate că tropotul cailor nu se mai auzea. Dacă trecuseră călăreții, urmau să sosească după ei echipa de filmare, operatorii, regizorul și tot personalul auxiliar. Destul de curajoși oameni, să facă asta în aer liber, în loc să folosească un studio aproape de Moscova sau de alt oraș mare. Sau puteau simula zăpada prin dune albe de nisip – citise că metoda era folosită uneori - și să filmeze într-un anotimp cu temperaturi mai normale. În fine, treaba lor…Și totuși, era ciudat. După grupul de călăreți nu mai apăru nimeni, nu se auzi nici o indicație regizorală urlată în megafon și nimeni nu zise „tăiați” sau „mai trageți o dublă” sau ce naiba se spune de obicei în împrejurări din astea.

Serafina puse mâna pe umărul lui Peruggio și-l zgâlțâi încetișor. Acesta deschise ochii, cam confuz.

-Hei, am niște ceai pentru tine! E dimineață și e timpul să te trezești.

-Unde suntem?

-Asta aș vrea să știu și eu! Am șofat toată noaptea, spre sud-vest așa cum mi-ai spus, și cred că am nimerit ca musca în paharul cu lapte pe un soi de platou de flmare.

Peruggio ridică ochii, brusc foarte atent.

-De ce crezi asta?

-Păi, mai deunăzi a trecut pe aici o hoardă de tătari, după ce au aprins un soi de colibe de lemn aflate la ceva distanță de aici. Săbii, arcuri, scuturi, costume de epocă și cai, știi tu, tot dichisul. Chiar mi-a plăcut!

-Nu te-ai speriat?

-Speriat? Nu avea nici un rost! Atât că am ascuns mașina, ca să nu le stric cadrul. Dacă m-a speriat ceva, au fost lupii de azi-

noapte, dar pur și simplu am trecut printre ei și am scăpat cu bine. Parcă s-ar fi evaporat!

-Ești foarte curajoasă, zise Peruggio scuturând din cap. De fapt, de ce mă miră? Dintre noi doi, tu ai fost întotdeauna cea puternică. Pe mine în schimb totul mă neliniștește. În zăpăceala de aseară am folosit metodele Cărții Mediatorului ca să scap de echipajul acela de poliție și acum nu știu dacă mai am energia să ajung înapoi.

-Harta și busola sunt lucru sfânt, zise fata cu convingere. Găsim noi o cale și pentru asta!

Peruggio zâmbi palid.

-Nu, Serafina, nu m-ai înțeles. Nu locul unde suntem mă îngrijorează, ci momentul în care am ajuns. Mai ții minte cum ne priveau polițiștii fără să ne vadă? Mai știi cum a dispărut drumul în spatele nostru?

-Da, dar...

-Dar noi nu puteam merge mai repede decât ei, așa că ne-ar fi ajuns oricum din urmă. Și-atunci nu-mi rămânea decât o singură metodă să nu fim prinși. Nu poți vedea ceea ce se află în același loc cu tine, dacă nu se află acolo simultan cu tine! Acum înțelegi? Acum știi de ce s-au evaporat lupii? Acum știi de unde a apărut haita, când specia e pe cale de dispariție?

Serafina rămase cu biscuitul suspendat în mână și aproape scăpă cana de ceai.

-Da, iubito, bun venit în epoca Hoardei de Aur!

-Ceeee?

Peruggio se așează comod pe podeaua remorcii și începu să explice cu glas molcom:

-Ți-am spus odată că timpul nu este decât o noțiune relativă, o convenție a oamenilor. Așa că n-a trebuit decât să mă concentrez și să vreau asta, și saltul în timp s-a petrecut. Ei ne puteau vedea – și lupii, și oamenii – dar nu puteau interacționa cu noi, pentru că noi nu suntem în timpul lor. Noi nu putem schimba cursul istoriei – ce s-a petrecut rămâne bine întâmplat, putem numai să ne uităm ca niște spectatori. Acum pricepi cum de nu ai călcat lupii cu mașina azi-noapte?

Serafina înclină din cap. Nu era ușor să admiți o asemenea enormitate!

-Bine, și acum ce facem?

-Încercăm să ne întoarcem, dacă voi putea să o fac așa cum trebuie. Este foarte consumator de energie un asemenea procedeu și pe mine lupta de ieri m-a sleit de vlagă, așa că va trebui să-mi adun toată concentrarea de care sunt în stare ca să nimerim înapoi unde trebuie.

-Poate ajungem în viitor?

-Nu, iubito, așa ceva nu e cu putință. Poți invoca numai un timp din care ai amintiri, adică numai trecutul.

-Da? Și tu ce amintiri ai din epoca lui Gingis-Han?

Peruggio surâse.

-Nici una, bineînțeles. Dar vechile cronici și cărțile de istorie au amintiri, iar eu, dacă le-am citit, aceste amintiri au devenit și ale mele. Asta este forța memoriei colective, de care ți-am mai vorbit – te poți folosi de amintirile și experiența tuturor acelora pe care îi poți citi și înțelege ca de propria ta experiență. Deși, eu tot nu pot pricepe cum am avut acces la amintirile entităților de la Roswell, din moment ce ele erau deja moarte. Toate legile noastre spun că o asemenea abilitate aparține numai Mediatorului.

-Peruggio...Serafina se opri încurcată, dar răsuflă adânc și puse întrebarea care îi stăruia în minte de ceva vreme. Iubitule, dacă, să presupunem, Mediatorul ar fi fost acela care ar fi folosit triskellul ca armă, soarta lui sau a ei ar fi aceeași? Adică ar...

Nu putu continua. Spectrul cumplit al continuei amenințări îi plutea deasupra capului.

-Da, iubito, pedeapsa ar fi aceeași. Până și Mediatorul trebuie să se supună legilor, și el este o ființă muritoare. Dar fiind o ființă perfectă, probabil ar fi găsit o soluție de o mie de ori mai bună decât distrugerea acelei nave străine. Trebuia să fie ceva! Doar că eu, un tip limitat cum sunt, probabil am avut tot timpul soluția înaintea nasului și nu am știut s-o văd.

-Te doare? Serafina arătă cu mâna spre conturul negru de pe pieptul lui Peruggio.

-Mă arde pe dinăuntru. Iar pe dinafară pielea devine tot mai rece. Uite!

Îi luă mâna și i-o conduse pe sub cămașă, un gest pe care Serafina adorase întotdeauna să-l facă și care-i trezea de fiecare dată emoții intense. Degetele mângâiau conturul aspru și rece. Serafina tresări. Acolo unde se aștepta să simtă fiorul dorinței, nu era decât durere și tristețe. Peruggio pierea sub ochii ei, se ofilea încet asemenea unei flori al cărei timp trecuse. Pentru ce? Mintea Serafinei se zbătea zadarnic cu întrebarea. Da, salvase lumea și acest lucru cerea un suflet ca jertfă. Dar de ce el? Cui îi greșise, și cu ce? Cum putea pământul negru și lacom să înghită vreodată perfecțiunea aceea, ascunzându-i pentru totdeauna frumusețea desăvârșită?

-Păi, nu te gândi la nimic de soiul ăsta!

Ah, iarăși îi citise gândurile.

-Lumea fiilor luminii era cea mai veselă dintre toate, pentru că noi nu aveam cimitire. La ce ne-ar fi trebuit, atunci când eram făpturi mai mult imateriale? Trupurile noastre se transformă instantaneu într-un praf argintiu pe care vântul îl risipește, asta e tot!

Mintea Serafinei zbură la Giovanna, care îi spusese cât era de greu de suportat despărțirea de Dario, fără un mormânt unde să se roage. Pentru ea, urma să fie la fel! Se cutremură de durere. Nici mormânt, nici fotografii, nimic! Durere mută și amintiri pe care într-un final timpul le va șterge, ca și cum n-ar fi fost. Se scutură să-și alunge gândul.

-Bine, dar tu ești material! Te-ai născut pe pământul ăsta, ai avut părinți normali, nu ești o plăsmuire a imaginației.

-M-am născut și am murit la câteva minute după aceea, vorbi Peruggio. Am sondat mintea doctorului cu care a născut mama. După părerea lui, eram un copil mort. Apoi o rază de soare a atins cearșaful în care fusesem învelit și am deschis ochii. Ăsta este adevărul, Serafina.

-Nu ești o stafie, nu ești o ființă moartă. Ești mai viu decât oricine altcineva și voi face tot ce-mi stă în putință ca să opresc blestemul. Orice și pe oricine aș înfrunta pentru asta! Îi întinse o mână, forțându-l să se ridice și-l scoase în fața camionului..Îi desfăcu nasturii cămășii, expunându-i pieptul soarelui. Știu că așa va fi mai bine, șopti Serafina. Cred asta cu putere și la fel trebuie să crezi și tu!

Frigul continua să fie aspru, așa că pielea lui Peruggio deveni roșie, dar nu conta. Soarele mângâia conturul negru al triskellului, în timp ce Serafina îi alinta fața și i se juca prin păr. Peruggio închise ochii. Durerea arsurii începu să se domolească. Se simțea bine – era iarăși capabil să simtă ceva, ceva plăcut. Atingerea fetei era o binecuvântare după care tânjise parcă în întuneric și acum se bucura din nou de ea, așa cum n-o făcuse de prea multă vreme. O trase spre el, însetat de buzele ei moi și catifelate, dar Serafina se dădu înapoi.

-Nu trebuie să mă pun între tine și soare! Uite, chiar funcționează.

Deschise ochii și privi uimit în jos. Arsura neagră de pe piept încetase să se mai întindă și parcă nici nu mai era atât de adâncă.

-Ce se întâmplă, mi se șterge tatuajul?

-Da, soarele te vindecă, așa ca de obicei. Vom sta aici atât cât trebuie ca să te simți bine și să ne putem apoi întoarce. Remorca noastră mai e încă plină de biscuiți și dacă nu te enervează să mănânci mereu același lucru, stăm și până la vară dacă-i nevoie.

Peruggio clipi, îmbătat de lumină.

-Da, și cu părinții tăi și mama mea ce vei face? Crezi că n-ar deveni îngrijorați? Gândește-te că nu avem cum să le dăm de veste: în lumea în care suntem acum nu există nici telefon, nici mail. Suntem prinși în alt timp, nu uita asta!

-Nu uit, dar... Și dacă, să presupunem, am rămâne aici? Ce s-ar întâmpla? Bine, e clar, pentru ai noștri ar fi foarte rău. Dar pedeapsa care te așteaptă ar fi la secole distanță! Am putea folosi tot combustibilul pe care-l avem ca să călătorim spre sud, într-o zonă cu climă mai blândă. Ne-am face o căsuță numai pentru noi doi din scândurile remorcii, am lucra pământul așa cum au făcut-o milioane de oameni de-a lungul istoriei și am lăsa timpul nostru adevărat undeva foarte, foarte departe în viitor. Am trăi fără electricitate și apă curentă, fără confort și fără mașină, dar tu provii dintr-o civilizație care nu era dependentă de tehnologie, așa că șocul n-ar fi prea mare. N-am avea nici faimă și nici avere, dar am trăi împreună, fericiți, până la adânci bătrânețe. În fond e tot ce cer de la soartă, nimic mai mult!

-Serafina, nu visa! În glasul lui Peruggio se strecurase o undă rece. Nu uita că pedeapsa vine din lumea fiilor luminii, care aveau o cu totul altă percepție asupra timpului decât oamenii. Nu pot scăpa, rămânând aici. Oricum îți mulțumesc pentru că te-ai gândit la asta – pentru că erai gata să renunți la atât de multe lucruri din pricina mea.

-Oh, dar sunt gata să renunț la orice pentru tine. Tu ești totul pentru mine, Peruggio.

-Iubito, va trebui să te rog ceva. Mi-e greu să-ți cer asta, dar trebuie. Când vei rămâne singură...ezită, văzându-i ochii în lacrimi – în fine, când nu voi mai fi cu tine, îți las institutul. Am adunat oameni valoroși acolo, prieteni adevărați. Dar au nevoie de cineva care să coordoneze totul, iar tu ai făcut mereu asta în calitate de inginer-șef. Îți cer să preiei și misiunea mea. Știu că sună ingrat – ar trebui să-ți las ceva, nu să-ți iau și puținul timp liber pe care îl aveai numai pentru tine. Dar e munca noastră comună, sunt visele și speranțele noastre și ale altora ca noi – nu lăsa să se destrame totul, nu lăsa ca vântul să spulbere tot ce am făcut mai bun în viața asta. Promite-mi!

-Îți promit. Glasul Serafinei sunase uscat. Avea buzele crăpate și gâtul ars ca de febră. Dar măcar reuși să dea o undă de fermitate răspunsului, să oprească lacrimile să i se strecoare în voce. Se simți mândră de asta – era puternică, știa. Puternică, sălbatică și plină de ură.

Cap.32 Pedeapsa

Chiar dacă soarele, reflectat pe albul zăpezii, o orbea, Serafina nu coborî parasolarul. Prefera să îndure lumina puternică mijindu-și ochii, numai ca Peruggio să fie scăldat cât mai mult în razele soarelui. Frigul parcă mai cedase, după-amiaza de iarnă era chiar plăcută. Dar se temea de venirea nopții – noaptea era mereu întunecată ca un lighean plin cu smoală, drumurile pustii, iar de

îndată după apusul soarelui Peruggio își relua aerul suferind și bujorii din obraji îi dispăreau, lăsând locul palorii cadaverice.

Acum părea că doarme, cu ochii închiși și capul dat pe spate, chircit în scaun, dar uneori Serafina îl vedea deschizând brusc ochii și o lumină argintie ivindu-i-se din dosul pleoapelor. Avea săpată o cută pe frunte – era clar că se concentra intens și fata nu trebuia să se întrebe la ce anume. Se gândi să-l ajute și ea cumva, deși nu prea știa ce putea face. Îi era limpede însă că mintea lui Peruggio lucra la revenirea lor în prezent. Serafina șofa nu foarte atentă – în fond câte mașini riscau să-i vină pe contrasens? și începu să viseze cu ochii deschiși. Spre deosebire de Peruggio, ea era o pământeană dependentă de tehnologia de ultimă generație. Se gândea la sertarul cu DVD-urile preferate de acasă, la elicopterul ei din parcarea institutului, la luminile aurii ale orașelor pe care adesea le survola noaptea, bucurându-se de frumusețea imaginilor. Dacă exista ceva bun în nebunia prezentului, atunci asta erau orașele noaptea. Serafina adora plimbările nocturne prin fața monumentelor luminate artistic, a fântânilor țâșnitoare a căror apă era colorată de becuri, jocul reclamelor luminoase, agitația mulțimii, balurile sub candelabre strălucitoare și vapoarele din porturi cu luminile lor oglindite în apă. Dintre toate imaginile, în fața ochilor i se fixă priveliștea pe care o văzuse adesea de pe balconul apartamentului ei de la institut: orașul Napoli la picioarele ei, sclipind în noapte tumultuos, cu mii de lumini, aerul înmiresmat de flori, fumul alb care înconjura craterul Vezuviului. Era ceea ce iubea cel mai mult, exceptând, bineînțeles, ființa chircită în scaunul de lângă ea și care tocmai se chinuia cu o sinistră durere de cap. Serafina deveni conștientă că-i simțea prezența în mintea ei. Peruggio întoarse ochii spre ea, cu cercurile argintii înconjurându-i irisurile, și-i zâmbi fericit.

-Ai grijă cum șofezi, se pare că ai cam pierdut drumul..

Ce naiba,? Doar îl văzuse întinzându-se înaintea ei până la linia orizontului, pe câmpia netedă ca-n palmă. Iar acum mașina se hurduca pe pământ, prin gropi și hârtoape acoperite de zăpadă, fără ca ea să fi schimbat direcția. Soarele apunea după un nor și Serafina aprinse farurile. Peruggio continua să zâmbească. Se întâmpla ceva și ea nu-și dădea seama ce. Enervant! Apoi prinse cu

coada ochiului o lumină străbătând câmpul peste care amurgul se lăsa rapid, în nuanțe de roșu și indigo. O lumină, apoi alta și alta. Un drum care se ivise din senin și pe care urmau să-l intersecteze – un drum cu parapeți de metal, deszăpezit, asfaltat, cu mașini gonind rapid într-un sens și în celălalt. Simți o ușurare imensă, ca și cum o piatră i s-ar fi ridicat de pe inimă. Peruggio se retrase din mintea ei și durerea de cap încetă.

-Suntem acasă?

-Nu, suntem tot in Rusia. Dar într-un fel da, ne-am întors. Ar fi bine să oprești la prima benzinărie și să cumpărăm niște ziare – sper că am ajuns când trebuie și nu anul trecut la vremea asta, când teoretic eram la institut.

Benzinăria apăru peste câteva minute. Serafina ieși cu un vraf de ziare, după ce plăti plinul rezervorului și după ce umplu și o parte din canistre.

-Uite, am avut ghinion. Nu sunt decât ziare locale în alfabet chirilic. Noroc cu casiera care vorbea ceva engleză, altfel aș fi fost pierdută.

-Lasă, mă descurc. Peruggio privi data și clipi amuzat. E bine, suntem la început de februarie. E așa cum trebuie să fie! Serafina răsuflă adânc, brusc ușurată. Vocea molcomă a lui Peruggio avea un strop de veselie. Cred că-ți sunt dator cu o plimbare în centrul Moscovei, noaptea. Dacă nu erau imaginile din mintea ta, n-aș fi reușit. Eram prea ostenit, iar călătoria în timp cere multă energie. Apoi ți-am simțit gândurile – dragostea ta pentru orașele luminate, Napoli văzut de sus, dorința ta să te întorci și asta mi-a dat puterea de care aveam nevoie. Așa că sunt clar dator vândut – alege numai restaurantul unde vrei să te scot și vom petrece până la ziuă.

Acum totul era ușor, de parcă ultimele zile nu fuseseră decât un coșmar care dispare la ivirea zorilor.

-Eu totuși vreau altceva mai întâi, zise fata râzând. E adevărat că visul meu cel mai frumos a fost dintotdeauna să dorm pe podeaua unei remorci care pute a motorină, direct pe scândurile tari care mă lasă în fiecare dimineață plină de vânătăi, și să mă spăl într-un castron de zăpadă topită, dar după două săptămâni așa de rustice prefer un hotel civilizat, cu duș și apă caldă, perne de puf și

un covor moale pe jos, în care să se afunde picioarele. Și mâncare adevărată dacă se poate, nu ceai cu biscuiți uscați!

-Numai atât? Peruggio o privi amuzat, cu ochii luminați de fericire. Deci să faci un duș, să te duc la restaurant și să dormi într-un pat moale? Nu e mare lucru. Și eu, care credeam că trebuie să te țin în brațe toată noaptea! Dar dacă am scăpat așa ușor...

-Nenorocitule, mârâi Serafina printre dinți. Să nu-ti închipui că ai scăpat!

Îi dădu un ghiont cu mâna care părăsi o clipă volanul, apoi râse cu lacrimile curgându-i pe față, cu atâta poftă cum nu credea că poate fi posibil.

Serafina pierdu noțiunea timpului sub dușul fierbinte. Își frecă meticulos cu săpun fiecare bucățică de piele, nu o dată, ci de zece ori. Apa lua cu ea nu numai mirosul de transpirație, amestecat cu cel de motorină, ci și o parte din amintirile ultimelor zile. Examinate dintr-o cabină de duș curată, înconjurată de prosoape albe și pufoase, figurile hidoase ale extratereștrilor parcă nu-i mai stârneau atâta repulsie. Parcă ceea ce vedea în gândurile ei încetase să mai fie monstruos, odată ce deasupra capului licăreau o grămadă de spoturi de halogen Alta viață! Desigur, oglinda din baie nu-i arăta nimic mulțumitor. Slăbise groaznic și era plină de vânătăi de la somnul chinuit pe podeaua remorcii, dar nu-și făcea griji pentru asta. În cel mult o săptămână semnele extenuantei călătorii vor dispare cu totul. Fals! O urmă va rămâne pentru totdeauna – o sinistră dantelărie neagră săpată în pielea albă a lui Peruggio. Oare era o idee bună să-l trimită la o sală de bronzat sau numai soarele putea să vindece semnul acela dureros? Își chinui mintea cu un răspuns, când auzi un ușor ciocănit în ușă.

Înhăță capotul de baie și fugi să deschidă. Peruggio stătea în pragul ușii, cu părul încă plin de apă, mirosind a șampon. Serafina făcu ochii mari. Nu ăsta era stilul lui! Peruggio obișnuia să apară pur și simplu, înconjurat de o mare de lumină. Bătutul la ușă nu era punctul lui forte și nici nu prea avusese ocazia să-l exerseze. Serafina îi făcu loc să intre, trânti ușa cu piciorul și i se aruncă în brațe. Întrebările din mintea ei dispărură. Acum îi era perfect egal dacă Peruggio se materializa din senin sau intra pe ușă ca orice om, atât timp cât era acolo – și în fond numai asta conta cu adevărat.

-I-am dat înapoi mașina lui Ilia, iubito - Peruggio părea foarte amuzat – dacă ar ști bietul de el pe unde i-a umblat remorca aia! M-a întrebat dacă am văzut multe aurore boreale și dacă n-am avut probleme cu frigul – ochii lui Peruggio erau zâmbitori și plini de lumină. Ce să-i fi spus? Că nu frigul era problema, ci o invazie a unor creaturi demonice din spațiu, lupii Siberiei și călărețiii lui Gingis-Han? Oare m-ar fi crezut?

Râseră amândoi cu poftă.

-Ei, și tu acuma! Lupii și călărețiii au fost drăguți, ne-au lăsat să trecem. Iar cu restul - ei bine, eu cred că te-ai descurcat cum nu se poate mai onorabil!

-Ne-am descurcat, dragostea mea. Dacă n-ai fi fost acolo cu mine n-aș fi găsit niciodată forța necesară să-i înfrunt.

Un gând dureros îi săgetă Serafinei prin minte: „Deci dacă n-aș fi fost eu și relația asta a noastră, Peruggio ar fi procedat ca Ariana în vechime și viața lui nu era în pericol. Toate câte i se întâmplă sunt din cauza mea”.

-Prostuțo, ce folos aș fi avut să-i las să-și ducă planurile la bun sfârșit? Ar fi distrus Pământul oricum, am fi fost sortiți morții cu toții. Și-apoi nu mă compara cu Ariana, eu n-am nici bunătatea și nici înțelepciunea ei. Ea era Mediatorul!

-Păi și tu ești mediator, cel puțin la institut, nu?

-Așa este, recunoscu Peruggio. Numai că de fapt e cu totul altceva în cele două cazuri. Autoritatea mea nu se întinde mai departe de zidurile institutului și e un titlu pe care mi l-am atribuit singur. Pe mine nu m-a investit nimeni cu funcția de mediator. În fond e o simplă coincidență.

-De când tu, Peruggio Sorriente, crezi în simple coincidențe fără să faci legătura dintre lucruri și evenimente aparent disparate?

-Păi, probabil voi cerceta și asta într-o zi, dar acum nu am timp. Nu vezi că sunt ocupat?

Și chiar era. O mână i se încolăcise pe talia Serafinei, cu cealaltă îi dezmierda obrajii.

-Și ce ar trebui eu să fac ca să te țin ocupat pentru tot restul vieții?

-Cred că faci deja tot ce trebuie, murmură Peruggio cu buzele în părul fetei.

Serafina se aștepta la mângâieri fără sfârșit, când se simți împinsă ușor la o parte. Era de-a dreptul dureros! Ridică ochii spre chipul lui Peruggio, în timp ce-și simțea obrajii în flăcări. Se aștepta să privească în lumina acelor ochi cu cercuri argintii în jurul irisurilor, dar nu văzu decât o noapte fără lună și fără stele în privirea lui intensă.

-Ce nu e în ordine, iubitule?

Peruggio își plecă genele lungi, ascunzându-și ochii hipnotici. Acum privea spre mâinile lor unite, în timp ce vorbi încetișor.

-Nu e nimic rău, doar că e ...diferit. Mă schimb. Am încercat să vin în camera ta ca de obicei și am constatat că nu mai stăpânesc dematerializarea. Și-apoi până acum mi-era ușor să te țin în brațe la nesfârșit, pentru că fiii luminii dispun de un autocontrol desăvârșit. Din tot ce simțeam, tu nu vedeai decât ochii argintii, strălucitori. Dar cumva lucrurile se schimbă. Devin tot mai uman și mai puțin controlat și nu vreau ca tu să... ezită, parcă negăsindu-și cuvintele.

-Ca eu să-mi dau seama cât de mult te excită prezența mea, nu? Serafina i se cuibări în brațe fără să ezite. Ascultă, poate e mai bine așa. Misiunea ta ca fiu al luminii s-a încheiat, acum e cazul să redevii om și să ne vedem liniștiți de viața noastră comună. Ce e rău în asta? Crezi că te-am iubit cumva pentru sângele tău argintiu sau pentru că apăreai și dispăreai din senin? Sau pentru că stăpâneai focul? Sau pentru că citeai mințile oamenilor? Nu, și nu, și nu. Și nici măcar pentru chipul tău superb - când te-am cunoscut, numai frumos nu erai. Dar ai avut întotdeauna un suflet cald și bun și un umor puțin stângaci și asta mi-ar ajunge pentru șapte vieți, nu pentru una. E clar?

Serafina aproape țipase la el. Își ascunse rușinată fața la pieptul lui și simți pe sub cămașa din mătase fină conturul negru al triskellului adâncit în piele.

Peruggio îi ridică bărbia și o privi în ochi cu seriozitate.

-Da, ai ghicit. Ai simțit că motivul pentru care mă feresc de tine e blestematul de tatuaj negru. Dacă aș ceda acum, ai avea amintiri prea puternice pentru tot restul vieții tale – amintiri care să te lege de trecut pentru totdeauna, care să nu te lase să trăiești decât ca o umbră a propriei dureri. Ești tânără, viitorul îți aparține. După ce nu voi mai fi, îți vei găsi fericirea.

-Idiotule, i-o întoarse Serafina cu furie;

Era deja în colțul opus al încăperii, roșie până la rădăcina părului ei arămiu.

-Cum crezi că aș putea? Cum crezi că aș uita timpul petrecut cu tine, minunile pe care le-am trăit, fericirea care mi-a luminat zilele? Nu știu ce îmi rezervă viitorul, așa cum nu știi nici tu, degeaba te juri că în blestemata aia de carte neagră e purul adevăr. De ce să ne batem capul cu ziua de mâine? Am scăpat împreună dintr-o belea cât casa, e timpul să ne bucurăm, nu să bocim. Ți-a intrat în cap că vei fi ucis pentru că așa zice Cartea Mediatorului și acum ți-o cauți cu lumânarea. Gândește-te că e o minciună! Gândește-te că vom trăi fericiți împreună până la adânci bătrânețe și vei vedea că așa va fi. Viitorul ni-l facem noi, nu cineva din afară! Și să știi că dacă mai văd cartea aia de toată jena, ți-o rup în bucăți!

-Aș vrea s-o văd și pe asta, murmură Peruggio. Există lucruri care nu pot fi distruse. Dar poftim, poți încerca!

Scoase din buzunar Cartea Mediatorului și o puse pe masă.

-Ia-o, e a ta. Eu oricum o știu pe de rost și nu mai am nevoie de ea.

Serafina se repezi cu un gest sălbatic. Chiar voia să distrugă volumul acela negru care i se părea sinistru. Parcă vedea fiecare pagină îmbibată de sângele argintiu al lui Peruggio. Trase de coperte, fără nici un folos. Găsi o brichetă și îndreptă flacăra spre carte. Flacăra se stinse.

-E un obiect magic străvechi, zise molcom Peruggio. Este eternă, ca și Mediatorul însuși.

-Păi, tu ai spus că Mediatorul e o ființă muritoare!

-Mediatorul da, dar instituția în sine e veșnică. Eu zic să pui bine deoparte cartea aceea. Nu se știe când și cui mai poate să-i folosească.

Serafina luă bombănind cartea și o îndesă între hainele din valiza ei.

-O urăsc pe Ariana aia! O urăsc, pur și simplu!

-Nu te lega de strămoașa familiei mele! Ea n-a făcut nimic rau!

-N-a făcut nimic, într-adevăr, pufni Serafina. Doar te-a lăsat pe tine cu toate problemele pe cap, ca să-și ferească mânuțele ei fine de atingerea sângelui. Ți-a cerut să te sacrifici pentru că ea n-a avut

curajul să o facă! Într-adevăr, asta nu e nimic, sau cel puțin noi, fraierii de pământeni, ar trebui să credem așa ceva.

-Serafina, am făcut ce am făcut de bunăvoie, știind care vor fi consecințele. Nu arunca vina asupra Arianei. Poate că nu mai sunt atât de mult un fiu al luminii pe cât eram înainte, dar asta nu înseamnă să trădez legile noastre. Noi purtăm respect Mediatorului și străbunilor noștri! Iar pentru mine Ariana a fost și una și alta.

Se opri șocat. Chiar că cedase nervos, dacă fusese în stare să mărturisească secretul acela păzit cu strășnicie. Ce era și mai grav, ochii Serafinei clipind parcă orbiți de lumină îi confirmau că fata înțelese și tocmai întorcea cele aflate pe toate părțile. Fără o vorbă, Serafina se apropie din nou de el și dintru-un singur gest își lăsă halatul de baie să–i alunece la picioare. Nu purta nimic pe dedesubt.

-Am înțeles, vrei să te schimbi ca să putem coborî în restaurant. Prefer să te aștept afară.

Peruggio ieși trântind ușa cu putere. Se opri pe coridorul pustiu și-și șterse o lacrimă cu dosul palmei. Ar fi dat tot restul vieții care-i rămăsese de trăit, numai ca să aibă confirmarea că procedase și de astă dată spre binele ei. Dar simțea un gust amar pe buze și o durere în suflet cum nu credea că poate simți vreodată. Oare Serafinei i-ar fi mai ușor dacă s-ar despărți certați?

Serafina își făcu apariția peste câteva minute, elegantă ca întotdeauna, dar cu ochii roșii ascunși în dosul unor ochelari de soare cu rame foarte late. Coborâră în restaurant ținându-se de mână. Serafina comandă la întâmplare și nu mâncă nici o înghițitură. Fixase în schimb farfuria cu ochii și nu se uita nici în dreapta, nici în stânga. Mai ales nu se uita la el. Peruggio simțea un foc mistuitor arzându-l pe dinăuntru.

O conduse fără o vorbă spre camera ei. În prag o luă în brațe și începu să o sărute cu disperare, în timp ce lacrimile fetei îi udau cămașa.

Trecură de controlul pașapoartelor din aeroport și brusc stomacul lui Peruggio se relaxă. Dacă se temuse de ceva, era faptul că Oleg și Alioșa le-ar fi putut reține numărul mașinii și, prin Ilia, să

dea cumva de ei și să-i oprească. Dar se pare că lucrurile nu merseseră atât de departe. Un ziar anunța pe penultima pagină căderea unui meteorit de mici dimensiuni în Siberia și faptul că zona fusese închisă pentru două zile, timp suficient ca savanții să constate că radioactivitatea solului nu se abătuse de la normal. Avionul decolă spre Roma, iar după o escală scurtă plecară spre Napoli. Buna dispoziție a lui Peruggio revenise. Acasă februarie însemna deja primăvară, mult soare și multă lumină, plimbări în golf în adierea vântului călduț care aducea miros de flori și, mai ales, întâlnirea cu prietenii de la institut. Lucrurile păreau să reintre în normal, încetul cu încetul. Rana de pe piept se strânsese cumva și nu mai era nici adâncă și nici dureroasă. Peruggio se îndoia tot mai mult de infailibilitatea Cărții Mediatorului, ba chiar îi părea bine că o dăruise Serafinei. Altfel, ar fi reluat iar și iar străvechile texte, căutând înțelesuri ascunse și nedescifrate acolo unde totul era clar ca lumina zilei.

O vedea deseori în minte pe Serafina scoțându-și capotul și se înfiora de fiecare dată. Oare nu cumva fusese un prost? Luase de bună o amenințare imaginară și lăsase teama să-i strice ceea ce ar fi putu să fie cel mai frumos moment din toate. Dar, odată ajunși înapoi la institut, se apucară serios de lucru. Stive de corespondență fără răspuns așteptau să fie sortate, o grămadă de hârtii zăceau în mapa de semnături, trebuiau aprobate noi teme de cercetare și demarate noi investiții. Imaginile apocaliptice ale timpului petrecut în Siberia apăreau uneori în vis, dar din ce în ce mai șterse și mai îndepărtate, pe măsură ce prezentul își cerea tot mai mult dreptul de a fi luat în seamă. Serafina părea să nu se fi schimbat: de față cu ceilalți era aceeași prietenă sinceră și devotată, iar când erau singuri avea aceleași buze dulci, ahtiate după sărutări. Numai că nu prea apucau să rămână singuri – la institut aveau mai mult de lucru ca altădată și parcă totul devenise îngrozitor de urgent. Peruggio era prea absorbit de problemele zilnice, ca să observe că mare parte din nebunie era provocată chiar de Serafina. Aceasta nu făcea decât să aplice învățăturile bunicii: „poate că timpul vindecă, dar munca vindecă mai bine și mai repede”. Și ei chiar aveau nevoie să fie vindecați de experiențele prin care trecuseră, deși uneori Serafina mai simțea încă în aer o amenințare surdă. Încerca să nu-și pună întrebări

despre ce va urma, poate că totuși de astă dată Cartea Mediatorului mințise. Era bine să lase timpul să treacă pur și simplu, să se scurgă pe lângă ei. Adeseori gândurile lui Peruggio erau impenetrabile. Fata bănuia că trebuie să se simtă ca un condamnat a cărui sentință fusese deja pronunțată, în așteptarea execuției. Dar el nu vorbea niciodată despre asta, iar când se întâlneau avea un aer poznaș și vesel, ca un școlar care făcuse o șotie bună. Oare păcălise soarte și asta-l făcea așa de zâmbăreț?

Și apoi veni și dimineața aceea… Aparent era o zi ca toate celelalte, atât că norii formau un plafon compact și jos din care se cernea o ploaie rece, mocănească. Cerul era de un gri mohorât, grădinile institutului cenușii, așa că Serafina trase pe ea o rochie roșie ca să-și mai coloreze viața și ieși pe balcon. Frig…Intră în casă, alese o jachetă tricotată multicoloră și-și turnă o porție generoasă de cafea fierbinte înainte de a pleca la serviciu. Auzi bătăile discrete în ușă ale lui Peruggio, îi deschise și i se cuibări în brațe. Cu toate că din părul lui Peruggio se prelingeau firicele de apă, Serafinei i se păru că ploaia se oprise și curtea fusese inundată de soare. Traversară aleile ude până la clădirea principală și trecură pe la secretariat.

-Nu e mare lucru pe ziua de azi, făcu secretara consultând agenda întâlnirilor lui Peruggio. Giovanna vrea să vă vadă pe amândoi de dimineață pentru unul din proiectele colectivului ei, iar în restul zilei va fi liniște.

-Foarte bine. Trimite-o te rog pe Giovanna în biroul meu când va apărea, zise Peruggio. Apoi o luă pe Serafina de mână și tăiară în diagonală holul de la etaj, grăbindu-se spre spectaculosul său birou.

-Giovanna e tot mai eficientă, ea și oamenii ei fac minuni, observă Serafina. Mi-e teamă numai să nu se surmeneze, nu și-a mai luat concediu de când… știi tu, faza cu Dario.

-Nici nu-i propune acum așa ceva! Munca o ajută să treacă mai ușor peste asta. Cred că în primul ei concediu de după evenimente ar trebui să nu plece singură. Nu știi pe vreuna din fete care ar vrea s-o însoțească?

-Oh, amatoare ar fi. Numai că Giovanna nu se împacă prea bine cu lumea, de la o vreme. Oricum, îi voi spune să nu meargă acasă în Calabria, bănuiesc că ticăloșii fac spume la gură după ce averea domnului Reni le-a scăpat printre degete. Nu cred că Giovanna e în siguranță acolo.

-Nu, nici eu nu cred.

Ușile de cristal glisară fără zgomot. Peruggio intră în birou ca de obicei, dădu din mână și așteptă ca lumina flăcărilor din bolurile de cristal să alunge întunericul din încăpere. Nu se întâmplă nimic. Bezna era de nepătruns, de pe coridor razele de lumină păreau să fie absorbite de o gaură neagră. Serafina se buluci în ușă îndată după Peruggio și simți ceva care nu-i plăcu: aerul părea încins, stătut, greu de respirat și parcă vibra. Întinse mâna spre întrerupătoarele din perete. Dacă ea nu avea abilitatea lui Peruggio să se joace cu flăcările, erau bune și niște banale lămpi discret mascate în tavan. Găsi cu greu primul dintre întrerupătoare și-l apăsă hotărâtă. Luminile nu se aprinseră, bezna părea de neurnit din locul acela. Serafina cotrobăi nervoasă în poșetă și scoase lanterna. Raza firavă se pierdu în spațiul imens. Încercă din nou întrerupătoarele – de astă dată o parte din becuri se aprinseră, dar păreau extrem de anemice, ca și cum ceva aflat în încăpere absorbea lumina.

-Ce dracu?

-Uite acolo! Peruggio îi arătă o ciudățenie de sferă neagră care plutea deasupra mesei de cristal a consiliului, un fel de alcătuire ușoară de puf negru din care se răspândea parcă întuneric.

Serafina făcu un pas înainte, ca să ia obiectul de pe masă, dar Peruggio o opri.

-N-ai nici o șansă. Nu e material și nu vine din lumea aceasta.

-Nu-mi place, mormăi Serafina supărată.

Peruggio surâse trist.

-Îmi place chiar mai puțin decât ție, pentru că a venit să împlinească pedeapsa. Iubito, lucrul acela mă va ucide.

Serafina ridică ochii spre chipul palid și frumos al lui Peruggio.

-Da, dragostea mea. E ceva ce eu am făcut să existe, atunci când am folosit arma zeilor, alimentând-o cu energia cumplită dată de ură. De atunci, energia aceea n-a făcut decât să crească,

asemenea unei avalanșe. A înconjurat de nenumărate ori Pământul, hrănindu-se din toate răutățile posibile - și cum ură, invidie, avariție, fanatism, ipocrizie, prostie, sete de sânge, există din belșug în această lume, a devenit destul de puternică să se întoarcă la creatorul ei și să-l distrugă. Nu se va opri decât atunci când îmi va lua sufletul.

-Tu…ai știut tot timpul?

-Desigur! Cartea Mediatorului e foarte explicită în privința asta!

Serafina simți că i se taie picioarele. Se sprijini de ușa pe care tocmai intraseră.

-Și nu poți scăpa nicicum?

-Exclus. Lucrul acela simte mișcarea celui pe care-l urmărește. De îndată ce voi face primul pas…

Își scoase cu băgare de seamă inelul de pe deget și lanțul de la gât, pe care se afla prinsă clepsidra.

-Sunt lucruri străvechi și valoroase, nu le voi lăsa să se piardă în neant, odată cu mine. Pe biroul meu e o cutie, te rog să mi-o aduci.

Serafina porni cu pași tremurători. Recunoscu ușor caseta de lemn – caseta în care fusese ascunsă odată Cartea Mediatorului. Triskellul se afla deja pe fundul cutiei, iar ciudata moștenire de familie, inelul și medalionul, îl urmară.

-Cartea Străbunilor e în biblioteca de la etaj, de acasă, iar Cartea Mediatorului la tine. Aceste obiecte…în fine, habar nu am ce putere vor avea ele în absența sângelui argintiu, dar merită păstrate. În Cartea Străbunilor vei găsi o foaie de hârtie îndoită în patru – e testamentul meu. Îți rămâne misiunea ingrată să găsești o explicație pentru Lucrezia și pentru colegii de la institut - aceștia din urmă nu-și vor permite să întrebe prea multe. Ești directoarea lor de-acum și te vor respecta.

Vorbise cu o voce sigură. Serafina se înfioră: el aranjase totul, pregătit să-și îndure soarta și nu-i spusese o vorbă. Acum ochii mari ai lui Peruggio se odihneau pe chipul ei.

-Iubito! Mi-ai fost dragă mai mult decât pot spune. Nu există cuvinte pentru asta! Dar nu suport despărțirile lungi, iar pe pământul acesta nu mai pot rămâne. Am încălcat legea și nu pot suporta mai

multă durere decât am avut deja parte să îndur, din ziua aceea mohorâtă când am distrus nava străinilor.

Apoi lucrurile se desfășurară fulgerător. Peruggio făcu un pas înainte, ghemul de întuneric înaintă spre el și i se sparse de piept, Peruggio căzu la pământ iar sângele lui argintiu împroșcă ușa, pe cristalul căreia sclipea acum asemenea nestematelor. În aceeași clipă luminile încăperii păliră, iar oglinzile și bolurile de cristal se sparseră și covorul se acoperi de o mare de cioburi.

Serafina se lăsă în genunchi lângă Peruggio și-i strânse mâinile în mâinile ei. Palid la față și abia răsuflând, Peruggio îndreptă spre ea o privire îndureratã.

-Iubito, dă drumul mâinilor mele și lasă-mă să plec. Timpul meu a trecut – nu mai sunt decât o umbră în întuneric. Nu mă mai atinge – voi dispărea în neant ca orice fiu al luminii, atât că eu o voi face pentru totdeauna. Promite-mi că vei încerca să treci peste asta și să fii fericită. Ai fost totul pentru mine!

Serafina dădu drumul mâinilor reci, care căzură fără vlagă.

-Iubito, promiți?

Glasul lui Peruggio se stinse și înainte ca Serafina să apuce să răspundă, ochii imenși se închiseră pentru totdeauna.

Serafina îl privea sfâșietor de tristă, fără grai și fără lacrimi. Nu-i promisese! „Mai bine”, gândi fata, „fără minciuni”.

Apoi încăperea fu inundată de un vârtej de lumină puternică și trupul lui Peruggio începu să sclipească. „Pulbere de stele, asta suntem cu toții”, murmură Seraina privind vârtejul strălucitor care plutea în aer, ascunzându-i imaginea celui pe care-l adorase. Apoi pulberea luminoasă se risipi și Serafina se trezi singură în biroul imens, devastat. Orice urmă a existenței lui Peruggio dispăruse, iar sângele de pe ușă părea să nu fi fost acolo niciodată.

Serafina înaintă printre cioburi, puse caseta pe masa de lucru a lui Peruggio, lângă laptopul argintiu, și se întoarse spre masa consiliului.

-Nu promit decât ură și răzbunare, țipă ea. E tot ce mai am de dat!

Izbi cu pumnul în suprafața netedă a mesei de cristal. Aceasta se fisură cu un pârâit sinistru în liniștea din sala pustie.

Serafina fugi bulversată spre ușă: Știa că imaginea aceea dezolantă a biroului răvășit o va urmări până în ultima clipă a vieții.

De tocul ușii se proptise o siluetă…